

MI EKO KAWAKAMI

*Cuốn sách đoạt
giải Akutagawa,
giải thưởng văn
học uy tín nhất
của Nhật Bản,
dành cho các
tác giả trẻ
năm 2008.*

TIỂU THUYẾT

Nogizaka và Trắng

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Table of Contents

Phần 1

Phần 2

Phần 3

Phần I

Trúng⁽¹⁾ phầ n lớn còn được gọi với cái tên là tề bào trứng, nếu vậy thì tại sao nó lại được gắ n với chữ “tử”? Hay chữ “tử” cũng chỉ được ghép để thành từ “tinh trùng”?⁽²⁾ Mình đã nhiê u lầ n đế n phòng đọc nhưng thủ tục mượn sách khá phức tạp, hầ u như rấ t ít đầ u sách, nào là chậ t chội này, tồ i này, và nhấ t là thật khó chịu khi đang tập trung đọc một cuố n nào đó, có người vào rồ i lại bị soi nên gầ n đây mình lại hay tới thư viện, ở đó có thể xem máy tính tùy thích, với lại lý do chính là vì ở trường học chán gắ t. Có rấ t nhiê u chuyện thật ngớ ngẩn. Nếu ngớ ngẩn thê thì việc viế t ra như thê này cũng là “ngớ ngẩn” nhưng chí ít thì ở trường mình có thể làm những gì tùy thích, còn ở nhà không thể tùy ý làm gì cũng được. Việc viế t lách có thể thực hiện ở bất kỳ nơi đâu, chỉ cần có bút và giấ y là có thể viế t bất kỳ thứ gì nên đây là một cách khá hay. Việc này cũng được gọi là “ghi chép”. Từ “đáng ghét” được viế t theo hai chữ Hán là chữ “yế m” và chữ “hiề m” nhưng chữ “yế m” tạo cho ta cảm giác thực sự thầ y đáng ghét hơn cả nên mình luyện tập cái gọi là “đáng ghét” viế t bằ ng chữ “yế m”. Đáng ghét. Đáng ghét.

Cả hai mẹ con chị Makiko cùng từ Osaka lên, tôi cũng rõ cả khoảng thời gian họ sẽ tới nên không có chuyện không thể gặp được, vả lại ở đây chỉ có một sân ga, mà tôi cũng đã lưu sẵn trong máy di động thời gian rõ ràng, rồ i tôi cũng đã gọi điện thoại một lầ n nữa để xác nhận lại nên về khoản thời gian là có thể yên tâm. Tôi bước đi, qua bao nhiêu là bao nhiêu tấ m áp phích quảng cáo được dán nhoe nhoét trên những cái cột, nhưng riêng ở tấ m in hình một bà diễn viên mặc kimono, tôi không rõ đó là Kagamimochi⁽³⁾ hay là con thỏ nữa. Sau khi xem kỹ lại bảng thông báo điện tử, tôi đế m rồ i bước lên cầ u

thang, trong khi đang choáng váng bởi tiếng ồn khá lớn của tàu Shinkansen, tôi nhanh chóng tìm thấy hai mẹ con chị Makiko.

Cả hai mẹ con đang vật vờ trong đám đông, tuy hơi xa nhưng tôi vẫn có thể thấy khá rõ cả hai đang ngò i phệt xuống ghế . Hai người không phải ngò i bằ ng cột số ng, bằ ng móng mà bằ ng lưng à y nhìn thoáng qua trông sắc thái khá mệt mỏi, tôi có thể thấy rõ màu sắc chỉ riêng chỗ đó khác hẳn, chẳng hiểu sao nhìn cả hai đều tái mét. Tôi phát hiện ra cả người họ buông lỏng hết cỡ, tôi vừa lạch bạch chạy từng bước ngắ n tiế n lại gằ n họ vừa lảm bảm chỉ đủ nhỏ như đang nghe giữa hai người, không khí bao trùm thật nặng nề , hai người nhận ra tôi cùng ngược mắ t lên và khi đứng dậy, toàn bộ cơ thể của họ mới dần dài ra.

Midoriko bỗng chồ c đã cao hẳn lên nhưng nhìn tổng thể dáng dắ p vẫn mảnh khảnh, ở chỗ bắ p chân chẳng tìm thấy một phầ n nào gọi là có da có thịt, thực ra tôi cũng chưa từng bao giờ để ý đến điề u đó nhưng nó khiế n cho tôi liên tưởng tới cái chân của con hồ ng hạc. Nhưng đúng là so với tổng thể, cái chân đó khá dài và không kể từ phầ n quanh bụng cho đến phầ n hông, nó vẫn như đang “mọc” một cách đáng kể. “Sao? Từ đây đến đây là chân đầ y à?” - Vô tình tôi vừa chào vừa hỏi con bé với vẻ thán phục như vậy, sau đó tôi định xác nhận lại bằ ng cách gõ vào phầ n hông và gan bàn chân thì con bé không nói gì, rụt hông lại. Nhưng điề u khiế n tôi ngạc nhiên không phải là việc Midoriko làm cho tôi bỗng dưng phải im lặng hay tất cả những gì từ rấ t lâu rồ i tôi mới thấy ở Midoriko mà chính là sự “dài ra” trên cả tổng thể người của chị Makiko. Makiko vô n cũng không phải là cô gái gợi cảm hay một người đẹp với một cơ thể khỏe mạnh nhưng ở chị có những đặc điểm mà tôi khá à n tượng, đó là cả thân hình và khuôn mặt đều vừa to vừa tròn, có nghĩa là trông rấ t mũm mĩm, à y vậy mà sao giờ chị à y lại trông “dài ra” thế này? Dù tôi thấy mái tóc có phủ ngang vai

nhưng chắc là do nó được làm xoắn và nhuộm nên có màu nâu đỏ, chẳng có một chút sinh khí gì, có cảm giác như hòn phách đang từ ngọn tóc phiêu bạt đi đâu vậy. Chiếc áo paca⁽⁴⁾, chiếc quần jeans có vẻ cứng và chiếc xăngđan bó, sát vào với người, mắt và môi được đánh rất đậm, nhìn thấy rõ nhiều nếp nhăn, loại phấn nền đang dùng là loại rẻ tiền hoặc có thể do cách trang điểm không phù hợp với màu da, trông cứ mờ mờ, trắng phớt ra, chẳng ăn nhập gì với màu da cổ. Makiko vừa ấn tượng, lại vừa nhạt nhoà so với vô vàn những khuôn mặt liên tục xuất hiện tại nhà ga này, thật mâu thuẫn, nếu là hôm xưa tôi đã vừa cười vừa châm chọc ngay chị ấy rằng: “Chị trang điểm hơi đậm quá đấy!”, nhưng hiện giờ có cái gì đó mà tôi không rõ, cứ ngăn tôi lại. “Em cũng mới đấy!” - Tôi vừa cười, nói vừa lấy chiếc túi du lịch từ tay chị Makiko.

Makiko là chị tôi, Midoriko là con gái của chị nên Midoriko là cháu tôi. Tôi đã lên chức dì nhưng vẫn chưa lập gia đình. Vì người được gọi là bố của Midoriko và chị Makiko đã chia tay nhau suốt mười năm nay nên Midoriko, từ lúc biết nhận thức đã không ở cùng với bố, cũng chưa bao giờ nghe thấy chị Makiko kể chuyện cho con bé nghe về bố nó, tức là con bé tuyệt nhiên không biết một chút gì về bố. Chà, cũng không biết chuyện đó là thế nào nhưng chắc chắn chính vì lý do đó mà chúng tôi đến bây giờ vẫn có cùng một họ. Bình thường hai mẹ con sống ở Osaka, nhưng mùa hè này cả hai lên Tokyo ở nhà tôi ba ngày để thực hiện một ước muốn của chị Makiko.

Chuyện là, cách đây khoảng một tháng, chị Makiko có gọi điện thoại cho tôi nói về việc lên Tokyo lần này.

“Chị muốn đi nâng ngực em ạ!” - Cuộc điện thoại có nội dung như vậy. “Em nghĩ sao về việc đó?”. Chắc chắn điều đó phải là nội dung chính cho việc chị Makiko sau khi làm xong việc đã cất công gọi điện thoại đường dài cho tôi vào đêm hôm khuya khoắt, ấy thế

mà từ đầu cho đến cuối hầu như chị không hề có một may mắn ý định dành thời gian hỏi xem tôi có cảm nghĩ hay có ý kiến gì, chỉ toàn thấy nói nào là: “Chị sẽ nâng ngực” hoặc “Liệu việc đó có làm được với chị không nhỉ?”. Dường như trong cuộc nói chuyện đó chỉ toàn là những lời nói chuyện phẫn khích không biên giới ấy, cảm giác như tốc độ thời gian trôi bên đó và bên này lệch nhau rõ rệt.

Chị Makiko không hẳn là một người trầm tính, u sầu nhưng cũng không thuộc loại người nói nhiều. Tôi vẫn nhớ hồi nhỏ chị rất nhút nhát và “chẳng giao lưu với bạn bè gì” nên bố mẹ chúng tôi thường bị cô giáo chủ nhiệm gọi tới góp ý. Về khoản ít bạn thì tôi cũng chẳng kém nên hai chị em chúng tôi lúc nào cũng chơi cùng nhau. Chị Makiko thường đặt tôi lên trên poócbaga xe đạp rồi gõng hết sức đạp bánh xe, chạy vòng quanh tất cả những nơi trong phạm vi chúng tôi có thể đi. Mỗi lần nhớ lại quãng thời gian đó, không hiểu sao một hình ảnh luôn hiện ra trong đầu tôi. Đó là chị Makiko lúc nào cũng cắn đầu móng tay, kể cả khi hết sạch cả móng, chị vẫn không ngừng cắn nên ở chỗ đầu ngón tay bao giờ cũng hơi lem một ít máu. Tôi vừa nghĩ không biết cái tật đó giờ còn hay không vừa muốn thử chăm chú nghe, tập trung vào câu chuyện toàn những cụm từ “phẫu thuật ngực”, “nâng ngực” được nói ra từ chị Makiko. Nhưng, cuối cùng dù tôi có cố thử tập trung đến mấy để xem ai đang nói cái gì thì càng lúc tôi càng chẳng hiểu gì. Chỉ nghe âm thanh của mấy cụm từ đó thôi tôi đã đủ chóng mặt, rồi từ từ tôi rơi vào tình trạng mất ý thức rằng mình đang nói chuyện với chị Makiko, đúng là hết chịu nổi.

Ban đầu, chỉ mỗi việc chị Makiko gọi điện vào đêm hôm khuya thoảng lại còn gọi liên tục, một việc mà từ trước tới giờ chưa từng xảy ra khiến đầu óc tôi choáng váng, ấy thế mà toàn bộ nội dung của mỗi cuộc điện thoại kéo dài tận một tiếng đồng hồ trong suốt bốn ngày chỉ là những chuyện liên quan tới cách phẫu thuật ngực và

những lời bày tỏ quyết tâm như: “Chị sẽ đi làm em ạ!”. Mỗi chuyện đó thôi mà cứ nhắc tái nhắc hoài. Mãi sau hẳn hữu lắm mới có một câu chen ngang trong chuỗi những câu nói chỉ toàn về phẫu thuật ngực. “Đã từ khá lâu rồi chị và Midoriko không nói chuyện”. Điều đó thì tôi cũng đã từng nghe. Bản thân tôi cũng từng có điều phải phiến muộn nên tôi đã nghĩ kiểu gì thì kiểu chuyện đó sẽ là quan trọng hơn cả trong những chuyện liên quan giữa chúng tôi. Trong điện thoại, chị Makiko đã quá cố gắng dồn dập thông báo về việc nâng ngực nên tôi vẫn không thể ngắt đoạn câu chuyện liên hoàn của chị để chen ngang, tìm hiểu thêm sự thể chuyện về Midoriko là như thế nào vì thế tôi đành quay sang âm ỉ với chuyện nâng ngực cứ kéo dài kéo dài mãi và cảm giác thật vô vị. Vậy mà như chọc phải cái gì, vừa nhắc tới chuyện liên quan tới Midoriko, chị Makiko đang hào hứng sôi nổi nói chuyện, bỗng dung giọng điệu thay đổi hẳn, cứ như là đùa là cợt vậy. “Mà thôi, chuyện của Midori⁽⁵⁾ ấy cũng xong rồi!” - Chị nói. “Đúng rồi! Đạo này, hai mẹ con chị trao đổi với nhau bằng việc viết giấy, nghĩa là chỉ có viết bằng bút” - Chị nói tiếp bằng giọng rõ là lạ lùng.

“Viết bằng bút? Nghĩa là thế nào?”

“Không, chị vẫn nói chứ, vẫn nói, còn Midori thì viết bằng bút, bút ấy. Nó không nói, suốt nửa năm nay đã như thế rồi”, chị Makiko trả lời.

“Nửa năm cũng lâu phết đấy chứ?”

“Ừ cũng khá lâu, nhỉ”.

“Cũng khá lâu!”

“Ban đầu chị cũng đã thử hỏi rất nhiều nhưng cũng vẫn chỉ thế. Chị có hỏi bao nhiêu chẳng nữa nó cũng không nói, không đáp

lại một lời nào, chị có phát câu cũng chẳng khá khẩm hơn, thực sự chị đang rất bối rối. Vì thế chị mới phải làm như thế”.

Hình như hầu hết các bạn ở lớp đã bắt đầu có kỳ kinh nguyệt đầu tiên⁽⁶⁾ nhưng hôm nay mình mới có dịp tìm hiểu về từ “sơ triêu” này. Mình biết chữ “sơ” có nghĩa là “đầu tiên” rồi nhưng còn chữ “triêu” ở đằng sau có nghĩa là gì? Khi mình tra thì người ta chỉ giải thích riêng từ “sơ triêu” có nghĩa là kinh nguyệt lần đầu tiên, nghe có cảm giác không ổn lắm, vậy nên mình tra từ điển riêng từ “triêu”. Nó có rất nhiều nghĩa: nào là nước biển lúc dâng lên, lúc rút xuống do lực hút của mặt trăng và mặt trời, nào là sự chuyển động, rồi lại có nghĩa là một thời điểm tốt, và mình khó hiểu nhất là tại sao còn có chỗ giải thích nó là “duyên dáng”. Và rồi khi mình tra tới từ “ái kiêu”, mình cũng lại thấy có rất nhiều nghĩa, như là: thu hút khách tới cửa hàng, hay làm cho người khác cảm thấy dễ thương... Mình tuyệt nhiên không thể hiểu tại sao nó có liên quan tới “sơ triêu”, tức là liên quan tới việc máu lần đầu tiên chảy ra từ chỗ gần đùi. Nghĩ mà thấy ớn.

Phần 2

Chị Makiko giờ đã ba mươi chín tuổi, cuối năm nay sẽ bước sang tuổi bốn mươi, hiện đang là tiếp viên nhà hàng, nói tóm lại tiếp viên thì cũng năm bảy loại. Nói chung, ở Osaka không thiếu gì phố đi bộ rầm rập những quán bar mà có thể biết rõ mức lương, thành phần khách, đại khái là nội dung như thế nào nhưng nơi mà chị Makiko đang làm lại ở khu Kyobashi của Osaka. Hay nói cách khác đó là khu ngoại ô, nghĩa là tuyệt nhiên không có những đồ dùng ca cấp hay cây xanh, ở game center⁽⁷⁾ đã cũ chuyển sang màu xám, các quán Tachinomiya⁽⁸⁾ xếp hàng dài, bên cạnh cửa hàng sách tư nhân có một cửa hàng thịt nướng được xây khá hẹp và dài, bộ t điện thoại và quán fuzoku⁽⁹⁾ có kiểu trang trí khá lòe loẹt dễ đập vào mắt ở kệ bên sát sát tới mức không có một kẽ hở nào. Âm thanh sôi động của pachinko⁽¹⁰⁾, ánh sáng nhấp nháy của đèn treo trang trí, quán giải khát tối tăm, cửa hàng khấc dứa chưa từng thấy có bóng dáng của chủ cũng như của khách, từng ấy thôi đã đủ làm cho người khác phải điên đầu, thật buồn cười, ở phía lề đường, vỏ chai bia chắt đầy như núi đồi đã bị vỡ tan, tóm lại toàn là những thứ chẳng đâu vào đâu, đó là một mảnh đất không tạo được vẻ thân thiện, chỉ toàn những cửa hàng nhỏ, hẹp. Bất kỳ quán giải khát nào cũng lắp đặt dàn karaoke, bên trong tòa nhà đâu đâu cũng vang vọng tiếng hát ông ông và tiếng vâm ang của micro, những gái già vừa quá tuổi sáu mươi cũng ra chèo kéo khách : nhảy, uống xá lách với 2000 yên.... Có nhiều quán với rất nhiều kiểu khác nhau nữa ; nhưng nơi mà chị Makiko đang làm là một snackba⁽¹¹⁾.

Có một số khoảng không gian sắp xếp theo kiểu quầy bar và ghế sofa xếp theo từng khoang chứa đủ tới 15 người, có cả những loại rượu xa hoa mà chỉ một người uống trong một đêm cũng mất

tới 10.000 yên. Để có thể tăng lợi nhuận, các nữ tiếp viên phải gọi đồ ăn đồ uống thật nhiều, rồi cũng phải uống liên tục đến khi ống cả bụng thì thôi. Đồ uống không bao giờ thiếu cả, có lấy thêm gì phải nói rõ ràng từng thứ một, có thịt viên này, trứng rán, cá mòi này, có cả khay xuýt ăn. Gọi rượu phải nói tên rõ ràng. Mỗi bài hát chỉ khoảng 100 yên nhưng cứ thế cứ thế hát cuối cùng cũng lên tới 1000 yên. Trung bình ai ra về cũng phải trả tổng chi phí với mức tiền không dưới 5000 yên. Cũng có khách hàng tới lần đầu tiên, uống tí tí từ đầu buổi tới cuối buổi. Nếu có khách hàng nào chưa về thì về nguyên tất cả của hàng không thể đóng cửa, tuyệt đối ưu tiên khách hàng. Đó chính là nơi chị Makiko làm việc.

Thu nhập của chị Makiko hỗ trợ phần nào cho cuộc sống của người mẹ đơn thân nuôi con, vẫn chỉ như muỗi bò biển. Ngay sau khi ly hôn, chị Makiko đã làm đủ mọi thứ việc như làm văn phòng ở siêu thị, làm bán thời gian ở nhà máy, làm nhân viên đánh máy thu ngân nhưng tiền lương của những công việc đó không đủ để trang trải cho cuộc sống nên chị mới chuyển sang làm tiếp viên nhà hàng. Nói gì thì nói, một người hay xấu hổ, ít nói như chị Makiko ban đầu khó có thể hoàn thành tốt công việc tiếp khách ở quán rượu nhưng sau đó chị cứ dần dần thay đổi nơi làm việc và đã ba năm liên rồi chị làm ở quán snack hiện tại này. Quán số ở quán đó bao gồm: một bà chủ khoảng năm mươi tuổi, chị Makiko và hai cô bé làm thêm chừng hai mươi tuổi. Hai cô này chẳng xinh mà cũng chẳng khéo, đã thế thỉnh thoảng lại hay tự ý bùng việc, xao nhãng việc tiếp khách, chỉ toàn buôn chuyện riêng. Có phản ánh lại thì câu nói quen thuộc của bà chủ vẫn là: “Nếu bị sa thải thì sẽ rất khó nên hãy cố gắng chịu đựng vậy!”. Còn về phía chị Makiko, chị cũng không xinh xắn mà cũng không phải là người có tài ăn nói nên có cảm giác như bị lợi dụng, vì thế dần dà chị bị sai vặt ngoài công việc chính, ví dụ vào ngày bia được chuyển đến thì nhiệm vụ của chị Makiko là phải có mặt sớm hơn một chút để nhận chỗ bia đó, treo biển gắn đèn nhấp

nháy, lau chùi vệ sinh, hễ khi nào vắng khách lại phải đi rửa bát, đổ rác, đi chợ. Nói chung là làm tất cả các việc có trong cửa hàng. Chị làm sáu ngày trong tuần nhưng hoàn toàn được nhận lương theo giờ, tôi chưa từng hỏi cụ thể rằng hàng tháng chị tiết kiệm được bao nhiêu nhưng thử tính đơn giản, nếu không kể lúc nghỉ và công việc cứ đều đều, thuận lợi thì cao nhất là khoảng 250000 yên. Hiện tại sức khỏe không phải là vấn đề lớn, cuộc sống của hai mẹ con cũng không có khó khăn cấp bách gì mấy nhưng hoàn toàn cũng không thể nghĩ sẽ tiết kiệm tới mức có thể yên tâm được. Chị Makiko năm nay cũng đã bốn mươi tuổi rồi, chẳng biết là có gì nhưng đa số hẳn đêm chị thường để Midoriko phải ở qua đêm một mình. Mà tình trạng này không phải bây giờ mới bắt đầu, tôi cũng có nghe nói gần đây rất nhiều chuyện khá trầm trọng liên quan đến cuộc sống của hai mẹ con. Ví dụ vào đêm không có chị Makiko, khi có vấn đề gì đó xảy ra thì lập tức mọi người sẵn lòng giúp đỡ, nhà của bạn chị Makiko từ ngày xưa lại ở ngay bên cạnh nên trước mắt cũng thấy yên tâm một phần. Nhưng, về lâu về dài mà để Midoriko ở nhà một mình thế dứt khoát là không ổn chút nào. Đúng là không ổn, chị Makiko cũng thừa biết, với cả tôi cũng không phải là người có thể nói một cách thuyết phục để khuyên can những chuyện như thế, tôi cũng không thể tận tay giúp được gì nên không hề hé môi nói một lời. Mà chỉ mỗi việc tôi bâng quơ nghĩ về chuyện mẹ con chị Makiko sẽ ra sao nếu từ nay về sau tình trạng đó vẫn thỉnh thoảng tiếp diễn cũng đã làm cho tôi có gì đó thấy ảm đạm rồi.

“Tớ vừa mới nhận ra là tớ đã sử dụng ngược băng vệ sinh”, Kuni vênh mặt lên nói. Ôi dào! Việc đó chẳng có gì đáng để vênh vào cả. Cũng có những việc mà mình không hiểu nhưng đúng là mình không hề biết việc gắn hẳn cả cái băng đó vào người thì như thế nào. Có vẻ như cái đó khó hút ẩm và cứ để lâu thế mãi sẽ rất khó chịu thì phải. Gắn cái băng vào chỗ ấy rồi khi tháo ra chắc đau lắm đây. Đúng là khó hiểu. Kuni nói: “Băng vệ sinh cứ nhấn nhúm cả lại và

đinh dính” nên hôm nay trên đường đi học về mình có rẽ qua nhà Kuni chơi xem thế nào, lúc vào phòng vệ sinh mình thấy kha khá băng vệ sinh to cỡ như tã giấy Pampers xếp đầy. Cái đó không có ở nhà mình nên thật là đáng ghét. Mình như thể đang luyện tập, ngó lên bồn cầu, lúc ngó vào mình thấy nhiều vô kể những thứ linh tinh, cả những tem dán giảm giá dính được dính khắp nơi. Kinh nguyệt xảy ra là do trứng không được thụ tinh, trứng sẽ theo máu chảy ra ngoài. Kuni giải thích. Kuni nghĩ rằng quả trứng không được thụ tinh ấy sẽ lẫn ở trong máu nên thàng trước cô ấy xé băng vệ sinh của mình ra để xem. Mình đã rớt ngạc nhiên thốt lên và cũng thấy hơi ghê ghê nhưng Kuni chẳng tỏ ra hề há n gì. Trong băng vệ sinh có một cái cục nhỏ dài thẫm màu máu, trông nhũn nhũn như thạch. Dù có nhìn kỹ đến mấy mình vẫn không thể biết rõ đây có phải là trứng khi không được thụ tinh hay không nữa.

Chúng tôi chuyển tàu từ ga Tokyo lúc nào cũng chật kín người sang tuyến Yamatesen, cũng phải dừng lại giữa chừng do quá đông, người ở đây bồng chốc như đang đẽ ra người vậy. Trong tàu người đứng sát sát đến mức không còn có chỗ để cựa nữa. Chị Makiko dằn dằn ở trạng thái bất đầu phẫn khích hẳn, đang đóng kịch hay sao mà chị sôi nổi đến mức làm cho tôi cũng không thể bình tĩnh nổi. “Nè, nè, nè! Ginza thế nào ý nhỉ?” hay : “Nhà của em thế nào? Tokyo thế nào vậy?” - Chị Makiko không ngừng hỏi tôi, trông rất vui vẻ. Mặc dù chị hỏi tôi là “thế nào?” nhưng tôi không có ý định trả lời cụ thể nên chỉ trả lời là: “Ginza cũng ở khá gần còn nhà ở ga thứ hai sau khi chuyển tàu ở Ueno”. Chẳng biết là chị có đang nghe hay không nhưng tôi vừa dứt lời thì chị lại nói tiếp như cướp lời tôi: “Chị chỉ tới có mỗi một lần thôi! Tokyo ày!” - Chị nói rõ to nên người phụ nữ ngó ngay trước chúng tôi quay ngoắt sang nhìn chị. Miệng chị Makiko chỉ hơi mấp máy hỏi tiếp, dưới ánh sáng tự nhiên, tôi nhìn thấy rõ những nếp nhăn, lớp phấn nền kết lại trên những vết rãnh ở hai bên mép và viền môi trông sần sùi, loang lổ.

Chị Makiko đứng ở bên trái, còn Midoriko đứng ở bên phải tôi, ghé ngó i đã chật kín người, mỗi lần tàu khẽ lắ c lư là vai của mọi người cũng lắ c lư theo, hôm nay đích thị là một ngày của mùa hè.

Từ trên con tàu, nhìn những tòa nhà cao tâ `ng, mái nhà dân húng trợn ánh nắ ng chiế u vào, thứ gì cũng đē u phát sáng giồ ng như thē , và ở chỗ màu trắ ng, phát sún g á y mọi thứ đang tan chảy, khi nhìn kỹ vào đó, chỉ có những giọt mồ `hôi như thē là một sinh vật nhỏ nào đó đang nhích dầ n nhích dầ n ở trên lớp da. Cái cảm giác này thật quen thuộc! Tôi đang nghĩ đē n đó thì đúng thật là tôi chợt thắ y có gì đó ngừ a ngừ a, mới để ý rằ ng tôi không câ m theo khăn mặt hay khăn mùi xoa để lau mồ `hôi, toàn bộ người tôi đã ướt đẫm. Tôi chợt liế c nhìn Midoriko thì thắ y con bé đang cố gắ ng hế t sức để không bị người khác chạm phải mình, cứ như là đang nhô i mình vào lớp màng không nhìn thắ y, bắ t ép mình cuộn lại từng chút từng chút một.

“Midoriko này, cháu lên Tokyo lâ n này là lâ n đầ u tiên đầ y nhi? Cháu thắ y thē nào? Osaka không thay đổi mắ y chứ?” - Tôi khẽ hỏi, bắ t chuyện con bé nhưng nó chỉ hơi đưa ngang cái cổ sang một chút còn ngoài ra không hē nói lắ y một lời và nét mặt vô cảm. Con bé chớp mắ t từng cái từng cái một rắ t lâu, tôi vừa mới tự nhủ nó sẽ làm như thē mắ y lâ n thì con bé lại liên tục nhắ m mắ t rắ t nhanh, môi mím chặ t, tôi nhìn thắ y có một đường kẻ lướt trên má khẽ chuyên động. Tôi đã nghĩ rằ ng cứ như thē con bé đang tận hưởng điē u gì thì tôi chợt nhớ ra là Midoriko đâu có nói. Tôi cố nhìn chăm chăm vào mặt con bé nhưng nó vẫn không hē liế c hay nhìn về ` phía tôi, cứ thē lặ ng thình vừa liên tục nhắ m mắ t rô i lại mở mắ t, vu vơ nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Cả ba chúng tôi im lặ ng bước đi trên đường từ nhà ga về , mặt đường nhựa vừa hút rô i lại vừa tỏa nhiệt, không biế t đó là ảnh ảo hay hơi nóng nhưng tôi có thể thắ y rõ những hình ảnh méo mó ở

ngay phía trước. Trước đây, tôi đã từng nhiều lần nhìn thấy cái này ở trên cái thùng phi. Nhưng nóng đến vậy mà Midoriko thì khoác một cái balô trông phình phình khá to, không biết nó đựng những thứ gì để dùng trong hai đêm ba ngày đây, còn cái túi xách của chị Makiko tôi đang cầm thì lại chẳng hề nặng đến thế.

Từ nhà ga, chúng tôi tiếp tục đi thẳng, qua một trường tiểu học rồi băng qua hai ngã tư khá rộng, cả ba đều lặng thinh đi một đoạn khoảng 10 phút là tới khu tập thể tôi đang sống ở một nơi rất dễ nhận ra. Đó là một khu nhà hai tầng đã cũ. Tôi vừa hát cả mồm vừa cười nói: “Đây rồi! Đây rồi! Hơi chật một tí nhưng chị và cháu cứ thoải mái đi nhé!”. Chị Makiko cũng cười rất tươi đáp lại luôn: “Ui chao!”, và như thể chị muốn ai đó nghe được hay sao mà liên mồm thốt lên từ “Ui chao” đó, chị lại lùi thêm một, hai bước từ phía cửa ra vào rồi há hốc mồm như thể định thu toàn bộ khu nhà vào trong tầm mắt. Midoriko thì ngơ ngác, ghé sát như hút mắt vào chiếc lá của một loại cỏ hay là cây gì đó mà tôi cũng không biết tên, rút trong túi áo gi-lê một quyển sổ ghi chép nhỏ và viết: “Cái này là của ai vậy dì?”. Chữ của Midoriko khác hẳn với tưởng tượng của tôi, trông nó cứ tròn tròn, mập mập, từng mặt chữ một trông rất to, nhưng về tổng thể thì đều tăm tắp, dễ đọc. “Ái chà! Vậy là cháu đã hoàn toàn biết viết rồi đấy nhỉ, vậy mà dì chẳng biết, đến nghĩ tới cũng không!” - Tôi có trả lời thế nhưng con bé chỉ gật một cái như kiểu nói: “Ừm” rồi lại nhìn một lúc lâu mới đứng lên, sau khi ngó nghiêng tên thùng thư, quay lại chỉ lên trên tầng hai. “Đúng rồi! Đúng là ở cuối tầng hai, ở phía có cái cửa không có gán tấm biển ghi tên chủ nhà ấy! Đi nào!” - Tôi nói xong là bước đi luôn. Chị Makiko nhìn vào mặt tôi, vẻ hơi bối rối, khẽ nhún vai một cái. Rồi tôi và cả chị Makiko nô tiếp Midoriko vừa truyên hơi nóng từ cơ thể sang cho cậu thang đang lẫn trong những cái bóng có chút lạnh lẽo vừa bước lên phía trên, mở cửa vào trong căn phòng rộng khoảng 10 chiếc chiếu tatami⁽¹²⁾.

Chị Makiko khẽ nói: “Căn phòng được đấ y!”. Tôi vừa trả lời: “Có lẽ vậy!” vừa mở cửa tủ lạnh và rót nước trà lúa mạch vào chén thủy tinh, trà pha sẵn nên màu hơi sẫm đen. Chị Makiko đặt chiếc túi đặt xuống, lấy tay vuốt phần tóc mái dính trên trán, nói: “Nhìn này, mồ hôi ra khiế p thật, thà đi tắm còn mát nhanh hơn là ngồ i điề u hòa! Sợ quá!” rồi vừa lấy tay phe phẩy quạt vừa đi về hướng cửa sổ, bất ngờ chị quay về phía tôi thốt lên ngạc nhiên: “Ồ? Không có ban công à? Cái nhà này không có ban công sao?”. Tôi trả lời: “Vâng! Tiế c là nhà này không xây thêm ban công, máy giặt ở trên nóc nhà, phơi khô quầ n áo cũng ở trên đó luôn.” - “Thế á?” - Mắ t chị Makiko mở to ngạc nhiên, rồi sau khi nhìn lướt qua quang cảnh phía bên ngoài cửa sổ, chị lại vừa nói: “Chị đi lau rửa chân tay đây!” vừa hướng về phía phòng vệ sinh. “Nước ở đây chảy to thật đấ y! Vòi sen cũng chảy như thế chứ?” - Chị hỏi rấ t to nên tôi phải đáp lại ngay: “Chị cứ dùng đi!”. Lại nói tới Midoriko, con bé ngồ i lì ở góc phòng sau nhiề u lần thay đổi vị trí, rồi mới đặt chiếc balô xuống, lấy trong đó ra một chiếc khăn mặt, cẩn thận thấ m mồ hôi ở cắ m. Chiếc áo phông bó chặt vào cơ thể bé xíu của con bé có màu trơn, màu áo ở hai bên nách và ngay giữa chỗ ngực đang hơi nhú lên có màu sẫm hơn do mồ hôi thấ m vào. “Đợi đi đi bật điề u hòa đã nhé!”. Tôi nói xong, con bé gật đầ u rồi đứng lên tới gầ n cửa sổ, vừa chạm nhẹ vào tá m rèm vừa nhìn ra phía ngoài, mở cuố n sổ nhỏ đang cầ m sẵn trên tay. Con bé cho tôi xem dòng chữ nó đã viết:

“Căn phòng rấ t tuyệt!”.

“Cảm ơn con! Đây là lần đầ u tiên có người vào trong căn phòng này đấ y” - Tôi cười đáp lại. “Nó chẳng có gì đặc sắ c cả, thế mà đi vẫn thấ y thích. Nhưng chắ c dì cũng vẫn phải chuyên đi thôi.”

“Ồ gầ n chứ ạ?”

“Ừm! Đi từ đây cũng hơi xa! Ở nơi có tên là Kasuga.” Tôi đưa cho Midoriko chén trà lúa mạch tôi đang cầm trên tay và bảo con bé uống.

Midoriko uống một lèo cạn sạch cốc nước, rồi lại viết tiếp:

“Cháu đã tra trên bản đồ khu vực này từ trước nên cháu muốn đi một vòng xem tình hình thế nào.”

“Tình hình gì cơ?” - Tôi hỏi. Con bé chẳng nói chẳng rằng lấy một tờ kẹp quyển sách, trải rộng tấm bản đồ nhỏ được gấp làm tư cho tôi xem.

“Cháu đi bộ một lát rồi về!”

“Trời nóng thế này lại ra ngoài sao? Dì thì không sao chứ cháu có chịu nổi không?” - Tôi hỏi lại Midoriko như thế nhưng con bé bỗng thờ dãi và chỉ im lặng. Trong phút chốc tôi cũng lúng túng, tôi lại hỏi: “Này, Midoriko, cháu không nói hay sao?”. Midoriko im lặng một lúc rồi khẽ gật đầu. Tôi hỏi tiếp:

“Đó là sự phản kháng đối với mẹ Makiko của cháu sao?”

“Không phải!” - Con bé lại viết. “Không hẳn là thế!”

“Thế nghĩa là cãi nhau?” - Tôi hỏi tiếp thì con bé lắc đầu rồi lại cho tôi xem:

“Cháu sẽ về ngay thôi!”

“Cháu có đi động phải không, nhớ cầm theo nhé!” - Tôi nói. Midoriko gấp tờ bản đồ lại, gài khăn mặt vào áo gi-lê rồi xục thẳng chân vào chiếc giày đế mềm có máy đường kẻ lấp lánh màu hồng ở phần mũi trắng, mở cửa ra ngoài, tiêng chân bước thành thịch xuống cầu thang vọng lại rât rõ vào bên trong phòng.

Chị Makiko đã tắm xong, quay trở lại phòng và nói: “Mát thật đấy!” , rồi ngồi xuống uống liền một hơi chén trà đã để sẵn. Tôi có báo lại:

“Midoriko đã đi ra ngoài rồi, nó nói sẽ về ngay và cũng có camera theo dõi động đấy”.

“Con bé nói với dì à?” - Chị Makiko hỏi.

“À không, con bé cũng viết cho em xem”.

“Vậy à? Con bé này kiểu gì không biết?” - Chị vừa nói vừa thở dài. “Chị chẳng thể hiểu nổi!” - Chị nói tiếp khi vẻ mặt vẫn khá buồn, nhưng vừa mới đó chị đã lại cười cười hỏi tôi tiếp: “Chị treo máy cái áo này lên được chứ?”, rồi đứng dậy vừa cô nhồi cho bằng được máy cái cổ áo vào mắc áo đang treo sẵn vừa nói: “Mà cái hồ i vẫn còn có em à ý chẳng sao cả, đều tốt đẹp cả, từ lúc em đi cũng chẳng xảy ra chuyện như thế này, vậy mà...”. Tôi cũng vừa đáp lại: “Nhưng chị cũng đã rất cố gắng, nhất là trong giai đoạn này của Midoriko đấy chứ?” vừa lấy móng của ngón tay cái ấn vào phần da của ngón tay trở bên trái, rồi nhìn vào chiếc cốc đã cạn sạch nước hỏi xem chị có uống nữa hay không thì chị có nói là thôi, không khát nữa. Sau khi im lặng một lát, bất ngờ người chị lại như nhảy chồm lên nói với vẻ rất tươi tỉnh: “Nè! Chị muốn hỏi em chuyện này! Chị muốn được nghe ý kiến của em!”. Tôi đang nghĩ không biết là chuyện gì thì chị Midoriko đã lấy trong túi xách một tập pamfôlê⁽¹³⁾ với số lượng nhiều gấp 10 lần số pamfôlê mà chị đã định đưa cho tôi xem lúc ở trên tàu, trải rộng trên tấm thảm.

Nếu mình cũng bị hành kinh thì từ đó trở đi cứ hàng tháng, đến khi hết bị phải máy chục năm liền máu cứ chảy ra từ háng. Mình có cảm giác thật đáng sợ. Bản thân mình không thể tự ngăn nó lại được. Với cả ở nhà không có một cái băng vệ sinh nào. Thật u ám.

Nếu mình bị hành kinh mình sẽ không có ý định nói với mẹ, nhất định mình sẽ giấu kín. Mình có đọc một cuốn tiểu thuyết với nhân vật chính là một cô gái đã chờ đón ngày kinh nguyệt (nói là chờ đón chứ thực ra nó tự đến lúc nào đâu có biết trước được), có đoạn viết: vậy là tôi sẽ có thể làm mẹ bất kỳ khi nào. Thật hạnh phúc biết bao khi được mẹ sinh ra trên đời. Con thực sự cảm ơn mẹ. Mình đã rất ngạc nhiên khi cuốn tiểu thuyết lại viết với giọng điệu như vậy nên đã đọc lại lần thứ hai. Trong cuốn tiểu thuyết đó tất cả mọi người đều rất vui mừng khi có kinh nguyệt, họ liên tâm sự với mẹ của mình và nhận được những câu động viên như: “vậy là con đã trở thành thiêu nữ rồi” hoặc “chúc mừng con gái nhé”, còn bạn bè sẽ tặng một món quà hay mấy nắm cơm đậu đỏ. Mình có cảm giác, trong cuốn tiểu thuyết, thời kỳ kinh nguyệt được nhắc đến một cách rất dễ chịu. Mình cảm tưởng như cuốn sách muốn nhắc nhở với người đọc rằng hãy nghĩ như thế đi. Gần đây ở trường khi mình chuyển sang, có ai đó đã nói kiểu như là một khi đã được sinh ra từ đàn bà thì tự khi nào đó chắc sẽ muốn đẻ em bé. Thật đơn giản, máu chảy ra từ chỗ đó thì sẽ trở thành con gái và rồi sinh ra một sinh linh khác. Thực sự, thực sự đó là một việc thật tuyệt vời. Còn mình thì lại có một cảm giác khác, mình cảm giác như đó là nguyên nhân của việc chán ghét. Chẳng phải khi đọc hay bị bắt đọc cuốn sách này cũng sẽ chỉ bị động theo những gì mà nó đang làm hay sao. Mình có một cơ thể mà bản thân không thể tự kiểm soát được, bụng muốn đói thì đói, muốn ra kinh nguyệt thì ra. Từ lúc sinh ra cho đến cuối đời, chúng ta phải liên tục ăn để sống, để tồn tại, rồi lại phải kiếm tiền nữa. Chỉ có mỗi thể thôi cũng đủ mệt mỏi lắm rồi. Cứ nhìn mẹ thì biết, ngày nào cũng như ngày nào mẹ làm việc đã mệt rồi vậy mà bỗng dưng có một cơ thể khác chui từ bên trong ra. Đến tương tượng mình cũng không thể, áy thế mà tự mọi người lại coi chuyện đó là một điều tuyệt vời. Cứ khi nào một mình nghĩ về chuyện này mình lại thấy chán chường nên chắc chắn đối với riêng mình đó không phải là một chuyện hay ho chút nào. Với lại có kinh nguyệt

nghĩa là sẽ có thể thụ tinh và mang bầu nữa. Cứ đà này thì loài người, một loài vừa ăn vừa nghĩ sẽ tăng lên. Càng nghĩ sẽ càng rơi vào tình trạng tuyệt vọng mãi mãi. Mình nghĩ nhất định mình sẽ không bao giờ đẻ em bé.

Những cuốn pamfolê giới thiệu về phẫu thuật ngực khá phong phú mà chị Makiko vừa lấy ra cũng tựa tựa giống nhau về độ lớn cũng như về hình dáng nhưng khác nhau về phong chữ và màu sắc, lác đác một số thấy có ghi giá niêm yết. Tổng cộng chắc phải đến hai mươi loại. Chị Makiko không hề có máy tính cá nhân, vậy làm thế nào lại có trong tay nhiều thông tin nhiều đến thế? Chỉ nghĩ thôi tôi cũng đã cảm thấy khiếp rờ rờ nên tôi không hỏi cách chị thu thập chúng nữa mà chủ động lấy cuốn pamfolê ở trên cùng. Và rờ rờ chị Makiko như chồm chèo lên người tôi từ trên cao vừa nhoẻn cười vừa mở to mắt nhìn tôi chằm chằm đầy trù mê n: “À, chị định bỏ qua địa điểm đó đây!” chị nói rất nhỏ rờ rờ lại thì thào tiếp: “Chị vẫn chưa quyết định hẳn sẽ chọn nơi nào. Từ lúc chị quyết tâm đi phẫu thuật ngực chị đã tới rất nhiều nơi, lấy rất nhiều cuốn pamfolê, hỏi han rất nhiều nhưng xem ra cũng rất khó. Nói thật là chị chưa thể quyết định được.” - Chị thở mạnh. “Ngày mai có một buổi tư vấn, đó là sự kiện lớn nhất của chị trong mùa hè này. Đã mãi công thu thập nên chị định sẽ đọc hết vì thế chị đem theo tới đây, đưa cho cả em đọc nữa. Ở nhà vẫn còn, vẫn còn, vẫn còn nhiều lắm nhưng chị mang tới đây một “gã” rất đẹp”. Tôi đang im lặng vì không hiểu cái “gã rất đẹp” chị Makiko vừa nói là gì thì...

“Nơi chị định đi làm là chỗ này đây!” - Chị Makiko nói tiếp, chỉ móng tay vào cuốn pamfolê in màu đen sáng bóng. “Chỉ cần nhìn vào chất liệu giấy thôi ta đã thấy sự sang trọng bao phủ, khác với vẻ thanh tao của màu trắng và trắng hồng đào, cũng thấy rõ đẳng cấp khác biệt về độ dày”.

“Nhìn cái này chẳng có vẻ gì liên quan đến việc làm thẩm mỹ cả nhì!” - Tôi nói trong khi chẳng cần để ý tới cảm xúc của chị Makiko.

“Chị đã thông báo với em về việc chị muốn phẫu thuật nâng ngực qua điện thoại rồi. Như chị đã nói đấy, có khá nhiều loại, nói chung là phải sàng lọc. Em còn nhớ chứ?”, tôi vừa mới nói là không nhớ thì chị Makiko đã gạt đầu luôn nói tiếp: “Nói tóm lại, họ sẽ cho túi silicon vào, tiêm axit hyaluronic vào làm cho phồng to lên, sau đó hút phần mỡ của chính mình rồi dùng chính cái đó để nhồi cho thêm to. Ôi dào, giờ có đấy cách để nhét silicon vào nhưng giá tiền khá đắt luôn. Đây này, như cái này chẳng hạn!” - móng tay chị Makiko gõ cộp cộp xuống bức ảnh chụp những miếng silicon màu da được in trên cuốn pamflet. “Cái túi này có rất nhiều loại, đấy, đây nhớ, từng này cơ mà. Chị đã ngó cái này rồi, tùy mỗi bệnh viện người ta dùng từng loại khác nhau, nhưng chủ yếu là túi độn ngực chứa silicon dạng gel. Đây nhớ. Còn đây, đây là túi độn bằng nước muối sinh lý. Không phải là cà phê⁽¹⁴⁾ mà là nước muối sinh lý. Túi độn có chứa nước muối sinh lý ấy. Cái này cố định hơn so với silicon dạng gel, được thiết kế sao cho không bị rò rỉ bên trong nên rất an toàn và có cảm giác dễ chịu, trông hơi chảy xệ nhưng rõ ràng cái này có vẻ là an toàn nhất, sau đó mới đến túi độn bằng nước muối sinh lý. Chị đang rất băn khoăn, định chọn lấy cái túi độn ngực chứa silicon dạng gel rồi cơ. Nhưng cái này á, ở bệnh viện mà chị định làm có giá là một triệu rưỡi yên, ngoài ra cộng thêm cả phí gây tê, nếu gây tê toàn thân phải chi thêm mười ngàn yên nữa đó.” - Chị Makiko nói nhanh như gió cuốn, giọng điệu có gì đó nghe như đang rất hối hộp, âm lượng cứ cao lên từng chút một, có vẻ nó cũng tự trở nên cao dần cao dần. Vì chị vừa liếc mắt vừa nói nên bắn tung tóe cả nước miếng xuống dưới cuốn pamflet, nổi hẳn ở trên nền màu đen, nhưng chị Makiko chẳng thèm để ý tới.

Nội dung cũng không hề thay đổi so với nội dung nói qua điện thoại. “Một triệu rưỡi yên mà không đắt ư? Đắt quá đi à y chứ!” - Tôi chỉ nói vậy và chỉ tay nói thêm: “Ồ! Nhưng này, cuốn pamfôlê này, cái này ý, có viết họ đang có đợt khuyến mãi với giá là bốn trăm năm mươi yên, cũng cùng là túi độn ngực chứa silicon dạng gel còn gì?” thì chị Makiko nói tiếp: “À, cái này à y hả? Nó có viết giá cuốn cùng là khoảng như vậy nhưng thực tế khi chị đến hỏi thì nó không rẻ tới mức đó đâu. Có nhiều công đoạn khác nữa với cả vì là khuyến mãi nên không được chỉ định bác sĩ. Để có được đợt phẫu thuật nâng ngực thành công thực sự phải cần rất nhiều thứ.” - Chị Makiko từ mũi hít sâu rồi lại cũng từ mũi thở mạnh ra.

Tôi im lặng, cảm cả công cuốn pamfôlê cứ lật đi lật lại, lặng thinh trước những lời nói của chị Makiko dù tôi cũng có lắng nghe. Chị Makiko hồ hởi nói như đang truyền bá cái gì đó một cách rất vui vẻ:

“Này, chị dù đã tìm hiểu, dù đã tìm hiểu, dù đã tìm hiểu thì kết quả là vẫn có những điều quan trọng mà chị không hiểu rõ lắm, và chính những điều mình không thể tìm hiểu được lại rất quan trọng.” - Chị nói những lời nghe có vẻ mang một ý nghĩa sâu xa lắm: “Và cuốn cùng về những người chị đã gặp ở bệnh viện... mà... mà chính ở khoa chỉnh hình, à... , ừ... việc phẫu thuật chỉnh hình được thực hiện ở khoa phẫu thuật tạo hình à y, nói chung là nơi chỉnh hình cả xương, ngực này và cả mặt nữa. Những người ở phòng chờ chẳng nói lắm, chỉ thấy có bác sĩ là người bạn hơn cả. Nhưng ở nơi cuốn cùng mà chị tới thì lại có cảm giác ai ai cũng rất thân thiện, cả những người chờ tới lượt cũng có cùng cảm nhận, tâm trạng, họ nói chuyện và cũng được hỏi han rất nhiều, có người đang khóc chị hỏi hóa ra cô ta rất đau khổ khi phải phẫu thuật lại. Như thế, việc này cũng có nghĩa là do ăn may hay không. Cô ta cũng đi nâng ngực, cuốn cùng lại phải phát khóc, mà như bị bắt phải khóc thì đúng hơn. Ở đây này,

nếu biết ngay từ đầu chỗ này ở Tokyo thì nhất định đã không đến đây. Ai ai cũng nói như thế. Chị có xà lại hỏi ngay địa chỉ “chỗ này” đó là ở đâu và người ta đã đưa cho chị cuốn pamfôlê này. Chắc chắn chỗ này đắt nhưng cuối cùng tiền nào của đâu thôi. Chị đang thích cái này nhất”. - Tôi vừa nhìn chị Makiko đang say sưa gạt gù vừa gạt đầu hỏi: “Em thì không biết họ sẽ tiêm như thế nào và cái axit hya gì đó là gì rồi nhưng có vẻ như cách mà chị cần tiêm không cần phải cắt, mổ hay khâu gì đó có vẻ khá đơn giản, đây này, nội dung viết trong cái này rất thân thiện với cơ thể. Còn cái này em chẳng hiểu gì cả”. “Úi, chất axit hyaluronic đây cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ đắt luôn, em cũng không thể ngay lập tức “hấp thụ” được, vì thế sẽ không có giá tám trăm ngàn yên đâu. Mà, với cả với cái này ta sẽ không có vết sẹo, ngực nở to vĩnh viễn. Nên giá của nó là cao nhất luôn. Loại này dành cho người mẫu, giới nghệ sĩ, họ nâng ngực khi muốn chụp ảnh hay thi thố hay sao ấy, nghĩa là axit hyaluronic vẫn là, vẫn là loại giá siêu đắt cổ. Nó có giá quá cao, quá sức đời với chị”. Chị Makiko như dán mắt vào cuốn pamfôlê mà tôi vừa đưa cho chị xem vừa nói. “Và còn cái này, như trong đó viết có vẻ cũng rất an toàn đời với cơ thể khi nhồi mỡ vào nhưng riêng việc tạo ra một cái lỗ hồng thừa trong cơ thể cũng là một việc khá nặng nề rồi. Chỉ riêng việc mất nhiều thời gian cũng đủ làm ta nản rồi! Em thừa biết đúng không? Cuộc phẫu thuật này cứ như một hiện trường công trình, thật khủng khiếp, cũng có trường hợp trở thành một cuộc đại phẫu thuật. Mà chị, cũng ơn trời, đã không còn phần thịt thừa nữa”. Chị Makiko cười, chắc chắn là khoe việc mấy năm gần đây chị đã thon thả hẳn đi. Tôi chợt nhớ lại những điều bắt thường mà tôi cảm nhận được ban nãy. Đó là, việc chị Makiko hướng về tôi hiện ở đây rồi nói chuyện có cảm giác gì đó mà chính bản thân tôi không thể nhìn thấy, cái cảm giác đó đang thổi phồng cái cảm giác trống rỗng của không khí hiện tại này, ấy thế tại sao tôi cũng đang ở đây mà chị Makiko lại không hề nhận ra điều đó? Tôi đang nghĩ vậy thì chị Makiko lại nói tiếp: “Đúng, đúng

rô`i, tiếp theo đây mới là phần quan trọng, có hai chỗ để nhô`i miêng silicon vào cơ thể, ở ngay dưới lớp mỡ ngực có chứa cơ thịt, nếu nhô`i ngay dưới phần cơ thịt đó thì nhìn thoáng qua khó bị lộ, ở phía trên còn có tuyến sữa, nếu nhô`i ở phía dưới sẽ không mất nhiều sức và cũng không mất thời gian phẫu thuật máy. Khi chị xem ảnh của một người cũng thon gọn như chị, cũng chẳng có da có thịt tựa như kiểu mớ hỗn độn trong toa-lét ùm một cái đã bị hút trôi hết áy, thì trông cái ngực cứ tròn tròn, cứng cứng mất tự nhiên nhưng chị nghĩ vẫn cứ nên nhô`i ở phía dưới thì hơn. Chị vẫn đang định nhô`i ở phía dưới cơ thịt đó!”. Tôi gật đầu nói: “Thế ạ?”. Tôi cũng định hỏi thêm xem chị sợ bị lộ hay không bị lộ với ai nhưng tôi lại chột lơ đễnh, không tập trung vào chuyện của chị Makiko mà nhớ tới việc trước đây tôi cũng đã từng hàn huyên với bạn gái về chuyện ngực nghiêc này. Có cô thì nói rằng: nhưng tớ vẫn muốn ngực to hơn nữa. Không phải tôi mà còn có một cô gái khác ở đó đã nói những lời có ý phản đố`i:

“Ồ! Thế hóa ra rốt cuộc chúng ta vì đàn ông mà muốn nó to ra hay sao?” hay “Việc ta “cải tổ” cơ thể của chính mình để làm đàn ông vui thích là việc hoàn toàn khác”. Tất cả cả đều được nói với giọng điệu rất lạnh lùng. Ngay lập tức cô gái muốn nâng ngực trả lời:

“Không phải vậy. Ngực vẫn là ngực của mình chứ, đàn ông chẳng liên quan gì. Mà ngực là một bộ phận gắn liền với cơ thể mình, đây là vãn đề` của riêng bản thân mình chứ. Tất nhiên phải cân nhắc thật kỹ việc đưa một vật lạ vào cơ thể mình rô`i!” - Nói xong, cô kia cũng tiếp luôn:

“Ồ há! Cứ ngực to là đẹp rô`i, cách nhận thức quá giản đơn áy của cậu vớ`n cũng rất phổ biến trên thế` giới. Nghĩa là, thực tế` là chúng ta chỉ là đồ` vật đã trải qua cái gọi là cảm hứng đàn ông hoặc có thể gọi đó là tiền đề` để chúng ta nghĩ tới đồ` vật cũng được. Chỉ là cậu không hề` nhận ra đó.” - Rô`i cô gái muốn nâng ngực lại đáp:

“Ngược lại, có gì chúng ta lại cố tình gấn cái nguyện vọng hết sức đơn giản là muốn cho bộ ngực của chúng ta đang ở trên chính cơ thể ta được to hơn với cái gọi là cảm hứng đàn ông mà ta chưa từng nhìn thấy, chưa từng chạm tới? Giả sử cứ cho cái gọi là chủ nghĩa đàn ông hay cảm hứng linga⁽¹⁵⁾ là có thật đúng như những lời mà bạn nói đi, vậy nếu tớ đang trải qua cái đó thì chính cậu cũng đang trải qua cái suy nghĩ đó hay chính là cảm hứng đàn ông gì đó còn gì? Nếu thế tớ và cậu có gì khác nhau nào?” - Vừa dứt lời cô gái lạnh lùng kia tiếp luôn:

“Chính - vì - vậy, việc tự nhận thức hay không tự nhận thức những cảm nhận của chính mình mãi mãi vẫn hoàn toàn khác. Rồi cuộc nó xuất phát từ đâu hay có đang ôm ấp nỗi hoài nghi dần biến cái đó thành vấn đề hay không.” - Cô gái muốn nâng ngực phản ứng với quan điểm đó luôn:

“Mà có gì lại khác đến vậy, tớ hoàn toàn không hiểu, tự bản thân tớ không hài lòng với bộ ngực lép của mình, với lại việc tớ phải làm quen với bộ ngực lớn hơn vẫn sẽ là vấn đề của tớ suốt từ đầu cho đến cuối chứ. Chính cậu cứ gán cái cảm hứng đàn ông gì gì đó với chỉ mỗi chuyện như vậy, hay thực ra cậu chính là đồ vật của cái gọi là cảm hứng đàn ông đó? Ít ra thì tớ hiểu rõ rằng khi tớ làm tình với đàn ông, những lúc được mân mê, sờ soạng chẳng hạn, tất cả đều vì sự hưng phấn của đàn ông vốn rất thích bộ ngực nở nang. Chuyện đó thì quá rõ rồi. Những lúc ở một mình tớ cũng chỉ nghĩ tới cái đó, tớ chỉ cảm thấy tiếc cho cái màn hình phẳng này.” - Nghe vậy, cô gái lạnh lùng tiếp tục bình thản nói với giọng ngày càng lạnh hơn:

“Vì thế, chính cái tâm trạng tiếc nuối đó vốn đang hoàn toàn bị phủ lấp, chẳng hoài nghi về cảm xúc đó, về nỗi đau xót đó hay sự khởi nguồn của lòng ham muốn, miễn có bộ ngực to là được! Việc phát ngôn một cách băng quơ, không suy nghĩ là vô tình hay để làm người khác phát cáu, hay là do sự thiếu hiểu biết đây?”

“Há? Vậy, việc cậu bôi son chát phấn kia cũng được nằ m trong thế giới mà đã bị đầ u độc bởi hung phấn đàn ông, vậy sẽ đánh giá thế nào đây? Vì động cơ gì mà cậu trang điểm?” - Cô gái muố n nâng ngực nói.

“Cái này ư? Tớ vì bản thân mà làm thôi. Tớ trang điểm là để tăng xúc cảm của bản thân đó”. Nghe cô lạnh lùng nói vậy xong, cô muố n nâng ngực vênh mặt đáp trả:

“Vì vậy, chẳng phải việc tớ muố n ngực to hơn cũng là vì bản thân tớ sao? Mà việc cậu trang điểm lòe loẹt là do chính bản thân cậu chẳng logic với những lý luận như ban nãy cậu nói. Chúng ta cùng sống ở cùng một thế giới như nhau nhưng muố n hay không muố n bị ảnh hưởng bởi cái gọi là chủ nghĩa linga, đó là quyề n quyề t định của mỗi người”.

“Cậu đang nói gì hay thật! Chuyện trang điểm và chuyện nâng ngực là hai việc hoàn toàn khác nhau. Đại loại là cậu đã bao giờ thử nghĩ về cái gọi là vai trò mang tính xã hội ở quá khứ mang tính lịch sử do bộ ngực của phụ nữ đem lại một cách ép buộc chưa? Né u cậu muố n có bộ ngực lớn hơn, trước hế t phải bắt đầ u từ việc nghĩ về những vấ n đề mà ngực của cậu đang chứa đựng. Với cả, việc trang điểm vô n dĩ ban đầ u là để trừ tà, đó là nhận thức của người xưa cho rằng trang điểm sẽ dọa được ma, đây là nghi thức mang tính cộng đồng của con người đầ y. Đó chính là văn hóa. Từ xưa từ xưa, đàn ông đã trang điểm cơ mà. Rõ ràng cậu hoàn toàn không đủ khả năng để hiểu những điề u mà tớ nói rõ ì, không đủ trình để nói chuyện với tớ.” - Cô gái lạnh lùng vừa há t cằ m vừa nói dứt lời thì:

“Hứ! Vậy là cậu không hế chịu ảnh hưởng của cảm hứng linga mà chỉ tiế p nố i cái tục đuổi tà ma gì đó chứ nhi. Chỉ mỗi hành động thể hiện cái văn hóa chẳng xá kể gì đề n giới tính của cậu á y chính là kiế n thức của một con người trong sạch ư? Vậy, thế này nhé, phầ n

lớn phụ nữ là gì? Phụ nữ chỉ là phụ nữ thôi. Hãy cho tớ, cũng là một phụ nữ đây được hỏi rõ ràng như thế đi. Trước hết, cậu hãy về nhà rồi tự vạch lại những gì mà cậu vừa phát ngôn. Đó có thể là chân lý của cậu nhưng... chà... thật là chớ i, quá chớ i luôn, chiếc chuông nghe chớ i tai áy cứ réo lên, réo liên hô i, liên hô i quá mức, từ từ tiếp cận và thâm dần trong đầu cậu”. - Cô muốn nâng ngực nói.

Không hiểu sao cuối cùng chỉ những ký ức đọng lại từ cuộc hội thoại lan man, tế nhị với tư tưởng quá lạc hậu, đặc biệt mang đậm ngôn ngữ vùng Osaka như thế này tự nhiên lại vắng vắng ở ngay đây. Nhưng rõ ràng cuộc trước đây, trên thực tế đó là chuyện tôi đã từng nhìn tận mắt, nghe tận tai hay không tôi cũng tuyệt nhiên không thể nhớ nổi nữa.

Hôm nay, mẹ sai mình đi siêu thị Izumiya, mình định về luôn nhưng nghĩ thế nào lại cứ thế bước xuống khu tàu điện ngầm. Mình đã từng được bà dẫn tới đây, trông nó vẫn thế nhưng chứa đầy hoài niệm. Vẫn còn máy robocon, mình rất đổi ngạc nhiên khi thấy nó vẫn to là thế, lâu lâu mới nhìn lại, cảm giác nó bé hẳn đi rất nhiều. Trước đây, khá là lâu, mình có chui vào bên trong và lái chiếc robocon này, cứ bỏ tiền vào là nó sẽ tự chạy. Từ chiếc cửa sổ bé bé ngay ở đó, mình nhìn thấy cả mẹ và bà, vì từ phía bên kia mẹ và bà sẽ thấy bên chiếc cửa sổ tôi hơn nên sẽ không thể nhìn thấy mặt mình. Mình nhớ đó là điều cực kỳ khác lạ. Giờ cả mẹ và bà vẫn chỉ nhìn thấy mỗi robocon mà thôi. Phía bên kia vẫn chỉ có robocon. Nhưng thực ra bên trong có cả mình nữa. Mình vẫn nhớ như in cả ngày hôm đó mình có cảm giác thật khác lạ. Tay của mình chuyển động, chân của mình cũng chuyển động, mình không hề biết cách vận hành vậy mà thật kỳ lạ vẫn có rất nhiều chỗ có thể chuyển động. Tự lúc nào đó không biết, mình đang ở trong chính cơ thể mình, cơ thể đó cứ thay đổi dần dần ở những nơi mà mình không hề biết. Mình muốn nghĩ rằng việc thay đổi như thế này là điều bình

thường nhưng trở thành người lớn thật là một việc đáng ghét. Mình cảm thấy thật u ám. Tất cả cứ dần dần thay đổi. Sự u ám đó thật đáng ghét, sự chán ghét cứ chắt chắt đầy ở trước mắt mình, mình không hề muốn mở mắt, không hề muốn mở chút nào, nên... mình không thể mở. Thật đáng sợ. Mình chóng mặt kinh khủng. Midoriko.

Khi tôi để ý, tôi mới nhận ra chị Makiko đã không còn nói nữa, đã hé t húng từ bao giờ. Đã một tiếng trôi qua, đồng hồ đã chỉ bốn giờ, chị Makiko xếp máy cuốn pamfôlê một cách cẩn thận rồi đứng lên tăng thêm nhiệt độ của điề u hòa vì giờ đã mát hơn nhiề u, chị cứ thế nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cái mà chị có thể nhìn hoàn toàn là màu trắng, cứ liên tục hít vào lại nhả ra nhiệt nóng.

Ở bãi đỗ xe ngay bên cạnh, có tới ba chiếc ô tô đang đỗ nối tiếp nhau. Cả ba đều là xe màu đỏ. Ba chiếc xe ấy chỉ khác nhau đôi chút về hình dáng và màu sắc. Khi tôi đang chú ý đặc điểm chung như là độ dài chằng hạn thì tôi thấy bên trong xe nào cũng được bài trí rất gọn gàng, ái chà, chiếc kính chắn gió phản chiếu ánh sáng rực rỡ cứ như là những giọt nước đang sủi bọt, tiếng ve sầm kêu rả rích dội vang khắp nơi. Trong cảnh thanh bình của buổi chiều như thế, từ cuối i con ngõ kéo dài thẳng tắp, tôi thấy dáng người bé nhỏ của Midoriko vừa cúi đầu vừa bước. Đám lá cây của công viên ở cuối i ngõ đó vừa bông bênh theo gió vừa sáng đỏ như lửa. Midoriko có vẻ như không hề ngó ngàng tới khi đi qua đó. Khi nhận ra Midoriko đang dần tiến gần hơn, tôi mở cửa sổ và vẫy mạnh tay, con bé cũng ngay tức thì giơ tay lên ra hiệu là đã nhìn thấy rồi i lại tiếp tục cúi đầu bước đi. Dáng con bé dần hiện ra to, rõ hơn.

Mọi việc cứ bình bình diễn ra, thật đơn điệu chẳng có gì đặc biệt, chỉ chị Makiko có mục đích nên mới cất công lên Tokyo. Tôi ngờ i ngay sau theo Midoriko và chị Makiko đang chăm chăm nhìn màn hình vô tuyến, ánh sáng màu cứ nhảy nhót liên tục trước mắt t.

Nhưng, cả chị Makiko và Midoriko đều chẳng nói, chẳng cười, cứ như là đang nhìn thấy rõ tiếng cười phát ra từ vô tuyến chưa kịp ra tới ngoài để đến chỗ chúng tôi thì đã vụt bốc hơi biến mất vậy, tôi cảm thấy thật trống rỗng và không thoải mái chút nào. Khi tôi đề xuất: “Hay là, trời vẫn chưa tối, chúng ta sẽ đi tắm ở nhà tắm công cộng cho sạch sẽ rồi sau đó đi ăn luôn nhé?” thì nét mặt của Midoriko thay đổi hẳn, nó viết một dòng chữ không có một lỗi nhỏ nào, rất đậm nét: Cháu không đi đâu. Chị Makiko không hề đáp lại lời con bé đã viết mà nhìn tôi trả lời: “Được đấy! Đi nào!”. Tôi dựng bộ đồ dùng cần thiết khi đi tắm ở nhà tắm công cộng vào chiếc chậu, đặt chiếc khăn tắm lên, nhồi vào túi nilông, vì khi tôi hỏi Midoriko: “Cháu đợi được không? Cháu sẽ không đi thật chứ?” thì con bé gật đầu nên tôi dặn lại con bé: “Vây dì sẽ cầm chìa khóa đi theo, vì dì khóa sẵn cửa từ bên ngoài và khoảng một tiếng nữa mới về nên cháu cứ ngồi xem vô tuyến chờ nhé.” Tôi và chị Makiko đi bộ sang một nhà tắm công cộng gần nhất trong một buổi chiều tà đặc trưng của mùa hè.

Khu nhà tắm công cộng vừa mới được tân trang cách đây khoảng một năm, trông khá sạch sẽ, không hiểu sao tôi cảm thấy rất thoải mái khi thấy nhà tắm công cộng sạch mới thế này, hơn nữa ở trong nguồn nước ngầm lấy từ dưới lòng đất sâu bằng công nghệ hay cách khai thác của riêng nhà tắm này vốn có sẵn một năng lượng đặc biệt có thể chữa được bách bệnh, thậm chí uống vào cũng rất tuyệt cho cơ thể, ngay cả thái độ phục vụ của nhà tắm cũng rất điềm đạm, tinh thoáng tới tới, nhưng họ lúc nào cũng nhã nhặn. Tôi cứ nghĩ đến vào thời điểm trước giờ ăn tối như thế này sẽ vắng hơn mọi khi vậy mà tuy không chật kín nhưng cũng liên tục người ra người vào. Chỗ thay đồ hội tụ đầy đủ các loại âm thanh nào là tiếng khóc của bé mới sinh đang được quấn khăn nằm trên cái nôi, nào là tiếng bạch bạch chạy vội vã của bé gái lẫn cả tiếng ti vi

được bật khá to. Tôi trả tiền phí xong rồi đi vào, nhét đồ vào hai ngăn rồi thay quần áo.

Tôi cũng hoàn toàn không thích thú gì tới việc để ý chị Makiko lúc cởi bỏ hết quần áo nhưng chẳng hiểu có phải vì tôi toàn phải nghe về chuyện nâng ngực và nâng ngực hay không mà bây giờ đây tôi lại muốn để ý xem ngực của chị Makiko mới nhât hay cũ nhât, tóm lại là ngực hiện tại như thế nào. Tôi cố nghĩ xem lần cuối cùng tôi và chị Makiko cùng đi đến nhà tắm công cộng và cùng cởi hết quần áo như thế này là bao giờ. Ngay sau khi chị Makiko ly hôn, cả ba người là Midori, tôi và chị Makiko đều cùng ở với nhau một quãng thời gian dài tới sáu năm liền nên lẽ ra khi đó chúng tôi phải có rất nhiều cơ hội đi tắm mà cởi bỏ hết quần áo nhưng không phải ngày nào cũng đi tắm như thế với lại giờ giá của tôi và chị Makiko lệch nhau nên tôi không thể nhớ lại, hình dung ra cụ thể ngực của chị Makiko như thế nào. Vì thế, tôi liếc nhìn một lượt phía sau lưng chị. Makiko đang vo tròn mớ quần áo vừa cởi nhét vào trong ngăn tủ. Hai bên hông cũng gầy gầy y như lúc mặc quần áo. Tôi bắt đầu “ngắm” kỹ hơn các phần khác. Chỗ cần phải liên sát với đùi thì lại bành ra khá xa, nếu gập lưng xuống sẽ thấy ngay một đoạn xương lộ lên, chị Makiko mới vừa bước sang tuổi bốn mươi vậy mà nhìn thế này thì ai cũng tưởng phải tầm năm mươi tuổi, còn cái cổ thì trông bé tí teo, đầu lại nhìn thấy to hơn hẳn.

Đi vào thôi! - Chị Makiko vừa nói vừa che toàn bộ phần thân trước bằng chiếc khăn tắm. Khi chúng tôi kéo ngang cửa ra vào phòng tắm, từng đám hơi nước màu trắng bốc lên tỏa vào thoáng chỗ đã thấy cả người ấm hẳn. Khá đông người đang ở trong phòng tắm. Ở Tokyo có rất nhiều loại phòng tắm, có loại sauna⁽¹⁶⁾ khi vào không cần trả phí dịch vụ, có loại bồn tắm sữa, để thêm ấn tượng còn có loại bồn sủi bọt sặc sỡ với đủ màu sắc luôn thay đổi, loại bồn jacuzzi vừa tắm vừa được mát-xa với lực cực

mạnh làm tiêu giảm mỡ thừa, loại thì gióng giường nằ m với phầ n kê gáy làm bằ ng kim loại với cảm giác rắ t lạnh vì thường xuyên có dòng nước lạnh chảy qua. Còn ở đây, đắ m hơi nước bắ c lên rồ i lại cứ như là nõ búp một cái và biế n mắ t trên trầ n nhà khá cao, mặt người nào người nắ y đề u tỏ ra rắ t đê mê, má thì đỏ ửng hắ n lên.

“Trông mới ghê!” - Chị Makiko nói, “Mới thật” - Tôi đáp. Sau khi gửi cái ghế và cái chậu rửa mặt ở ngay dắ y treo mắ y cái gương, chị Makiko nói sẽ ra ngắ m trong bắ n nước nóng trước nên tôi lắ y chun buộc lại tóc, cho nước nóng chảy qua ðuôi và hai bên thân sườn, rồ i ngắ m vào bắ n nước to nhắ t có tá m bảng thông báo điện tử hiện dòng chữ: 40 độ. Đại loại là ở ðâu cũng có quy ðịnh cơ bản là không ðược ðem theo khắ n tá m xuồ ng bắ n, thậm chí còn ghi thông báo hắ n hoi nhưng chị Makiko vẫn cứ phớ t lờ, cứ thế lắ y khắ n che phầ n thân phía trước và bước xuồ ng.

“Chắ ng nóng gì cả!” - Chị Makiko nói. - “Sao? Ở Tokyo, nóng như thế này là bình thường ư?”, “Ồi dào, chắ ng có vị gì nên ở Tokyo hay ðâu cũng thế cả!”, “Nhưng, vẫn chỉ âm á m thế mà nhìn người kia kia, vắ cả mồ hôi ra”, “Thật ðắ y!”. Chị vừa nói với giọng ðiệu như thế vừa ngắ m thử vào bắ n nhưng ðúng là chị vẫn không hề hài lòng với nhiệt độ của nước hiện tại, còn ở bắ n tá m sữa vì là sữa nên chỗ thành bắ n làm bằ ng đá bao quanh sẽ ðễ trơn trượt, chị Makiko cho chân vào ðúng chỗ sữa nóng trắ ng tinh vẫn chỉ thắ y âm á m. “Vẫn chỉ á m thôi!” - Chị Makiko nói. Có vẻ như bắ n tá m sủi bọt sẽ ðáp ứng phầ n nào yêu câ u của chị nên chúng tôi quyế t ðịnh chọn bắ n tá m sủi bọt ðể làm nóng cơ thể.

Trong lúc ngắ m mình trong nước, chị Makiko chắ m chắ m nhìn như thể hút hầ n vào cơ thể các cô gái ðang ði ði lại lại trong phòng tá m, vì tôi ở bên cạnh thắ y mọi người liên tục nhìn với ánh mắ t thể hiện thái độ một cách rõ rệt nên tôi buộ t miệng khế nhắ c chị Makiko: “Chị Makiko! Chị nhìn hơi kỹ quá ðắ y!”. Nhưng chị chỉ “à”,

“ừ” đáp lại, và vẫn không ngừng dán mắt vào những cơ thể vừa xuất hiện, những cơ thể đang ngâm trong bồn tắm hay những cơ thể đang sục trong bồn sủi bọt. Rồi chị Makiko tuyệt nhiên không nói gì, chỉ lặng lẽ chăm chăm nhìn cơ thể của các cô gái đang di chuyển trong đám hơi nước. Còn tôi, tôi cũng chẳng có cơ gì lại nói chuyện một mình nên chẳng còn cách nào khác, đành im lặng cũng thử nhìn cơ thể các cô gái đang đi lại bên bồn tắm. Đúng là có nhiều hình dáng, nhiều đặc điểm khá khác nhau và ở hầu hết các trường hợp, phần trung tâm cơ thể khi khóa thân đều chính là bộ ngực. Ở nơi ai ai cũng khóa thân thế này tự bản thân cơ thể đi, tự bản thân cơ thể nói, tự bản thân cơ thể có suy nghĩ, nhìn cứ như thể trung tâm của từng, của từng động tác chỉ là cơ thể vậy. Tôi vừa nghĩ vừa dõi theo cơ thể của những cô gái đang đi ra đi vào và có cảm giác như cái gọi là thị giác đột nhiên bị bao vây bởi những chữ Hán hay một chữ Hiragana⁽¹⁷⁾ là “i”, mà chữ “i” này được nhấn mạnh trong từ “tuyệt”⁽¹⁸⁾. Trong trường hợp này, cơ thể của những cô gái ở trong mắt tôi cũng trở nên tựa tựa thế, đại khái là, tại sao ở chỗ đó lại phồng lên, tại sao chỗ đỉnh chóp lại mọc ra cái vật đen đen, và rồi tại sao ở đây lại lả lợ hai quả? Tôi cất lời hỏi:

“Này, chị Makiko, từ nãy tới giờ chị đang nhìn gì thế?”

“Hờ, à, ngực!”. Chị trả lời chông lòn luôn.

Chiếc khăn vẫn được quàng nguyên như thế nên tôi không thể nhìn thấy trực tiếp ngực của chị Makiko nhưng có thể đoán là nó rất phẳng vì chiếc khăn màu trắng ướt sũng nước bám sát vào da nên trong suốt, nhìn thấy đầu ti đen đen lác lõng nhô lên, khi tôi đang để ý tới độ lớn và màu của đầu ti mà tôi tưởng tượng ra từ chỗ cái khăn đó tôi mới chợt nhớ mang máng hình dáng cơ thể của chị Makiko ngày xưa. Đầu ti của chị Makiko ngày xưa, nói thế nào nhỉ, có màu nhạt và cảm giác độ lớn của nó cũng nhập hội với những loại

mi nhon. Ủa? Mình đang nhậm với ai đó chẳng? Tôi đang nghĩ như vậy thì bỗng dung chị Makiko đứng lên, nói điê`u gì đó đại loại như là: “Đúng là chóng mặt quá!” rồi ra khỏi bồn tắm, đi về` phía chỗ gửi đồ` nên tôi cũng đi ra, khoả`ng suis bọt một khoảng nước rộng.

Chị Makiko vừa gội vừa có cảm giác cực kỳ không thoải mái, chiếc khăn vẫn dính sát vào phầ`n trước người, tôi định nói là cái khăn đó liệu có vướng víu làm cho chị khó rửa không? Nhưng tôi vẫn im lặng, gội đầ`u, tráng qua người. Chị Makiko vừa tạo bọt ở trên mặt vừa rửa cứ như vỗ vào mặt rồi quay sang nhìn tôi, như thể chợt nhớ ra điê`u gì đó:

“Này! Công việc của em vẫn ổn cả chứ?” - Chị hỏi với giọng hớn hở khác lạ. “Em ở Tokyo mấy năm rồi nhỉ, năm năm thì phải? Năm nay là năm thứ sáu? Thầ`y thê` nào?” - Chị vẫn tiế`p tục hớn hở hỏi nên trong chồ`c lát tôi cũng chỉ lắ`p bắ`p: “À, cũng tạm tạm”, rồi cũng thử tỏ ra tươi cười nói tiế`p: “Cũng ổn à`y mà!”. Công việc chẳng có gì là ổn cả đó hay đơn thuầ`n chỉ là nguồ`n hi vọng đó tự dung cứ kéo theo tuổi tác của ta đi, hể`chỉ cầ`n nghĩ đê`n hay tơ tưởng tới điê`u đó thôi là ngay lập tức bị sa thải nên chẳng còn cách nào khác. Tôi lại bô`i thêm một câu: “Mà, sang năm nay, chị Makiko à, em, em lại quá thuận chèo mát mái”, mặt còn cười tươi hơn và nói như thật vậy. Chị Makiko nói với vẻ rắ`t tin tưởng: “Vậy à? Chị không rõ lắ`m về` công việc của em nhưng hãy cứ cố` gắ`ng lên đừng để phải hờ`i hận điê`u gì”. rồi lại tiế`p tục rửa.

Sau khi rửa loáng qua loa, chị Makiko lại quyế`t định ngâm trong bồn tá`m sữa, không phải chị đang cố` tình nhìn mà tôi có cảm giác con mắ`t của chị đang chăm chú hướng một cách tự nhiên vào vô vàn những bộ ngực thoắ`t ẩn thoắ`t hiện, vì thê` tự lúc nào tôi cũng thành quen.

Chị Makiko khẽ chỉ cho tôi một bà đã đứng tuổi đang lò dò bước vào trong phòng tắm cứ như đang phải chịu một trọng lực nào đó khác.

“Nhìn kìa, đầ u ti hờ ng chưa!”, chị thì thầ m. “Em có nghĩ là nó hờ ng quá không? Sao nó lại hờ ng đế n như thế ́ chứ?” hay “Mà có tuổi rờ i thì sắ c tồ hờ ng đó phải mắ t đi chứ?” hoặc “Cả quầ ng ti cũng không hờ có màu, không thể hiểu nổi. Trờ ng đẹ p thật, chẳng có tí đườ ng viề n nào”, “Ừm!”, “Thình thoắ ng thắ y một vài hội trẻ cũng vậy. Hừm! Đạ i loại cũng có cách loại bỏ màu ti không tự nhiên đó khi dùng hydro.”

“Sao cơ? Hydro á?”

“Là Hydroquinone, một loại chấ t tẩy”. - Chị Makiko giải thích một cách ngắ n gọn. “Cái đó hoặc là tre... tretinoin. Rắ t nhắ n bóng. Cả hai cái này đầ u cực mạnh. Nhưng lại rắ t đắ t”. Chị nói thêm rờ i cứ thế ́ im lặng. Rờ i lại chỉ cho tôi nhìn về ́ phía một “cơ thể” trẻ hơn mà tôi nghĩ chỉ tầ m hai mươi tuổi. “Cô bé kia mới trẻ thế ́ mà như cái bút tắ t...”

“Sao ạ?”

“Trờ ng cũng thắ y là to rờ i nhưng do béo nên tùy từng trường hợp lại không có cảm giắ c như thế ́. Nhìn ngực gì mà trờ ng cứ như quả bóng nước vậy, chỉ thích mỗi lúc làm tình thôi, tùy mỗi người, có lúc nó trờ ng không khác gì chiế c bút tắ t. Ấ y, nhìn kìa, trờ ng cứ như hai chiế c bút tắ t của con trai khi chưa đi vào chân.” - Chị Makiko lại tiế p tục thì thầ m trong khi cả người chị từ chân cho đế n cầ m đang sục hắ n vào bờ n tá m đầ y sữa màu trắ ng. Nghe vậy, tôi quay ra nhìn thử thì thắ y bộ ngực cứ nhờ nhờ hay mề m oặ t, chỉ thắ y dài chứ không thắ y dày, có hình dạng giớ ng như chiế c tắ t⁽¹⁹⁾, đúng là khi đượ c nghe nói thế ́ tôi nhìn lại càng thắ y không khác gì

chiếc tất thật. Thật là một liên tưởng ngớ ngẩn nhưng không hiểu cái ngực đó khi nằ m nghiêng sẽ như thế nào và đúng là càng ngớ ngẩn hơn khi tôi lại có suy nghĩ rằng không hiểu khi có cơ hội được xoa, nằ n cái đó thì sẽ xoa thế nào đây? Tôi tưởng tượng có lẽ phải nằ m, đỡ thay vì xoa, bóp. Giờ để n lượt tôi cũng lại nhìn chằ m chằ m vào nó luôn. Ngoài cái đó ra, chị Makiko còn chỉ cho tôi những bộ ngực vừa xuấ t hiện cứ nhiề u thêm nữa, chị tưởng tượng và gọi tên cho từng bộ ngực. Nói tóm lại, hễ có những thân hình có bộ ngực to cứ thế cứ thế chia nhau đi vào bằ n tắ m sữa, ngay lập tức, chị Makiko như bị hút hằ n, khi nó đã đi khuấ t chị vẫn mê mẩn một hằ i với những bộ ngực hoành tráng ấy, rằ i sau đó chị bỗng dung ít nói hẳn, và khi chuẩn bị ra khỏi bằ n, chị lại nhìn chằ m chằ m vào mặt nước đang sóng sánh của bằ n nước sau đó bất ngờ để lộ bộ ngực của mình khi đã bỏ chiếc khăn, nhìn chăm chăm vào mặt tôi hỏi:

“Dì thấy thế nào?”

“Thế nào là thế nào?” - Tôi hỏi lại.

“Chẳng hạn như màu sắc hay độ lớn ấy”.

“Bằ u ngực nhỏ, đen mà đầ u ti lại to”, những lời nói ấy tức khắ c chạy qua đầ u tôi nhưng tôi đã bỏ lỡ, tôi định cứ thế im lặng trước đã thì chị Makiko với khuôn mặt phắ n son bọt bọt, không biết nói thế nào trông như thực vật, đã hỏi tôi với vẻ nghiêm trọng:

“Nhỏ hay ra sao cũng được. Về màu sắc ấy. Dì thấy nó có đen không? Cứ nói thẳng!”

Vì thế, tôi buộ t miệng nói như phản xạ tự nhiên:

“Không, không hề đen”.

“Vậy là cái này vẫn ở mức bình thường?” - Chị lại hỏi tiếp:

“À không, cái gọi là bình thường đó đại loại nghĩa là thế nào?”

“Bình thường như dì nghĩ là được!”

“À không, cái gọi là bình thường ở góc độ ý nghĩa nào cũng...”

“Thôi, thế là được rồi!” - Chị nói với giọng dịu dịu hơn.

“Ừm, vậy là... mà... trông cũng không hông cho lắm nhỉ?” - Khi tôi nói vậy cuộc nói chuyện của chúng tôi thành ra gay gắt.

“Không hông, cái đó thì chị thừa biết chứ!”

“À! Ra vậy!”

“Đúng thế!”

Sau đó, cuộc nói chuyện đã không còn tiếp tục. Chả cớ chẳng, nếu để cho tôi nói một nhận xét ngắn gọn thì tôi thấy cũng đạt tiêu chuẩn của cái đẹp nhưng bộ ngực của chị Makiko ở trước mặt chỉ nhô lên đúng bằng độ sung của vết muỗi đốt, trên đó được gắn đầu ti khá to xét về chiều ngang lẫn chiều dọc khiến ta có thể liên tưởng đó là bộ phận của cái gì đó, không thể có một câu từ nào đẹp để phù hợp với nó. Một hồi lâu sau đó, chị đặt phần ngực lên trên mặt nước, nói là vậy chứ thực ra chẳng có cái gì để đặt, cứ thế đứng lên đúng phần giữa ngực ở vị trí đủ để có thể nhìn thấy.

“Đúng là đen thật. Cái của chị đen lại to nữa. Chị thừa biết chứ! Chị thừa biết là nó không hề đẹp” - Chị Makiko vừa nói vừa thở mạnh bằng mũi nên tôi cũng tiếp ngay: “Nhưng em nghĩ cách cảm nhận của từng người là khác nhau”. Nhưng chị Makiko chỉ nhìn chăm chăm vào mặt tôi, không phát biểu gì về câu nói đó. Rồi chị thở dài

thỏ lộ: “Đúng là vậy nhưng cái này của chị cũng đã từng nhô lên đáng kể.

“Trước khi chị đẻ, nó không y nguyên như thế này đâu. Chị cũng có nghe nói là nó sẽ không thay đổi tới mức đó nhưng... dì nhìn cái này đi... không phải cái này đâu, cả màu sắc và độ lớn, không phải cái có màu như bánh oreo⁽²⁰⁾ ở đây đâu. Mà màu của bánh oreo chưa là gì, lúc tốt nhất chính là màu đỏ anh đào. Màu đó á, màu đó khỏi phải nói luôn. Không đơn thuần chỉ là đen đâu. Màu đen kết hợp với màu đỏ. Còn về độ lớn. Nói thế nào nhỉ? Chỉ riêng phần đầu ti, riêng phần đầu ti lại hơi to thừa mức cần thiết, cỡ phải bẻng đầu ti nút cổ chai, bác sĩ có nói với chị rằng chắc cái này nhét vào trong miệng của đứa trẻ sơ sinh đây? Bác sĩ đó, vừa khoanh tay vừa làm bầm như thế, từ trước tới giờ đã nhìn hàng vạn cái đầu ti khác nhau rồi. Toàn bộ phần thân đầu ti của chị đều lộ ra, cả phần mà chị có từ trước tới giờ cũng lộ hết cỡ luôn. Tự nhiên thành thế. Từ trên đầu ti cũng có cái gì đó sùi ra. Như thế này này. Những ai đẻ xong là thế. Cũng có người trở lại như cũ nhưng cũng có người chẳng bao giờ áy chừ. Tương lai có lẽ dì sẽ đẻ hoặc không nhưng hình dáng của bộ ngực sẽ không như hiện tại đâu, nó sẽ dần thay đổi. Đây, từ đầu ti trở đi tất cả cứ thế mất dần, nó biến đâu không biết áy. Phần còn lại rốt cuộc chỉ là cái này. Nó cứ co hết vào, chỉ có mỗi đầu ti gấn trên ngực. Đây, dì nhìn, trông phẳng lì luôn. Chẳng còn cái gì cả. Đây này”.

Rồi cả hai chúng tôi im lặng một hồi lâu, dìm người xuống bên xong chuyển sang nhà tắm hơi, ở đó, chị Makiko nói về bộ đẻ của Midoriko, người chồng đã ly dị mà ít khi chị nhắc tới.

“Chị vẫn nhớ mãi những lời mà người đó đã nói, đến tận bây giờ vẫn có những chuyện mà chị không thể hiểu căn nguyên như thế nào. Chị vẫn nhớ rõ một, không hề quên chút nào. Ông ta đã có người đàn bà đó từ trước khi ở chung với chị, suốt một thời gian

dài. Từ lúc đầu chị đã biết ông ấy sẽ trở về bên đó, chị cũng đã hỏi vậy có gì mà lại muốn có con với chị. Chị hiểu chuyện đó vì là người trong cuộc mà, chị hiểu ông sẽ trở về Tokyo, chị biết rõ chứ, tâm trạng của bản thân, những gì liên quan đến đời phương hay cảm xúc nữa. Thật ra người đó, dì nghĩ đã nói gì không, cái này chị cũng đang từng nói, trước đây cũng đã nói rồi thì phải, người đó nói rằng: “Việc có con có cái nên nghĩ đúng ra thì chẳng phải tại một ai hết, cũng chẳng phải công việc của ai cả. Đứa con, à không trong trường hợp này phải gọi là Midoriko. Thực chất là việc đẻ Midoriko không phải do ý đồ hay hành động của một ai, với cả việc có bầu cũng không phải là công việc của con người”. Dì nghe có hiểu được ý nghĩa là gì không? Chị chẳng hiểu lý do gì cả, đến bây giờ vẫn không hiểu, không thể hiểu là ông ấy đã nói gì nữa, và sau đó cũng như dì biết rồi đấy, từ lúc chị sinh ra đó là lần đầu tiên chị chảy máu mũi. Máu mũi cứ chảy suốt, hờì còn là con gái chẳng mấy khi thế. Dì cũng đã từng bị chảy chứ? Máu mũi ấy. Không à? Vậy mà lúc đó, chị lại chảy nhiều. Lần đầu tiên đó. Cũng là lần cuối cùng. Lần cuối cùng chảy máu mũi”.

Sau đó, chúng tôi đi tắm vòi hoa sen, ra tới phòng thay đồ, lau người, chị Makiko nói muốn để tóc khô tự nhiên nên cả hai chúng tôi cứ thế để tóc ướt ra khỏi nhà tắm. Đường đi về khá tối, phần còn sót lại của khí nóng buổi trưa đã chuyển thành cái nóng oi bức khó chịu đặc trưng của mùa hè, phủ đầy khắp nơi trong không khí. Chị Makiko vừa đi bên cạnh vừa nói với tôi:

“Dì vẫn chưa chịu bỏ thói quen đó nhỉ, vẫn cứ thích sờ tóc!”

“Đúng, em vẫn thỉnh thoảng sờ tóc, em á, thế nào nhỉ, cái này, em tìm từng sợi tóc sâu này bằng đầu ngón tay, sau khi nhỏ em rất thích vuốt nó”. - Tôi trả lời.

“Từ hồi học cấp một, dì đã thích làm như thế để vuốt các sợi tóc, thích quá đến mức không thể kiểm soát được, có lúc để ý thấy mình đang không chỉ sờ tóc của mình mà còn sờ đến cả tóc của cô bạn bên cạnh nữa”.

“Lúc đó thật là khó xử”.

“Đúng thế!”

Câu chuyện vẫn cứ thế tiếp tục. Ở ngã rẽ thứ ba, giờ vẫn còn có cửa hàng kẹo Dagashi⁽²¹⁾ mang vẻ cổ kính nên tôi định mua mấy cái kẹo mút nhưng lại lưỡng lự vì sắp đến giờ ăn tối nên cuối cùng tôi chẳng mua gì, tiếp tục đi, nghĩ trong đầu không định hỏi nhưng vô thức tôi lại buột miệng nói về chuyện lúc ở nhà tắm công cộng ban nãy.

“Chị Makiko này, em hiểu... em hiểu những gì chị đã nói lúc nãy và bản thân em nghĩ thế này, đúng là cái gì đẹp cũng hơn, em rất hiểu. Nhưng nên nghĩ là mình đẹp thì hơn, điều đó là tốt hơn cả, bản thân mình áy, nhưng mà ở trên cơ thể... ở trên cơ thể của chính mình ngoài bộ ngực ra còn nhiều bộ phận khác nữa chứ, ví dụ như khuôn mặt chẳng hạn, có làm nó đẹp lên thì cũng dễ nhận ra chứ còn đâu có nói là đã nâng ngực thì đến em cũng hoàn toàn chẳng biết. Thực sự cái đó là quan trọng nhất hay không không biết. Hoặc như da chẳng hạn, nhìn là thấy béo hay không. Còn có rất nhiều cách để làm sao cho ta có thể lấy lại tuổi thanh xuân... áy vậy mà sao chị lại bỏ qua, chỉ tập trung vào mỗi bộ ngực? Nếu chị nâng ngực chị sẽ thành người như thế nào, sẽ thành ra sao?”

Chị Makiko dừng lại một hồi lâu, nhìn thẳng vào mặt tôi, trong phút chốc hé miệng buông đúng một câu:

“Đâu phải là để trẻ hơn”.

Sau đó, chị định nói tiếp điê`u gì đó nữa, tôi cũng nhìn thẳng vào mặt chị chờ nghe nhưng chị lại bước đi, cuô`i cùng chúng tôi cứ the` bước mà không nói thêm một câu nào về` điê`u đó nữa.

Vì chuyện tiê`n nong mà mình có một trận cãi nhau to với mẹ. Tại sao lại sinh ra con chứ? Mình nhớ rõ trước khi nói câu đó, lúc cãi nhau dữ dội nhấ`t là lúc sự dô`n nén lên đê`n đỉnh điểm. Mình cũng biê`t rằ`ng nói giọng điê`u như the` là quá dở nhưng trong hoàn cảnh đó chẳng còn cách nào khác. Mẹ mình đã rấ`t cáu nhưng chỉ im lặng, thật đáng sợ. Mình đã nghĩ đê`n việc không nói với mẹ một thời gian dài, hễ nói câu nào là thành cãi nhau luôn, rô`i lại nói những lời lẽ nghe nặng nề`, chỉ toàn đi làm thôi mệt mỏi lắ`m, một nửa, à không, tá`t cả đê`u là lỗi của mình. Thật đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét. Mình muô`n thành người lớn rô`i cố` gắ`ng làm việc để đưa tiê`n cho mẹ nhưng hiện tại mình không thể làm vậy nên mình muô`n nhẹ nhàng với mẹ lắ`m mà không tài nào làm tô`t được. Cũng có lúc mình đã rơi nước mắ`t. Hê`t cá`p một chỉ học tròn ba năm cá`p hai nữa là tô`t nghiệp, mình sẽ đi làm ở đâu đó. Nhưng mình không nghĩ đi làm rô`i có thể sẽ tiế`p tục, duy trì được cuộc số`ng chín chu như the`. Bắ`t buộc phải học kỹ năng nghề` nghiệp. Mẹ không có kỹ năng nghề` nghiệp. Bà của mình cũng đã nói, phải có trong tay kỹ năng một nghề` nào đó. Có rấ`t nhiê`u cuô`n sách giúp những người như mình suy nghĩ về` công việc của cả một đời nên mình sẽ học. À! Gầ`n đây mình được rủ vào tắ`m cùng nhưng cũng chẳng cải thiện được là má`y. Bao giờ cũng cãi vã chỉ vì chuyện tiê`n nong, cũng thật đáng thương, cũng bởi chuyện công việc của mẹ nên mới thành ra the`. Mẹ mặc bộ quầ`n áo đô`ng phục nơi mẹ làm, nhưng vì màu tím quá nổi bật nên bị hội con trai nhìn thấ`y lúc mẹ đi xe đạ`p, rô`i từ đó bắ`t đầ`u có chuyện là mẹ mình bị chê` giễu trước mặt mọi người, những lúc bị chọc cười trước mặt mọi người như the` mình cảm thấ`y thật đáng ghét. Còn nhiê`u chuyện nữa. Cuô`i cùng, không còn cách nào khác với bộ mặt như sắ`p khóc, mẹ nói bằ`ng giọng rấ`t to rằ`ng phải

đi ăn đã, nên mình định nói mẹ hãy thực hiện trách nhiệm của bản thân khi đã sinh ra mình. Nhưng rồi sau đó mình đã nhận ra, việc mẹ sinh ra cũng đâu phải là trách nhiệm của mẹ. Vậy nên, mình luôn tâm niệm tuyệt đối không bao giờ để con khi trở thành người lớn. Không biết bao lâu nữa mình định sẽ xin lỗi nhưng lại đến giờ mẹ đi làm mất rồi.

Về đến nhà, tôi thấy Midoriko đang dựa vào tường xem vô tuyến. Sau đó, chúng tôi quyết định ăn bữa tối ở một nhà hàng Trung Hoa ngay gần nhà. Tôi gọi mấy món mực, chị Makiko chỉ một loại mì ăn với các loại rau cải, còn Midoriko chỉ vào món bánh bao của Tàu, ngoài ra còn gọi thêm há cảo và cả món ăn giống như miến nữa. Tất cả cứ ngồi lặng lẽ ăn. Cả chị Makiko và Midoriko cũng đều im bật.

Chiếc bát gốm đựng súp được đem ra cùng với món bánh bao có chỗ bị mẻ, tôi đã nghĩ như thế sẽ rất nguy hiểm nhưng Midoriko chẳng hề hay biết và cái lưỡi của con bé bị mắc một chút vào bát, tôi tưởng tượng phần lưỡi bị rách to đúng bằng một đầu chấu. Trong chiếc lưỡi của Midoriko mà hôm nay vẫn chưa hề nói ra một câu nào ấy chứa đầy máu đỏ tươi và một lớp màng nhầy mỏng kết đọng lại. Từ cái lỗ khá nhỏ cỡ như đầu kim châm, một giọt, hai giọt máu chảy vào bát súp, ấy vậy mà Midoriko không hề nhận ra. Đám máu hình tròn ở dưới đáy không hề bị hòa tan, cứ thế chìm xuống dưới, đúng là con bé không hề để ý thấy, cứ thế húp cạn hết toàn bộ chỗ súp có trong bát. Những vệt đỏ xung quanh vệt nứt trên mặt lưỡi mỏng đó trong phút chốc đã biến mất dần, mất dần, mất dần, đúng lúc đó tôi nghe thấy tiếng gì đó âm âm khá to phát ra, rồi tôi cũng nghe thấy cả tiếng nhạc yếu ớt của hộp nhạc như chông chéo lên nhau. Đó là do nhân viên của quán ăn Trung Hoa bất ngờ bật tivi lên, chiếc tivi được đặt trên cái kệ làm bằng gỗ có vẻ không chắc chắn lắm đã phai màu giống như

chiếc bàn thờ, còn cái phàn chôn đồ cái kệ đó hay gọi là cái gậy cũng được thì vừa đen vừa nhỏ như có mùi khét bởi dẫu ăn. Khi tôi nhìn về chông chên đó tôi thấy lo lắng về sự an toàn của nó, tôi còn lo không biết nó có rơi trong lúc tất cả đang ăn hay không, có hỏi ai đi nữa thì cũng chẳng còn cách nào khác. “Midoriko này, chiếc vô tuyến kia sẽ rơi hay không rơi nhỉ?”. Tôi buột miệng hỏi. Con bé liếc sang nhìn rồi viết vào cuốn sổ tay lấy ra từ trong áo koshimaki⁽²²⁾ dòng chữ: Cháu không biết. Rồi lại viết tiếp: Nhưng dù có rơi, bên dưới chẳng có gì nên cũng chẳng sao.

Sau đó, chỉ nghe thấy tiếng cả ba nhai thức ăn, tiếng uống nước, tiếng lạch cạch bát, đĩa, hai người ngược lên nhìn màn hình vô tuyến, còn mỗi tôi là đang cố thoát ra khỏi việc đang bận khoăn về sự an toàn của chiếc kệ tivi nên tôi lại bắt chuyện hỏi tiếp Midoriko:

“Những lúc mẹ Makiko đi làm, con thường làm những gì?”

“Cháu làm bài tập, xem vô tuyến rồi ngủ đến sáng” - Midoriko viết.

“Nhưng mẹ Makiko ra khỏi nhà lúc 8 giờ tối và về lúc 1 giờ nên năm tiếng trôi qua khá là nhanh nhỉ?” - Tôi nói tiếp nhưng con bé chỉ gật đầu rồi lại tiếp tục nhai.

Trong lúc tôi và Midoriko trao đổi với nhau, chị Makiko im lặng từ dẫu tới giờ, có vẻ như đang tập trung xem vô tuyến bất ngờ thêm vào một câu nghe giọng điệu có vẻ rất hào hứng.

“Chị ấy à, về tới nhà bao giờ cũng phải làm ngay một việc đó là nhìn mặt con bé này lúc đang ngủ đó”.

Midoriko dẩu vẻ hoài nghi với câu nói ấy rồi thoáng nhìn mặt chị Makiko nhưng chẳng nói gì, lấy hai ngón tay cái vừa day vừa ấn

vào phần chính giữa chỗ nổi lên màu trắng của chiếc bánh bao kiểu Tàu để chia đôi, chắm vào nước shoyu⁽²³⁾ đã dính ít máu ở chỗ đặt cái thìa, sau đó lại chia đôi chỗ một nửa đó và cũng lại chắm vào shoyu, tôi cứ nhìn chằm chằm vào chỗ đã bị chắm đen ấy. Midoriko cứ chắm đi chắm lại miếng bánh bao, chỗ shoyu cứ bị hút hết một cách nhanh chóng, miếng bánh bao giờ chuyển sang màu đen đặc. Tôi cũng nhìn chằm chằm xem chỗ shoyu còn bị chắm đến đâu nữa.

“Này!” - Chị Makiko muốn tôi và Midoriko rời mắt khỏi chiếc bánh bao nên đã gọi tôi. Khi tôi quay sang nhìn, mặc dù chị đã rửa mặt từ lúc ở phòng tắm nhưng phần đầu mũi của chị vẫn bóng lên bởi dầu, ở dưới ánh đèn huỳnh quang, bề mặt lỗ i lỗ m của lớp da mặt tạo ra rất nhiều cái bóng nho nhỏ. Rồi chị mở rộng cái miệng sang hai bên, cô tạo một nụ cười thật tươi và nói:

“Này, này! Dì có đang nghe không? Chị cũng dễ thương đấy chứ? Dì có nghĩ thế không? Đôi lúc cũng quan tâm đến người khác ra phết, quan tâm tới cả Midoriko lúc ngủ nữa” - Chị vừa vẫy vẫy về phía con bé vừa hướng sang bên tôi nói. Makiko vừa dứt lời, sắc mặt cứng nhắc của Midoriko bỗng dựng thay đổi hẳn, sau đó nhìn chằm chằm vào chị Makiko. Tôi cũng nhìn thấy và buột miệng nói: “Hớ?”, còn mắt Midoriko dần dần mở to hơn, chị Makiko sau khi nhìn thấy thế bỗng cứng đờ lại rồi nói với giọng khá trầm và nhỏ: “Cái gì vậy, ánh mắt đó là gì vậy?”, rồi chị Makiko vẫn cứ tiếp tục nói giọng trầm trầm: “Rốt cuộc thế là thế nào?”

Midoriko quay sang nhìn chằm chằm vào chỗ bức tường có treo tấm bảng thực đơn, một lát sau con bé viết vào cuốn sổ: “Phát ón”, rồi chỉ cho tôi xem tờ giấy đã được giờ rộng sẵn trên bàn, lấy bút gạch dưới rất nhiều làn dòng chữ “Phát ón!” đó. Cuối cùng con bé gạch mạnh đến nỗi đầu bút cào rách cả giấy. Sau đó con bé đưa vào miệng miếng bánh bao Tàu đã thành đen xì ở trong chiếc đĩa

đựng shoyu, cuối cùng ăn sạch sành sanh phần bánh bao đã thấm dấm nước chấm shoyu. Chị Makiko nhìn chăm chăm vào phần gạch chân và dòng chữ ở trên đó, sau đó chỉ im lặng, tôi cũng im lặng, lát sau tôi có hỏi: “Phát ớn vì nước chấm shoyu ư?” nhưng con bé không viết gì về việc đó nữa.

Giờ chỉ còn nghe thầy vắng vắng tiếng ti vi, cả ba chúng tôi đều im lặng ăn hết chỗ thức ăn còn lại.

Mình sẽ viết đôi nét về trứng. Điều mà mình vừa mới biết hôm nay chính là trứng khi có tinh trùng chui vào sẽ thành trứng đã thụ tinh, còn nếu không có tinh trùng thì nó sẽ thành trứng không được thụ tinh. Cùng ôn lại xem nào. Việc thụ tinh không diễn ra ở trong tử cung mà ở trong ống dẫn trứng, sau đó mới tới tử cung “định cư” ở đó, hình như là vậy. (Nhưng đến đây mình hoàn toàn không hiểu. Dù có đọc cuốn sách nào và nhìn vào bức hình nào đi nữa, mình cũng không tài nào hiểu nổi, khi trứng rụng ra từ buồng trứng, làm thế nào để cho vào trong ống dẫn trứng có hình dạng giống bàn tay? Trong sách có viết là trứng sẽ tự chui ra phóc một cái nhưng làm thế nào mới thể được chứ? Ở cái lỗ chui ra phải có gì đó chẳng?). Và còn một điều nữa mà mình không biết phải thế nào mới đúng? Ban đầu, thụ tinh vào thời điểm mà chỉ có con gái mới quyết định được, trong buồng trứng của đứa trẻ khi còn chưa sinh ra đã hình thành sẵn (thật đáng sợ khi biết mới lúc ấy mà buồng trứng đã có rồi), có tới khoảng bảy triệu tế bào trứng hay cái giống như thế, hình như lúc này số lượng trứng là nhiều nhất, sau đó, số lượng trứng ban đầu ấy dần dần giảm bớt, giảm khoảng tới một triệu so với lúc sinh ra, có vẻ như hoàn toàn không có chuyện sinh sôi nảy nở thêm cái mới. Đã vậy nó còn giảm dần nữa, đến độ tuổi như mình, khi có kinh nguyệt sẽ chỉ còn khoảng ba trăm nghìn quả, và chỉ một số ít trong đó là phát triển trở thành trứng có thể thụ tinh tức là đã mang thai. Nghĩ lại thấy thật

đáng sợ khi trong cơ thể mình đã hình thành cái gôc gác của việc sinh nở từ trước khi được sinh ra. Từ trước khi được sinh ra ta đã có chức năng sinh sản rồi. Khi mình nghĩ nếu việc này không ở trong sách vở nữa mà giờ lại thực sự xảy ra ở trong bụng mình tức là ở trong cái trước khi được sinh ra lại có cái đã hình thành từ trước khi sinh ra, mình chỉ muốn cào cào cái gì đó, muốn đập đá mà thôi.

Khi về đến căn phòng, chị Makiko liên tục có những cử chỉ, hành động tỏ ra rất khoái chí như không có chuyện gì xảy ra, tôi cũng hòa nhịp cùng, cười phớt lờ, nói chuyện rôm rả rằng căn phòng này có lẽ gọi là một cái chiếu tatami thì đúng hơn. Nhìn như trải một tấm thảm nhưng thực ra đó là tatami, khi chuyển tới căn phòng tatami này, việc đầu tiên em làm là gì chị có biết không? Đó là diệt rận, rệp. Cái gọi là thuốc diệt côn trùng, rận rệp đó thực ra hoạt động như thế này. Có một cái kim, được kết nối với thân bằng sợi dây đã cuộn tròn giống như dây điện thoại, khi chọc cái kim đó vào tấm thảm, ấn nút bấm, chốt diệt rận, rệp sẽ được bắn ra từ đầu cái kim, đi sâu, thâm vào bên trong tatami, những con rận, con rệp sinh sống ở trong tatami sẽ chết hết, chẳng còn tồn tại bất kỳ con rận, rệp nào quá nhiều cuộc sống của ta. Việc chuyển nhà bao giờ cũng bị rơi tung rơi mù lên, có rất nhiều việc phát sinh cùng một lúc, toàn một mình em chuyển đồ nên lúc thì vừa mở phong bì, phân loại, lúc thì cọ rửa tường, đóng thùng đựng đồ, và thậm chí thiết kế lại cả căn phòng khi đang ở trong tình trạng chưa bao giờ thấy trước đó. Thế này nhớ, ở trên tấm thảm toàn đồ là đồ, em phải cố gắng nhảy lên để di chuyển sang phải sang trái rồi lại sang phải chỉ bằng cảm giác, khi đó mũi kim lại được đặt theo hướng chổng lên trên, trong lần tiếp đất cuối cùng, em lại không giẫm vào chỗ đất ngay đằng sau mà chọc luôn vào chiếc kim đến phần gôc của nó. Chết rồi! Em nghĩ trong đầu như vậy. Nhưng không hề thấy đau chút nào, không những thế máu cũng không hề chảy, em nhìn chằm chằm vào vết kim đâm đã trở nên trắng bệch, nhưng

vẫn chẳng thấy có cái gì đó chạy dài xuống từ phía sau. Em đặt gói hành lý xuống, nhìn rất kỹ vào chỗ đó rồi trong đầu em lại nổi lên ý nghĩ là thử cứ thế ấn nút bấm xem sẽ có chuyện gì xảy ra, mặc dù em biết quá rõ rằng làm việc đó chẳng có ích gì mà lại còn nguy hiểm nhưng cuối cùng như có ai xui khiên, em vẫn thử ấn nút bấm ngón tay trở, rồi em cứ thế nhìn chỗ đã bị chiếc kim đâm và chỗ đã ng sau bàn chân, từ đã ng sau bàn chân, em cứ nhìn cái mà em tưởng tượng, thứ mà em chưa bao giờ nhìn thấy, đó là cái đầu dây rốn hay cái gì đó giống như dây điện thoại đang chui vào bên trong, em không hề có ý định rút cái kim ra, mà không hiểu sao lại chẳng hề đau đớn, rồi cứ thế em ngủ thiếp đi, sáng hôm sau có hơi khó rút nhưng em vẫn kéo được nó ra, lại tiếp tục dọn dẹp. Đó là toàn bộ những gì em nhớ trong ngày dọn đồ.

Midoriko cũng chẳng tỏ thái độ rõ ràng là đang nghe hay không nghe, hoàn toàn im lặng nhưng cũng không hẳn là phớt lờ cuộc nói chuyện, ngò i khoanh chân bên cạnh đống hành lý của mình, đặt trên đùi cuốn sổ to hơn cuốn để “giao tiếp”, rồi vừa hướng về nó vừa gọt bút chì.

Chị Makiko vẫn rất vui vẻ, vừa nói vừa cười: “Ôi trời! Nguy hiểm quá!”. Rồi chị bắt đầu nói về sai lầm chuyện chị truyền dịch cấp cứu. Ở phần thái dương của chị đang nổi đầy gân có rất nhiều mồ hôi đang chảy xuống phía trên đầu về t nám. Ở phía dưới mắt vừa có nhiều về t nám vừa bị mọng nước, không rõ hôm nay tôi đã nghĩ tới mấy lần nhưng chị Makiko trông rất già y. Từ ban nãy tôi đã định đi tìm chiếc điếu khiến nhưng tôi đã không tài nào tìm thấy từ hai hôm trước nên tôi đứng dậy tăng thêm hai độ giống với nhiệt độ của buổi trưa.

Nhân lúc đó, tôi cũng để ý tới khuôn mặt của mình trong gương treo trên tủ, tôi vừa lắng nghe chị Makiko vừa tiến lại gần chiếc gương nhìn chăm chú vào khuôn mặt của mình. Miệng tôi trông nhỏ

đi đến mức tôi phải ngạc nhiên nghĩ trong đầu rằng: “Đã nhăn nhoe đến mức này ư?” không chủ đích, tôi úp lòng bàn tay vào mặt từ cằm cho đến má rồi lại buông tay, cứ thế úp vào buông ra một hồi. Đến đó tôi chợt nhớ tới khuôn mặt của mẹ và cũng nhớ tới những kỷ niệm về mẹ.

Khuôn mặt của mẹ khiến người ta dễ hiểu là khuôn mặt của một người con gái đẹp, đủ để có thể tự hào với bạn bè. Nhưng, hai chị em chúng tôi lại không hề giống mẹ chút nào nên tôi nhớ mãi cái cách vừa cười vừa nói của một bà ở cửa hàng kẹo Dagashi ngay cạnh nhà mà chúng tôi thường ghé qua: “Nếu chỉ có một mình mẹ tụi bay để thì tụi bay đã thừa hưởng được nguyên si khuôn mặt của mẹ nhưng vì đã trộn lẫn nên đành phải chịu chẳng biết làm thế nào. Mẹ tụi bay thực sự là rất đẹp”. Tôi vẫn nhớ chi tiết khuôn mặt của người mẹ vô cùng quan trọng ấy.

Tôi không soi gương nhìn mặt mình nữa mà nhìn sang Midoriko vẫn đang ngó nghiêng, có một mảng da đỏ ửng do quá phấn khích, tất nhiên là chẳng có chỗ nào bất thường cả, lông mi khá dày, từ chỗ tôi, tôi có thể quan sát Midoriko đang rất ử rử kia khá rõ nét. Tóc được buộc cao hơn so với vành tai, có vẻ như gần đây nó không mấy khi được chị Makiko chạm vào, chắc do con bé tự túm nên tóc chẳng được ra hàng ra lối, cứ lờm chờm chìa ra lung tung bên ngoài, hình dáng của cái đầu, màu trắng của hai bên thái dương, độ cong của mũi này, khi nhìn từng phần từng phần một tôi thấy tất cả đều có gì đó hoàn hảo. Và phải chăng Midoriko có đang nhận ra cái hoàn hảo hiện tại của chính bản thân mình hay không? Tôi cũng đã từng trải qua quãng thời gian khi bằng tuổi của Midoriko bây giờ, tôi cũng không tài nào hiểu được bản thân khi ấy.

Tôi vừa nghĩ như vậy vừa nhìn chăm chú vào Midoriko vậy mà con bé không hề biết cứ thế nhắm mắt, khi phát hiện ra, nó liền nhăn trán, hai tay vẫn giữ chắc quyển sổ đang mở đặt ở trên đùi, cúi

gắ m cả mặt vào tờ giấ y trắ ng trông vẻ rắ t đau khổ, một lát sau con bé ngủ thiế p đi.

Mình không má y khi nói chuyện với mẹ. Hay nói là hoàn toàn không nói chuyện cũng được. Ngày nào mẹ cũng tra cứu về vắ n đê` nâng ngực, mình đã giả vờ như không nhìn thắ y. Nhưng mình không thể tin nổi rắ ng lại có thể cho thứ gì đó vào ngực để làm cho nó to lên, mà không biế t rắ t cuộc làm chuyện đó vì cái gì mới được chứ? Vì cái gì đây hay vì công việc? Mình không thể đoán nổi. Thật khó chịu, khó chịu, khó chịu, khó chịu, khó chịu, khó chịu, mình đã xem vô tuyế n cũng như nhìn các tá m ảnh, mình thắ y họ sẽ mở xẻ, mở tung ngực ra rồ i lại vừa á n vừa nhồ i một thứ khác vào. Sẽ rắ t đau. Vậy mà mẹ chẳng hê` biế t gì cả. Rồ là khủng, quá khủng, quá khủng. Chẳng hiểu sao từ thứ ba, đuôi mắ t mình rắ t đau, không tài nào mở ra được.

Đêm hôm đó tôi có cảm giác ướt ướt dưới đũng quầ n, tôi thử luồ n tay sờ vào bên trong quầ n lót thắ y đầ u ngón tay nhóp nhóp, dù tớ i om nhưng tôi cũng đoán là mình đang bị hành kinh, tôi trườn qua người Midoriko đang nắ m bên cạnh để vào toa-lét, hôm nay là ngày bao nhiêu không biế t, khuôn mặt vẫn còn ngái ngủ củatôi trở nên nặng trĩch, như bình thường, chu kỳ kinh nguyệt sẽ có sớm hoặc chậm mười ngày so với tháng trước, tôi tính nhắ m nhanh thì nhớ tháng trước cũng có sớm hơn so với tháng trước liề n kê` đó một chút. Trong suồ t một năm trở lại đây, chu kỳ kinh nguyệt của tôi cứ thay đổi suồ t. Mỗi lầ n như thế` tôi đã rắ t ngạc nhiên nhưng tôi không thể tìm ra nguyên nhân tại sao, không những thế` tôi còn cảm thắ y quen đầ n với điề u đó. Cho đế n thời điể m hai năm trước đây, tức cho đế n lúc tôi hơn hai mươi tuổi trừ những ngày đầ u kỳ kinh, tháng nào chu kỳ kinh của tôicũng là hai mươi tám ngày, tháng nào cũng như tháng nào, đê` uchắ n chặ n vậy mà gầ n đây làm sao thế` không biế t.

Thậm chí tôi cũng chẳng còn có cảm giác mỏi hông hay đau âm ỉ ngay trước khi bị nữa, chu kỳ kinh bị loạn nên bỗng dưng bị là bị luôn, tôi vô tình vừa nhìn chỗ háng vẫn đang còn mặc nguyên chiếc quần lót có dính ít máu đen vừa đi giải, mặc dù tôi đang rất ngại ngùng vậy mà tôi đi giải nhiều đến mức ngạc nhiên, tôi vừa nghe âm thanh của tiếng nước tiểu đó vừa vẫn vợ nhìn chỗ máu dính vào phần đùi, tôi lại liên tưởng trông không giống hình thù bản đồ Nhật Bản nhưng lại hao hao giống Osaka, hay Aomori, nơi tôi chưa từng đến. Ôi trời, bị dơ mất rồi, thật phiền toái quá, lại phải đi rửa, phiền quá, vừa mới rửa chiều nay lúc ở phòng tắm xong, sao mà phiền phức đến thế này. Rồi tôi cởi quần để rửa ráy. Tôi chợt nhớ tới có ai đó nói rằng cứ uống thuốc kháng sinh là không còn mùi hôi nữa. Không biết có thật thế hay không nên cứ thế vô thức đưa lên ngửi thử. Sau đó tôi cuộn tròn, bọc trong giấy vệ sinh, đặt ở dưới chân, rồi lấy giấy vệ sinh khác gấp làm tư, để có thể thấm sạch nốt chỗ máu còn lại, tôi ấn nhẹ bằng đầu ngón tay, rồi vẫn cứ giữ nguyên tư thế kẹp vào háng đi đến chỗ thùng rác ở gian bếp để vứt chiếc quần lót đã được vo tròn, sau đó ra chỗ tủ lấy quần lót nhỏ bám chặt vào háng chuyên dùng để dính băng vệ sinh rồi quay lại toa-lét lấy khăn ăn ra từ trong tủ trên kệ, vứt mẫu giấy vệ sinh vào bồn cầu, kéo bỏ lớp giấy dán nilông, dính băng vệ sinh vào quần rồi mặc vào. Chà, băng vệ sinh chính là cái chặn của phần háng đây! Tôi nghĩ và cứ thế quay trở lại phòng chui vào trong chăn, nửa mơ màng vì vẫn còn cơn buồn ngủ, nửa tỉnh táo, mãi bán khoản sau mấy lát, ở đây tôi đã có kinh nguyệt. Và, thế là tháng này cũng đã không hề được thụ tinh. Câu nói đó hay giọng điệu đó, hoặc gọi là lời thoại của các nhân vật trong truyện manga cũng được cứ lớn vờn phía trên trong bóng tối nên tôi đã nhìn theo. Nó đang hướng về tôi hay đơn thuần chỉ lớn vờn thôi? Không, thụ tinh, thụ tinh à? Không, tôi sẽ không thụ tinh vào tháng này hay tháng sau cũng vậy. Tôi vô thức nói mà không hề phát ra tiếng. Và rồi, tất cả bị bao phủ bởi hình ảnh tượng tượng đó là tôi cứ ôm cây bút chì đỏ

không lồ` trông như một cái cột cao hơn cả mình để cô` viết cho bả`ng được một ký hiệu rấ`t to vào trong tờ giấ`y cũng khá lớn. Trong lúc những suy nghĩ đang chìm vào một mội, nặng nề`, tấ`t cả cứ lặ`p đi lặ`p lại mãi mà vẫn không hề` phát ra âm thanh, tiế`ng nói nào. Giọng nói yế`u ớt của tôi vẫn vang vọng trong người tôi nhưng rô`i cứ dầ`n dầ`n từng chút một từng chút một không thể nghe thấ`y được nữa và rô`i tôi cũng hoàn toàn chẳng thấ`y gì nữa.

Gầ`n đây, hể nhìn lâu thứ gì đó là mình cảm thấ`y đau đầ`u luôn, gầ`n đây mình cứ bị đau đầ`u suố`t. Hay là có quá nhiề`u thứ từ mắ`t chui vào trong? Những thứ chui từ mắ`t vào sẽ đi ra ở đâu vậy nhi? Và làm thế` nào để chui ra, nó sẽ biế`n thành câu nói hay thành giọt nước mắ`t? Nhưng đố`i với những người không khóc mà cũng không nói được, đố`i với những người không thể đẩy những thứ tồ`n đọng trong mắ`t ra ngoài thì tấ`t cả những gì xung quanh nô`i với mắ`t sẽ phồ`ng lên, trở nên đầ`y ứ, đế`n việc thở cũng khó, tấ`t cả cứ thế` đầ`y lên thì chắ`c chắ`n mắ`t cũng sẽ không thể mở được nữa.

Trước khi ngủ, chị Makiko có dặn tôi là vào buổi sáng ngày hôm sau chị sẽ tới chơi nhà bạn thân ở gầ`n đây nhưng tôi lại quên bắ`ng, lúc tỉnh dậy tôi cứ bắ`n khoăn không biế`t chị Makiko đã đi đâu. Bình thường, chính giấ`c ngủ sẽ làm mát cơ thể, nhiệt lờ` ra sẽ thoát bớ`t đi nhưng nó lại vẫn cứ như đang cháy âm ỉ bên trong cổ họng, còn đuôi mắ`t thì kèm nhèm, nhìn chẳng rõ gì cả, vì vậy tôi vẫn cứ nằ`m thêm một lúc nữa. Đúng rô`i, tôi bắ`t đầ`u nhớ ra chị Makiko có nói chị sẽ đi gặp một người bạn, sau đó đi thẳng đế`n Ginza, lầ`y tờ hướng dẫn của một bệnh viện tư nào đó rô`i mới về` nhà nên chắ`c khoảng năm giờ mới quay lại. Midoriko nằ`m bên cạnh tôi cũng đã dậy nhưng vẫn cứ đắ`p chặ`n, mở cuố`n sổ to áp sát vào mặt, tay cầ`m bút viết cái gì đó.

Tôi đã nói rằ`ng lầ`n đầ`u chị đế`n Ginza mà hơn nữa cũng là ngày nghỉ nên tôi đi cùng cũng không vắ`n đề` gì nhưng chị lại nói sẽ

ôn hay đại loại là thế. Đờng hồ đã chỉ mười hai giờ rồi, bình thường tôi không ăn sáng và vẫn ngủ vào giờ này nên tôi quên khuấy đi mất.

“Midoriko có cần ăn sáng không nhi?” - Tôi hỏi con bé.

“Ban nãy cháu đã ăn bánh mì rô-i, cháu đã lậy rô-i!” - Midoriko viết vào cuốn sổ nhỏ hơn.

“Cháu đã nướng lên à?” - Tôi hỏi tiếp thì con bé gật đầu. “Cái gì cháu cũng ăn được?” - Con bé lại nhìn sang tôi, gật đầu một lần nữa rồi lại tiếp tục cúi mặt vào cuốn sổ, động động cái tay.

Mình sẽ viết về bộ ngực. Mình có thứ đang nổi to hơn, có hai cái ở đây mà chẳng liên quan gì tới việc ngực mình đang nổi to lên, chẳng hiểu vì cái gì mà nổi to. Trong đám con gái, có những đứa còn cho nhau xem nó đã nhú to đến đâu rồi tỏ ra rất vui sướng, đám con trai cũng trêu chọc, nói chung là đứa nào cũng trở nên kiêu kiêu như thế. Như thế có gì đáng vui đâu nhi? Mình bị hâm chăng? Mình ghét khi ngực nhú to lên, ghét cay ghét đắng, ghét đến mức chết đi cũng được, áy vậ mà mẹ thì lại muốn làm cho ngực to lên, mẹ đang nói chuyện điện thoại với người ở bệnh viện về chuyện nâng ngực, mình muốn nghe hết câu chuyện đó nên lén tiến tới gần, mình nghe thấy ý như là từ lúc đẻ xong nó mới thành thế này, cả cho bé bú nữa... Ngày nào cũng như ngày nào, mẹ gọi điện, ngày nào cũng hâm như thế. Vẫn là việc sẽ rạch ở chỗ mà mình không còn được uống sữa nữa để nhồi thứ gì đó vào làm cho nó phồng to lên, hay rất muốn trở về trạng thái như lúc trước khi đẻ. Mình nghĩ thật sự không đẻ sẽ tốt hơn, cuộc đời mẹ sẽ tốt hơn khi không sinh ra mình chăng? Mình nghĩ nếu mọi người đều không được sinh ra thì sẽ chẳng có vậ gì xảy ra, sẽ chẳng có niềm vui hay nỗi buồn. Việc có trứng hay tinh trùng không phải do lỗi của chính con người

nhưng mình nghĩ sẽ tốt hơn nếu ai cũng ngừng việc cho trứng và tinh trùng gặp nhau. Midoriko.

Bên ngoài cửa sổ, bên ngoài tòa nhà này, tiếng ve sầm u kêu rả rích như tiếng mưa rơi, tự dưng tôi lại nảy ra câu hỏi rất vu vơ không biết con ve đó to bằng cỡ nào và tập trung cùng lúc với số lượng bao nhiêu thì tạo ra được âm thanh to đến mức đó. Tôi cảm giác dây tai đã nhều lên nhưng tôi định sẽ ra khỏi chỗ trước, lúc ấy tôi nhìn thấy có vết máu khá to bị dây trên tấm trải từ đêm. Ôi trời ơi! Phiền quá đi mất! Chắc cũng mấy năm rồi tôi mới lại bị lở ra, dây vào cả tấm trải như thế này. Tôi vừa nghĩ vừa thở dài, rồi kéo khóa quần, bỏ chần ra, rút tấm trải vo tròn cầm về phía toa-lét.

Tôi nhớ mỗi một điều là đối với những đồ bị dây ra bởi vết máu trong thời kỳ kinh nguyệt nếu giặt bằng nước nóng sẽ bị đông cứng lại nên phải giặt bằng nước lạnh mới được. Tôi xả mạnh nước vào vết máu trong tấm trải khá to đó, đổ bột giặt vào chậu, vừa nhúng tấm trải vào trong đó vừa vò mạnh. Đúng lúc ấy, Midoriko bước vào. Tôi vẫn đang ngò i xỏm, quay lại và ngược lên, nói với con bé vẫn đang đứng lặng thinh: “Hôm qua đi lỡ để dây nên phải giặt luôn”. Con bé không hề trả lời mà vẫn cứ lặng lẽ nhìn tay tôi và tấm trải, không nói câu nào. Trong toa-lét chật chội, chỉ vọng lại tiếng sột sột khi vò tấm trải và tiếng nước trong chậu chảy ra. Midoriko vẫn cứ nhìn xuống quan sát hồi lâu những gì diễn ra trong toa-lét. Tôi cứ như đang đọc thoại, vừa nói với Midoriko ở đằng sau: “Nếu không có nước thì máu sẽ không tan đâu nên phải xả kỹ” vừa kiểm tra xem máu đã trôi hết ở trong đồ giặt hay chưa, tôi túm lấy phần vải rồi vò như là đang cọ mạnh hai ngón tay cái vào với nhau. Midoriko không trả lời nên tôi quay lại nhìn và thấy con bé gật đầu như kiểu nói là “vâng” rồi quay trở vào phòng. Tôi xả lại bằng nước, vắt sạch những chỗ bị ướt. Tôi còn cẩn thận giơ ra trước ánh nắng đang lọt qua khung cửa sổ nhỏ để kiểm tra xem có còn sót vết máu

nào không rõ i mới cuộn tròn cứ thế ôm tằm trái định lên trên tầng thượng thì Midoriko cũng đi ra tới ngoài hiên cửa.

“Dì đi lên tầng thượng à?” - Con bé viết vào cuốn sổ hỏi tôi như vậy nên tôi gật đầu hỏi lại:

“Dì đi lên đó để phơi khô, có đi cùng dì không?”

Rõ i tôi nhanh chóng xỏ chân vào xăng-đan còn Midoriko thì sục vào đôi giày đế mềm, đi ra thì thấy có một người đang đi qua chỗ hành lang, cả hai chúng tôi bước nhanh lên cầu thang nhỏ hẹp.

Phơi xong tằm trái, hai chúng tôi trở về, tôi định ăn thứ gì đó nhưng trong tủ lạnh chỉ còn đồ uống, nước sốt... , còn bên cánh tủ chỉ toàn trứng là trứng, ở tủ nhựa cũng còn đúng chục quả đựng trong túi. Tôi quên khuấy đi mất là chỗ trứng tôi mua sẵn từ tuần trước vẫn còn nên lại mua thêm thành ra bị thừa thế này, tôi nhìn hạn sử dụng in trên giấy để xem bên nào đã hết hạn. Trứng trong tủ lạnh có hạn tới ngày mai, trứng bên trong túi cũng đến ngày mai. Nhưng nhiều trứng thế này thì không thể ăn hết chỉ trong ngày nay ngày mai. Tôi lấy trứng trong túi đặt lên bàn bếp. “Lại còn không được vứt túi có rác còn tươi nguyên nữa cơ!” - tôi nghĩ. Tôi cũng không rõ cách vứt trứng thế nào, phải đập ra, lọc hết lõi bên trong hay cứ thế vứt thẳng vào, hay phải đặt nhẹ nhàng nữa. Tôi vừa nghĩ vừa quyết định trước mắt cứ dẫn Midoriko ra ngoài để ăn trưa đã. Chúng tôi đang đến phía trước nhà ga để ăn thứ gì đó thì ở trên đường có mấy đứa trẻ tầm tuổi Midoriko vừa cất tiếng gọi vừa chạy vù đến rồi lại mất trước mắt sau biển đầu mất.

Midoriko quay lại nhìn, nghe ngóng, viết vào cuốn sổ nhỏ:

“Dì quen mấy đứa đó à?”

“À không, dì chẳng biết chúng tên là gì và đến từ đâu, dì chỉ thấy chúng vào những ngày nghỉ thôi. Ở khu đền đằng kia tôi nào cũng đốt pháo hoa, tiếng pháo nghe không thôi đã thấy tuyệt rồi!” - Tôi nói.

“Tôi hôm qua cháu chẳng nghe thấy tiếng gì”. Rồi con bé viết tiếp: “Hồi bé, nhìn pháo hoa rơi thật là đẹp”.

“Cháu nói là hồi bé á? Toàn là chuyện cháu vừa trải qua chứ đâu?” - Tôi vừa cười vừa nói. “À mà đúng rồi! Midoriko, hay là tôi hôm nay chúng ta cùng đốt pháo hoa đi, dì mấy năm nay rồi chẳng đốt pháo hoa, cuối cùng đến năm nay dì mới có thể tận hưởng những tia lửa đầy màu sắc lóe sáng. Hay thế nào thì dì cũng không rõ nữa nhưng hôm nay cùng đốt pháo hoa với dì đi, nhé! Cùng đốt nhé?”. Tôi cứ nhắc đi nhắc lại nên con bé tỏ ra lúng túng, vừa có cử chỉ như là đang gặp vấn đề gì đó khó khăn vừa có ánh mắt thể hiện một chút sự vui sướng rồi đứng lại, viết vào giấy:

“Đã đốt thì cháu muốn đốt thật nhiều luôn!”

“Được chứ! Được chứ! Nếu vậy dì cho cháu luôn để mua pháo hoa, còn thừa bao nhiêu cứ mua gì đó khác hay cứ cầm luôn cũng được.” - Tôi vừa nói vừa rút trong túi ra tờ 5000 yên đưa cho Midoriko.

Con bé nhìn chằm chằm vào tờ 5000 yên, sau đó viết vào trong cuốn sổ nhỏ: “Cháu cảm ơn dì!” và giờ tờ tiền lên trước ánh mặt trời để soi phần màu trắng trong suốt hình ovan ở giữa. Tiếp đó, con bé lại viết: “Người phụ nữ ở trong bức hình này có khuôn mặt giống quả trứng nhi?”. Nói xong, con bé gấp tờ tiền lại, đút vào túi. “Có nhiều nơi bán pháo hoa chứ ạ?” - Con bé hỏi tôi.

“À không, cũng gọi là có thôi, định đùa dì chấ c?” - Tôi vừa cười vừa nói.

Trước khi ngủ, mẹ lại uố ng một loại thuố c, mình thấ c mắ c không biế t đó là gì, lúc mẹ không có mặt, mình đã lấ y xem thử, đó là sirô ho, lâ n gầ n nhấ t mình nhìn là mới tô i hôm qua thôi, â y thê mà hôm nay đã hế t đê n hơn một nửa rô i, chính mẹ đã uố ng hế t cái này hay sao? Mẹ không ho sao lại uố ng? Uố ng vì cái gì vậy chứ? Gầ n đây mẹ gầ y đi trông thầ y. Và cũng gầ n đây, do công việc mẹ thường phải về khuya, mẹ lại phải đạp xe nữa nên gầ y đi chắ ng? Mình rấ t muố n hỏi thăm mẹ xem mẹ có ỏn không nhưng đang trong giai đọan “cấ m vận” nên mình chắ ng thể nói đượ c, thật là buồ n. Mình muố n hỏi mẹ rằ ng: Mẹ, sao mẹ lại uố ng thuố c ho? Mình có biế t ở một nước nào đó phía bên nước Mỹ, một ông bố đã tặ ng cho đứ a con gái của mình một ca phẫu thuật ngực khi tròn mười lăm tuổi, mình không thể hiểu nổi ý nghĩa của việc đó là gì. Và còn một chuyện nữa, cũng từ bên nước Mỹ, số người tự tử là một nghìn người thì số người phẫu thuật ngực phải gắ p ba lâ n số đó. Không hiểu mẹ có biế t chuyện này hay không, nế u không biế t thì thật là nguy hiểm, nế u mẹ biế t có lẽ mẹ sẽ thay đoi, mình sẽ phải có một cuộc nói chuyện hắ n hoi với mẹ. Mình có thể hỏi thắ ng mẹ rằ ng tại sao mẹ lại làm vậy? Mình rấ t muố n bàn nghiê m túc với mẹ về chuyện nằ ng ngực này.

Chị Makiko nói năm giờ sẽ về tới nhà vậy mà đã hơn sáu giờ vẫn chắ ng thầ y đâu, bảy giờ vẫn chưa thầ y mặt, tôi có gọi vào di độn g nhưng chuông vừa kêu vài tiế ng thì đã thầ y thông báo để lại lời nhắ n nên tôi đầ n nhắ n rằ ng: Chị Makiko à, em đang rấ t lo, nên nhận đượ c lời nhắ n này hãy gọi ngay về cho em. Tôi thì cứ liên tục nói: “Chị Makiko về muộ n thật đầ y!” hay “Sao mà muộ n thê ?” còn Midoriko cũng liên tục quay sang gắ t đầ u. Tôi và con bé đã để đầ y pháo hoa vào trong túi buộ c đẩ rút và đã chuẩn bị sẵn một cái xô,

định là khi chị Makiko về sẽ lại đến ăn ở quán ăn Trung Hoa hôm qua. Cả hai chúng tôi đều trong trạng thái đã sẵn sàng, ngò ì đợi mỗi chị Makiko, á y vậy mà đến tám giờ, rồ ì chín giờ vẫn không thấy tăm hơi. Nói là chị không quen đường xá ở Tokyo hay quên tên các nhà ga cũng không thể vì từ nhà ga cứ đi thẳng là về đến nhà, hết sức đơn giản chẳng khó nhớ chút nào, mà giả sử hẳn hữu chị có quên cả đường đi hay nhà ga thì gọi điện cho tôi là ra ngay, nhưng nhớ hết pin, thì vẫn có thể mua sạc ở bất kỳ đâu. Hay là có chuyện gì? Nhưng sao chẳng thấy chị Makiko gọi hay nhận máy gì cả. Tôi chẳng biết phải làm thế nào nữa, cứ thử chờ thêm chút nữa xem sao. Nhưng rồ ì tôi quay sang nói với Midoriko:

“Này, dì thấy bụng đói meo rồ ì, hay hai dì cháu mình đi ăn trước nhé?”

“Mẹ cháu không có chìa khóa nhà!” - Con bé viết trong cuốn sổ.

“Đúng vậy nhưng ta có thể dán tờ giấy nhắ n lại!”

“Nhưng cháu vẫn chưa đói, cháu vẫn chịu được”. - Con bé viết tiếp như thế nên tôi tiếp tục ngò ì chờ. Rồ ì lần đầu tiên Midoriko chủ động viết cho tôi xem: “Hay là mẹ cháu nhằ m tàu, đi ngược đường cũng nên vì có lần mẹ đã thế mà.” Nhưng rồ ì cả hai lại ngò ì dán mắt vào vô tuyến, im lặng, tôi có cảm giác im lặng còn hơn cả sự im lặng bình thường nhưng vẫn muốn làm một điều gì đó, im lặng nhưng vẫn ở trạng thái muốn làm ồn lên, muốn đâm chọc hay im lặng đầy nhưng vẫn muốn cất tiếng cười. Cả hai chúng tôi đều hướng ra phía hiên cửa, khẽ nghe thấy tiếng động nhẹ nào ở ngoài cầu thang là cả hai quay ngoắ t lại nhưng vẫn không phải là chị Makiko. Việc đó cứ lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Tôi bật nhỏ tiếng vô tuyến nhưng không tắt hẳn, số lần chuyển kênh tăng dần lên, tôi cũng nhiều lần kiểm tra điện thoại di động, vẫn chẳng thấy tín hiệu cuộc gọi tới hay một tin nhắn nào. “Midoriko

này, từ trưa tới giờ thời gian trôi nhanh thật, vẫn còn mì đắ y, dì nắ u cho hai dì cháu mình cùng ăn nhé? Chẳng còn gói nào nữa, hay là cứ nắ u một gói rô i chia đôi?” - Tôi quay sang bắ t chuyện nhưng con bé cũng chỉ ậm ờ đáp lại trong họng, không hẳn “ừm” hay “um”. Sau đó, Midoriko đột nhiên nhảy chồ m người quay sang tôi nên tôi cũng giạt phắ t người lại vì giạt mình với hành động bắ t ngờ á y của nó.

“Có khi mẹ cháu đã tiế n hành phẫu thuật nâng ngực nhưng lại bị thắ t bại nên vẫn ở bệnh viện cũng nên.” - Con bé viế t rô i đưa cho tôi xem với vẻ mặt như kiểu đang thú tội và rắ t trắ m trọng.

“Không phải đâu cháu, nghe gì mà đáng sợ quá!” - Đúng là tôi cũng đang sợ nên chẳng nghĩ gì mà nói luôn thế . Nghe vậy, Midoriko lờ đi, gắ p cuố n sổ nhỏ vừa cuộn tròn vừa nắ m trong tay.

“Không đâu, dì nghĩ chắ c chắ n mẹ cháu không phẫu thuật ngày hôm nay đâu, chắ c chắ n là vậy!”

Midoriko nghe xong liề n mở cuố n sổ nhỏ ra và viế t: “Để có thể lên được Tokyo thế này tô n kém vô cùng, mẹ cháu chắ c nghĩ hôm nay bệnh viện sẽ vắ ng, nế u họ mà nói hay là làm luôn hôm nay, thế nào mẹ cháu cũng làm ngay.” Bắ t ngờ mặt con bé trở nên thắ t thắ n.

“Ừm, nhưng tên bệnh viện đó là gì chứ? Ginza, chỉ có thể ở Ginza thôi!” - Tôi tiế p lời nhưng nhận ra rằ ng chẳng thể kiế m ở đâu thêm thông tin ngoài địa điể m là Ginza đó, hiện tại chỉ còn phắ t phơ một mảnh giấ y mà giờ cũng chẳng giúp ích được gì nữa, trên tờ giấ y của cuố n pamfolê mà được rắ t nhiề u người quan tâm có mỗi thông tin là tô n nhiề u tiế n.

“À! Biế t đâu cháu biế t hay nhớ được tên?” - Tôi hỏi. Con bé lắ c đầ u rô i im lặng, tôi cũng cố vắ t óc nhớ lại nhưng đề u vô ích, trong đầ u tôi chỉ hiện lên mỗi màu sắ c, hình dáng của cuố n

pamfolê và hình ảnh chị Makiko đang chỉ tay vào đó. Một lúc lâu sự im lặng càng trở nên nặng nề nên tôi cố gắng hết sức có thể mở to mắt và nói với Midoriko:

“Nhưng mà dì vẫn không thể nghĩ được rằng mẹ cháu đi lấy tờ hướng dẫn mà lại phẫu thuật luôn trong ngày hôm nay”. - Tôi vừa nói thì với Midoriko xong, con bé ngay lập tức đã cho viết cho tôi xem dòng chữ với vẻ mặt đầy lo lắng: “Tự bắt cóc chẳng?” Tôi đọc xong phá lên cười: “Làm gì? Nói chung là trong trường hợp này, những việc ta đã dự đoán đều chứa đựng những điều rủi ro⁽²⁴⁾ của những kẻ thường bị lòng gạt như chúng ta. Đây là việc mà dì đoán trúng nhất trong quãng đời này của dì tính đến bây giờ. Những điều đã dự đoán là những việc sẽ không xảy ra đâu! Động đất là một ví dụ điển hình cho điều đó. Động đất đã xảy ra, động đất đã xảy ra rồi ý, nhưng đúng vào khoảnh khắc khi nó đã xảy ra chính vì không một ai trên toàn thế giới này nghĩ đến nó nên nó mới xảy ra. Động đất xảy ra nhằm đúng trong khoảng tích tắc mà con người chợt nghĩ tới”.

“Vậy bây giờ không hề có động đất tức là có ai đó đang nghĩ tới động đất sao?” - Midoriko viết.

“Thì ít ra hiện tại hai chúng ta đang nghĩ tới động đất đó thôi!” - Tôi nói. Rồi con bé suy nghĩ một lát và viết:

“Nhưng không thể chứng minh với tất cả mọi người rằng khi xảy ra động đất chẳng có một ai đang nghĩ tới động đất cả, ta không thể đi hỏi hết tất cả mọi người được”. - Con bé phản biện như thế nên:

“Đúng vậy, đúng là không thể đi tìm hiểu từng người một và không thể rõ những gì diễn ra trên thực tế nên tất cả mọi người đều sẵn sàng chấp nhận sự rủi ro⁽²⁵⁾ của mình. Việc đó thực sự cũng đáng khen đấy chứ!”

Mặt của Midoriko tỏ vẻ suy nghĩ một lúc rồi viết: “Nếu vậy thì những câu nói dự đoán như là sẽ trở thành gì hay sẽ trở nên như thế này thế kia, nghĩa là ước mơ của ai đó sẽ không thành hiện thực ư?” - Giọng điệu nghe có vẻ bất đầu trầm trọng hơn nên tôi trả lời cũng đại khái: “Ừ thì cũng có thể nói như vậy”. Ngay lập tức con bé hỏi: “Vậy jinx là gì?”

“Jinx là jinx thôi! Tra thử xem nào?” - Tôi vừa nói vừa đứng dậy, bỗng dưng Midoriko giật thột, cúi người với theo túm lấy tay áo của tôi nên tôi cũng ngạc nhiên trước hành động đó.

“Gì vậy? Dì không đi đâu cả! Làm dì giật cả mình. Dì đi lấy từ điển mà. Từ điển ấy”. - Tôi vừa nói vừa đi nhanh ra chỗ bếp, lấy kim từ điển trong ngăn kéo rồi quay lại đánh từ “jinx” để tra thì có dòng chữ hiện ra giải thích như sau: những điều giống như sự rui ro⁽²⁶⁾. Cũng gọi là điềm. Nó vốn chỉ điềm xấu.” Tôi chỉ cho Midoriko xem, con bé dí sát vào đọc rất chăm chú rồi viết:

“Có cảm giác thật đáng sợ. Vậy còn từ “nhân duyên” này?”

Tôi lại đánh tiếp từ “nhân duyên” thì trên màn hình hiện ra dòng chữ giải thích rất dài: nhân là nguyên nhân mang tính bên trong sinh ra sự vật sự việc, còn duyên là nguyên nhân mang tính bên ngoài. Là những nguyên nhân sinh ra và tiêu diệt sự vật, hiện tượng. Hay chỉ việc các sự vật, hiện tượng sinh ra rồi biến mất. Cũng có nghĩa là điềm. Midoriko lại tiếp tục chăm chú đọc rất kỹ.

“Cháu chẳng hiểu gì cả. Nhưng cái khó hiểu nhất thì cháu lại hiểu.”

Con bé sau một hồi lâu ấn rất nhiều nút trên máy từ điển điện tử bỗng mặt mũi thảng thốt, miệng há hốc nhìn tôi:

“Nếu cứ tiếp tục tra từ mãi thế này chắc chắn ta sẽ bị cuốn mãi vào vòng luẩn quẩn, lạc trong cuốn từ điển mất thôi! Tất cả đều có trong này hay sao? Ý nghĩa ày ạ?” - Con bé hỏi nên tôi đành trả lời:

“À thì nghĩ thế cũng được!”

Midoriko vẫn nhìn những dòng chữ, suy nghĩ một hồi và hỏi nghe giọng điệu rất nghiêm túc:

“Vậy là trong các từ, không có từ nào là không thể giải thích được sao?” - Mặt con bé tỏ ra rất nghiêm nghị hỏi. Tôi cũng không quá ngạc nhiên trước việc đó nên trả lời:

“À, ừ, đây cháu nhìn xem chữ “duyên” và chữ “lục” trông rất giống nhau phải không. Nếu muốn sao cháu không tra tiếp từ “duyên”? Đây rồi. Nào, tiếp tiếp theo là từ “thù hận”. Xem này, kẻ sát nhân do thù hận, tiếp tục tra từ “sát nhân” xem thế nào. Khi một người giết ai đó mà cầm con dao nhọn có nghĩa là có ý đồ phạm tội. Ý đồ đó mạnh hay yếu lại tùy thuộc vào chính sự thù hận đó như thế nào. Trên thực tế, người quen của dì...”

Rồi hai chúng tôi tra tiếp những từ nghe sâu thăm hơn, nghe thật đáng sợ. Khi tôi chợt nhận ra điều đó thì tôi và Midoriko đang kê sát người nhau dí mặt vào kim từ điển. Kim từ điển này không có chức năng làm sáng màn hình nên tôi đổi hướng để soi dưới ánh sáng đèn nê ông và nói thì thầm. Đúng lúc đó, bỗng có tiếng cửa rầm một cái, cả tôi và Midoriko được phen hú hồn buổi tối hôm nay. Quay lại thì đã thấy chị Makiko đứng lù lù, đèn trong bếp đang tắt nên ở phía sau lưng chị ánh sáng đèn hành lang yếu ớt chiếu vào làm cho cả người chị thành màu xám.

Từ chỗ tôi không thể nhìn rõ nét mặt của chị Makiko thế nào nhưng nhìn dáng dấp thì biết ngay chị đang say.

“Chị về rồi đây!” - Chị vừa nói vừa tháo giày, đã tháo xong rồi mà chị vẫn cứ cố tháo ở bàn chân không có giày nên tôi hỏi: “Chị đang làm gì thế? Chị Makiko, chị đã tháo xong giày rồi mà!”

“Chị đang đau chân!” - Chị Makiko vừa trả lời vừa lảo đảo bước vào phòng. Tôi vừa mới hỏi trách: “Em đã lo quá! Sao chị không nhấc máy?” thì chị đã trả lời luôn: “Điện thoại bị hết pin!” rồi đặt phịch cái túi xuống. “Ồi da da da” - Chị vừa nói tiếp vừa nằm bệt lên giường.

“Chị đã đi đâu vậy?” - Tôi hỏi tiếp.

“Chị đi gặp bố của Midoriko”. - Chị Makiko nhắm mắt, khuôn mặt đang nhếch mép cười như hướng về phía tôi. Lớp phấn trang điểm đã bị nhột hăn đi, mascara quanh mắt cũng bị nhòe bởi dẫu tiết ra trên mặt.

“Vậy à? Chị rửa mặt đi!” - Tôi buột miệng nói.

Chị Makiko bỗng mở to mắt nhìn tôi, nói: “Khỏi cần rửa ráy!”. Rồi chị hát bằng giọng mũi một bài hát với thang âm không hiểu tôi đã từng nghe hay chưa, đại loại có ý như sau: “Ồ ghê đù, anh tới đem theo gì đó và viên kẹo. Nhìn thấy ánh mây trắng, khóc rồi lại cười, rồi chia tay. Giờ anh đang ở đâu?”. Còn Midoriko vẫn cứ thế cầm kim từ điển im lặng nhìn theo, tôi cũng im lặng nghe. Chị Makiko lúc đầu hát bằng mũi, lúc sau cứ ngân mãi bằng cổ họng, đến cuối bất ngờ gục xuống, vùi mặt vào giữa hai chiếc gối, một lát đã nghe thấy tiếng thở khá to phát ra từ mũi. Cả tôi và Midoriko đều im lặng hồi lâu. Ó! Nhưng mà, mình có cảm giác như có chuyện khá quan trọng nằm ở những câu từ vừa rồi. Đó là vì, bỗng dưng chị lại đi gặp mười người chồng cũ hoặc bố của Midoriko, người đã không gặp những mười năm nay rồi quay về với bộ dạng lướt khướt. Tôi vừa nghĩ như thế vừa nhìn Midoriko. Chị

Makiko không có ý định nói gì nên tôi cứ cố bắt chuyện: “Dù gì thì chị cứ vào tắm đi đã. Hai dì cháu đã mua cả pháo hoa về để đốt đấy. Ngày mai, hai mẹ con đi về rồi còn gì. Còn Midoriko...” Nhưng chị Midoriko vẫn cứ thế vui mặt xuống, khẽ xoay cổ chỉ trả lời rằng có đang nghe, rồi lấy đầu ngón tay cái cời chiếc quần tất. Phần da ở chân chị Makiko từ phía tôi nhìn thấy vừa trắng vừa khô, từng mảng da nứt nẻ bong hằn ra, bắp chân thì phẳng lì, chẳng có chút thịt nào nổi lên, trông cứ như bụng của con cá đang đói.

Midoriko nhìn Makiko một hồi lâu nhưng vẫn chẳng nói gì, cầm kim từ điển đi vào trong bể, để vào ngăn kéo, vẫn không bật đèn đứng nguyên trong bóng tối vẩn vơ nước. Tôi vừa nghe có ba thứ âm thanh đó là tiếng nước chảy từ vòi sen, tiếng nước bộp bộp chảy mạnh đập vào bồn rửa và tiếng nước trôi xuống đường ống thoát. Đến giờ tôi vẫn chưa hề nghe thấy Midoriko và chị Makiko nói về bố của Midoriko hay tình trạng của ông ấy hiện giờ ra sao, ngay cả khi tôi đang ở cùng thì cũng như kiểu thà tránh xa còn hơn, chưa bao giờ họ đã động đến chuyện đó, dẫu tôi có biết điều gì thì tôi cũng không thể nói. Tôi vừa nghĩ như thế vừa tiến gần tới Midoriko đang cứ thế đứng nhìn chằm chằm vào bồn rửa, rồi mở cánh cửa tủ lạnh, bên trong chẳng để thứ gì đặc biệt cả, tôi lấy lọ nước sốt rồi thử dốc hết ruột bên trong ra bồn rửa. Trên nhãn có ghi là của Pháp nhưng tôi chẳng còn nhớ vị của nước sốt đó thế nào, giờ nó đã thành màu trắng chảy nhão nhoét. Tôi xoay tròn nhiều vòng phía trên cái lọ có nắp i - nôc vừa đổ ruột bên trong ra. Midoriko có đang nhìn hay không không biết, gần như vẩn vơ hết cỡ vòi nước, rồi nhìn chỗ nước sốt và phần nước chảy rỉ rỉ cuốn vào nhau. Ánh sáng từ ngoài phòng hắt vào khiến tôi thấy cổ tay và cánh tay của Midoriko trông gầy quá mức, vẫn chẳng ai nói gì, còn tôi thì chợt nghĩ: Chà! Nếu mình mà thế thì thật đáng sợ.

Có tiếng động phát ra từ trong phòng, chị Makiko đã dậy, bước thình thịch ra phía chúng tôi, vừa dựa vào cột trụ gỗ giữa phòng và gian bếp vừa cất lời nói với Midoriko. Chị Makiko vẫn nói với giọng ngà ngà say, trong bộ dạng nói không rõ ràng chẳng đâu vào đâu. Hôm tôi còn ở cùng, hầu như không có chuyện chị Makiko say, còn gần đây tôi có cảm giác chị thường say xin. Tôi chợt nghĩ vậy nhưng dù có nghĩ như thế thì cũng chẳng còn cách nào khác. Đúng lúc đó, chị Makiko vừa tiến sát tới chỗ Midoriko vừa laí nhái:

“Con có căm khẩu với mẹ cũng được, thế nào cũng được, có làm gì cũng được! Cũng được hết! Con làm bộ mặt như kiểu một mình mình được sinh ra và mỗi một mình mình đang sống ày! Mẹ thấy thế cũng được! Mẹ thấy được hết!” - Chị cứ nhấc đi nhấc lại liên tục cụm từ cũng được đó mà chẳng biết cái gì được nữa. Ngược lại, Midoriko vẫn chẳng nói gì, quay lưng lại với chị Makiko, cứ thế nhìn chằm chằm vào bồn nước. “Thế này sẽ có trận cãi vã to đây!” - Tôi chợt dạ nghĩ.

Midoriko lấy tay dòn nốt chỗ nước sót còn sót lại trong bồn rửa vào trong chỗ cống thoát nước, trên miêng i-nóc vẫn còn vài sợi dài dài màu trắng cuối cùng cũng đã bị nước cuốn đi. Cả tôi và Midoriko đều nhìn theo. Chị Makiko tiến sát tới Midoriko, con bé vẫn không trả lời, ngoảnh mặt đi.

“Con chẳng bao giờ nghe những gì mẹ nói cả, con toàn gây sự với mẹ, gây sự thì cũng được thôi!” - Chị Makiko gục mặt vào lưng Midoriko lại nói: “Cái gì cũng được hết” nên Midoriko có quay người như thể lảng tránh nhưng chị Makiko càng nói thêm: “Con không nói, không nói và lúc nào cũng chỉ viết những điều muốn nói vào trong cuốn sổ kia, chắc đến khi mẹ chết, đến khi mẹ chết đi vẫn cứ kiểu như thế sao? Định mãi mãi tiếp tục kiểu đó ư? Mẹ...”. Đúng lúc chị Makiko nắm khuỷu tay thì Midoriko quay mạnh người sang nên đồng thời cả bàn tay của Midoriko đập khá mạnh vào mặt chị

Makiko, ngón tay chọc vào đúng mắt. Chị Makiko hét lên: “Ôi!” rồi khóc hoài, khóc hoài mà không mở nổi mắt, chị cố lấy bàn tay rồi dùng ngón tay day mắt, sau đó lại buông ra để mở mắt nhưng vẫn không thể mở được. Từ bên phía mắt bị đau đỏ ngầu, sưng mọng vì tụ máu, nước mắt cứ chảy giàn giụa như mưa lan ra hết cả bên má. Midoriko bùm miệng vừa nhìn chị Makiko vẫn đang day day mắt, nước mắt giàn giụa. Trông cũng hơi tội. Con bé vẫn im lặng nhìn theo.

Chà! Giờ cả chị Makiko và Midoriko đều không nói, vì thế cũng chẳng nói với tôi, người chứng kiến từ đầu đến cuối, chẳng còn điều gì có thể nói lúc này, đã thế gian bếp cũng tối mịt, có cả mùi hôi của thức ăn sống bị thối nữa. Tôi nghĩ trong đầu như thế. Tôi vừa nhìn bộ dạng đang rất căng thẳng thể hiện xung quanh miệng của Midoriko nhưng lại vừa nghĩ bụng thế này thật chẳng đâu vào đâu, muốn ra sao thì ra. Tôi ra bật đèn bếp lên làm sáng rực cả gian bếp. Chị Makiko nheo nheo mắt bị sung đỏ, nhăn nhó do bị lóa bất ngờ, còn Midoriko cứ thế ấn mạnh tay vào đùi của mình, nhìn chăm chăm vào phía phần cổ của chị Makiko rồi đột nhiên hướng về phía chị Makiko đang đứng ngay bên cạnh nói khá to: “Mẹ!”. Con bé phát ra đúng tiếng “mẹ”. Tôi giật mình khi nghe thấy và quay ngoắt lại.

Midoriko lại gọi to từ “mẹ” lên nữa một cách rõ ràng, chị Makiko cũng nhìn con bé với vẻ mặt rất ngạc nhiên. Còn Midoriko, người run run, mặt căng thẳng, mũi thở giật giật, nói thành tiếng như ghen lại:

“Mẹ! Hãy nói sự thật, sự thật ấy!” - Con bé chỉ nói được đến thế rồi cúi mặt xuống, cứ thế lực dõn vào trong người, đứng nguyên một chỗ. Giờ như có gì đó đang lan tỏa. Khi nghe vậy, chị Makiko chững lại một chút rồi cười phá lên. “Ha ha ha, há ha ha ha! Sao, sao, con? Cái gì cơ? Cái gì là sự thật thế? Rồi cuộc con đang nói về

cái gì?”. Chị Makiko hướng về Midoriko cười rõ to, rồi lại tiếp tục cười, quay sang tôi nói rõ to: “Dì nghe thấy rồi chứ? Chị ngạc nhiên quá đi mất! Không biết cái gì sự thật vậy? Dì thử dịch xem nào?” Vì trong khi chị Makiko cười, Midoriko vẫn cứ thế cúi đầu im lặng, thờ ơ rât mạnh nên tôi nghĩ con bé sẽ rât dễ khóc. Đúng lúc đó, con bé ngẩng mặt lên, hít sâu một hơi dài, mở nhanh túi trứng đang để cạnh bồn rửa để vớt, tay phải cầm một quả trứng giơ lên trên. “Trời! Sẽ vỡ mất!”. Đúng lúc tôi vừa nghĩ vậy thì nước mắt bỗng trào ra từ hai bên mắt của Midoriko. Con bé đập quả trứng vào đầu mình. “A... a... a...” Lòng đỏ quả trứng phọt ra cùng lúc với tiếng hét nghe khá lạ đó. Sau đó con bé lại vừa gào liên tục: “Mẹ, mẹ” vừa đập tiếp nhieu lần phần trứng đã đập, vỏ trứng đầy bọt dính trong tay và trong tóc, lòng đỏ cũng dính đầy tai, vừa khóc tức tưởi, vừa lấy thêm một quả trứng nữa, lại đập và nói: “Mẹ vẫn định nâng ngực sao?”. Cả lòng trắng và lòng đỏ dây tú tung trên má lẫn trong nước mắt của Midoriko nhưng con bé chẳng thèm lau cũng chẳng thèm gạt đi, lại lấy thêm một quả.

“Hừm! Làm cho ngực to hơn ư? Có gì hay ho chứ? Cảm giác thật đau đớn, đau đớn như thế đâu phải chuyện tốt? Thực ra mẹ muốn làm gì? Mẹ sinh ra con, nếu mẹ không có ngực cũng đâu có chuyện gì? Tại sao mẹ lại quyết định làm cho mình đau như thế chứ?” - Con bé nói với chị Makiko trong khi mặt lem nhem bởi nước mũi, lòng đỏ và lòng trắng trứng lẫn nước mắt. Sau đấy, con bé lại đập tiếp quả trứng nữa đang cầm sẵn trên tay.

“Con lo cho mẹ lắm, con không hiểu... hì... con không thể nói... hì... mẹ là người quan trọng với con, nhưng con lại không hề muốn trở thành người như mẹ, à mà không hẳn vậy, con muốn...” - Con bé nghẹn ngào. “Con muốn nhanh chóng đưa cho mẹ nhieu tiền. Nhưng con sợ, rât nhieu việc con không hiểu nổi. Mắt con đau lắm, mắt con mệt mỏi vô cùng, thường xuyên bị mệt mỏi. Mẹ đâu

có đau mắt, mẹ. Thật đáng ghét, đáng ghét. Con ghét nó to lên, con không rõ nữa nhưng thật mệt mỏi, mệt mỏi. Nếu con không sinh ra có phải tốt hơn không? Nếu tất cả mọi người đều không sinh ra thì chẳng có chuyện gì, chẳng có chuyện gì!” - Lần này con bé vừa khóc, gào to, vừa lấy cả hai tay cầm hai quả trứng đập đồng thời một lúc, những mảnh vụn vung vãi ra xung quanh, trên cổ áo và trên mặt dính đầy lòng trắng, lòng đỏ bám quanh trông như hoa văn. Con bé vẫn cứ đứng nguyên một chỗ gào khóc với âm lượng lớn nhất tôi đã từng nghe từ trước tới giờ. Chị Makiko cũng không nhích một bước nào, cũng cố nhìn, cất tiếng gọi: “Midoriko!”, rồi có ôm vai con bé đang dính đầy trứng nhưng con bé khó chịu giẫy người ra nên chị buông tay, cứ thế giơ lên trên cao, nhìn chăm chú Midoriko một hồi lâu, trong khi con bé vẫn đang khóc. Rồi chị Makiko cũng cầm lấy một quả trứng trong túi lấy hết sức đập vào đầu mình, nhưng có vẻ như chị đập đúng phần đầu nhọn của quả trứng nên quả trứng không vỡ, lăn xuống dưới sàn, chị Makiko vội vàng đuổi theo, ngờ đâu quả trứng đã dừng lại, bật nó lên, đập dúi dụi vào trán. Mặt chị Makiko dính đầy lòng đỏ và vỏ trứng. Chị đứng lên, bước về phía Midoriko, đập thêm một quả nữa vào trán, phần bên trong trứng bắn phụt ra. Midoriko mở to mắt nhìn rồi lại cũng vừa khóc to vừa đập thêm một quả, toàn bộ phần nhân bên trong rơi trọn xuống dưới sàn, cả vỏ cũng rơi xuống. Chị Makiko dùng cả hai tay đập vỡ tiếp hai quả trứng, rồi quay sang tôi với khuôn mặt lem nhem toàn trứng, hỏi:

“Không còn trứng nữa sao?”

“Còn ở trong tủ lạnh cơ, chị!” - Tôi trả lời.

Chị mở ngay tủ lạnh lấy trứng ra, tiếp tục đập vào đầu. Đầu của cả hai mẹ con trắng xóa, phía đằng sau chân của chị Makiko, tôi nghe thấy có tiếng rắc rắc nhỏ của vỏ trứng lúc bị giã nát.

Midoriko thì thờ khá mạnh. Còn chị Makiko thì nhẹ nhàng hỏi Midoriko khi người con bé đang run lên và khóc:

“Midoriko! Sự thật gì cơ? Sự thật con muốn biết là gì?”

Midoriko lắc đầu không nói, suốt từ trên tóc, trán xuống mặt lem nhem đầy trứng, có chỗ còn bắt đầu cứng lại. Con bé nức nở: “Mẹ hãy nói sự thật!”, rồi người lại run lên khóc tiếp. Chị Makiko vừa nhìn vừa lắc đầu nói nhỏ:

“Midoriko! Con nghĩ rằng ai cũng có sự thật đúng không? Cả sự vật sự việc cũng có sự thật. Ai cũng nghĩ vậy đúng không? Nhưng, Midoriko à! Cũng có trường hợp không có sự thật đâu con. Cũng có việc chẳng có gì cả hết con ạ”.

Sau đó, chị Makiko có nói gì đó nữa nhưng tiếng quá nhỏ nên tôi không thể nghe thấy. Nghe xong, Midoriko ngẩng mặt lắc đầu quay quật: “Không phải thế, không phải thế! Có rất nhiều việc, có rất nhiều việc, có rất nhiều việc” - Con bé nhấc lại tới ba lần rồi la xuống như đổ hãn người vào hốc tường, nghẹn ngào, tiếp tục khóc rung rức. Chị Makiko lấy chiếc khăn tay từ túi đằng sau quần, lau nhiều lần chỗ trứng dính vào đầu của Midoriko, rồi liên tục vuốt phần tóc của Midoriko bị bết lại cài vào tai, im lặng một hồi lâu, rồi cứ thế tiếp tục cúi người xuống.

Mẹ được nghỉ hè, giờ đã vào tháng 8, cứ sau lễ hội Ôbon mẹ được nghỉ vài ngày. Dịp nghỉ hè này lần đầu tiên mình được lên Tokyo, mình thấy vui vui, à không, cực kỳ vui ấy chứ. Đây cũng là lần đầu tiên mình được lên tàu Shinkansen! Lâu lắm rồi mình mới được gặp mùa hè! Mình sẽ được gặp mùa hè thân thương!

Và rồi, vào buổi tối hôm qua, mình bị tỉnh giấc do tiếng ngáy của mẹ. Mình đang nghĩ tiếng ngáy nghe thật buồn cười thì bỗng giật mình bởi tiếng mẹ nói rõ to: “Cho tôi thêm cốc bia đi”. Một lát

sau nước mắt mình cứ liên tục ứa ra, cứ thế chong chong cho đến sáng. Tâm trạng đau buồn này của mình hay của bất kỳ ai cũng thật đáng ghét. Không có nó có phải tốt hơn nhiều không? Mẹ trông thật đáng thương. Thực sự thật đáng thương. Midoriko.

Sau khi cả chị Makiko và Midoriko ngủ, tôi mới mở balô của Midoriko lấy ra cuốn sổ to hơn rồi đọc nó dưới ánh đèn điện trong gian bếp. Trong cuốn sổ, ở giữa những đoạn văn có rất nhiều ký hiệu như là bức tranh được vẽ bởi rất nhiều hình vuông nhỏ, một nửa thì trắng xóa. Khi tôi ghé mắt nhìn kỹ tôi thấy như chữ của Midoriko cứ rung rung, giật giật dưới ánh đèn xanh trắng của đèn nê-ông. Không biết là do mắt tôi bị giật hay do chữ giật nữa, mà cũng có thể là do ánh đèn ở khoảng giữa những chỗ đó đang giật giật. Tôi cứ thế từ từ đọc trong suốt khoảng mười lăm phút, rồi đọc lại một lần nữa từ đầu, sau đó mới quay lại phòng để cuốn sổ về chỗ cũ trong balô.

Cuối cùng, chẳng ai đốt pháo hoa. Sáng hôm sau hai mẹ con chị Makiko đi về luôn. Tôi đã thử hỏi lúc ăn sáng rằng hai mẹ con cứ ở thêm một ngày nữa nhưng chị Makiko nói tôi nay bắt đầu phải đi làm luôn. Chị cũng có hỏi Midoriko:

“Hay con ở đây thêm nhé?”

“Con sẽ về cùng với mẹ!” - Midoriko nói.

Tôi chờ hai mẹ con chuẩn bị các thứ. Midoriko tự tay buộc tóc nên tôi khá nhiều thời gian. Tôi có nói con bé nhờ mẹ làm giúp cho thì nó trả lời: “Cháu muốn tự tay làm cho mình!”. Sau đó, tôi cầm đồ của chị Makiko còn Midoriko tự đeo balô bước đi cũng trong cái nóng y hệt như lúc hai mẹ con tới đây, đi qua bao nhiêu người với đủ mọi âm thanh, lên tàu để đến ga Tokyo.

Chị Makiko trang điểm phầ n mắ t rắ t đậm giồ ng như lúc tới đây. Có rắ t nhiề u người đứng ở trước cửa tàu Shinkansen, lúc đang chờ tới giờ soát vé, tôi quay sang hỏi chị Makiko:

“Đi sang quán bán sữa đậu nành uồ ng không chị?”

“Chị chưa uồ ng sữa đậu nành bao giờ!” - Chị Makiko trả lời.

“Sao lại uồ ng sữa đậu nành?” - Midoriko hỏi.

“Uồ ng nhiề u sữa đậu nành càng tồ t, đặc biệt tồ t cho nữ.” - Tôi trả lời. “Ở đây cũng bán sữa đậu nành cả nên hai mẹ con nhớ cùng nhau uồ ng hàng ngày đấ y nhé!” - Tôi nói thêm.

Vẫn còn thời gian nên chúng tôi đi lòng vòng mắ y cửa hàng nữa. Tôi có hỏi Midoriko có mua quà gì tặng bạn không thì con bé lắ c đầ u nói: “Cháu chẳng câ n gì cả!” nên tôi rút ví lắ y ra tờ 5000 yên vừa đưa cho con bé vừa nói: “Vậy chắ y lại câ m lắ y mà mua gì đó!”

“Hôm qua dì vừa cho cháu 5000 yên hôm nay cũng lại... ?” - Con bé tỏ vẻ ngạc nhiên.

“À... Cái này gọi là gì nhỉ? Cứ coi đó là vật may mắ n đi. Cháu tiêu nó cũng được, giữ nguyên thề cũng được. Hôm qua mua pháo hoa rô i cuồ i cùng cũng không đố t được nhưng dì sẽ giữ sao cho nó không bị ẩ m để sang năm đố t hế t luôn”. Sau đó tôi lại cười nói tiế p: “Mà cũng không nhắ t thiế t phải vào mùa hè. Vào mùa đông, mùa xuân, bắ t cứ lúc nào dì cháu mình gặp nhau, lúc nào muồ n đố t pháo hoa là đố t luôn nhé!”. Con bé cũng cười và nói muồ n đố t pháo hoa vào mùa đông khi thời tiế t chuyển lạnh. Chúng tôi đã đứng cùng nhau thêm mười phút nữa, hai mẹ con chị Makiko đi qua cửa soát vé tôi mới đi về` phía cổng. Midoriko liên tục quay lại vắ y tay, tôi tưởng không thể nhìn thắ y dáng nó được nữa thì bắ t ngờ

mặt con bé lại xuất hiện, rồi khi bóng dáng con bé mất hút nữa tôi cũng vẫn vậy tay.

Vừa về tới nhà, đột nhiên tôi thấy buồn ngủ. Lúc đi bộ mồ hôi tứa ra rất nhiều, tôi chăm chăm về tới nơi là sẽ tắm ngay lập tức vì không thể chịu thêm được nữa nhưng khi ở trong phòng tắm điều hòa, mồ hôi khô nhanh nên tôi định nằm nghỉ trước, rồi cứ thế tiếp đi suốt bốn tiếng đồng hồ. Chị Makiko cuối cùng cũng không nói về việc nâng ngực nữa, tôi qua chị có nói đi đến chỗ bố của Midoriko nhưng rốt cục chị đã gặp hay chưa, hoặc đã làm những gì chị cũng không hề nói. Tôi nhớ lại hình ảnh chị Makiko và Midoriko bị dính đầy trứng; hình ảnh Makiko ngó xi xỏm lau đi lau lại sàn nhà. Tôi nghĩ trong đầu rằng nếu như lúc đó mình giúp có phải hơn không. Tôi mơ màng với những hình ảnh và những cảm xúc đó rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tôi tỉnh dậy vì gió lạnh từ điều hòa, hai vai của tôi lạnh vô cùng. Tôi nhìn nhiệt độ thấy ghi là 21 độ nên tôi vội tắt luôn, vừa lúc vươn vai xong thì có âm thanh nào đó xôn xao vọng đến. Bên ngoài trời vẫn đang sáng, trong lúc tôi nghe thấy tiếng cười như là tiếng nô đùa của trẻ con, tôi bước tới phòng vệ sinh rồi cởi quần áo. Tôi tháo miếng băng vệ sinh dán ở quần lót ra rồi nhìn thật kỹ thì thấy gàn như không có máu dính trên đó, tôi cuộn nó vào trong giấy vệ sinh, thay cái mới rồi đặt ngay lên trên khăn tắm để cho khô, rồi tôi bước vào buồng tắm xả nước nóng rửa ráy. Từ những cái lỗ tròn nước nóng phun mạnh ra như kiểu chiếc ô được căng ra hết cỡ. Những ngón chân tôi tê cóng hiện đau nhức ghê gớm, hai vai của tôi run bần bật như đang bị nứt vỡ từ bên trong, da gà nổi khắp ở bắp đùi và hai cánh tay. Chiếc gương trước mặt tôi dù hơi nước bay lên có nhiều đến mấy cũng không bị mờ nên ở đây tôi có thể nhìn rõ cơ thể của mình lúc nào cũng được.

Tôi uốn thẳng lưng, hơi rụt cắ m vào một chút, đứng nghiêm, dịch chuyển chút ít để toàn bộ các phầ n khác ngoài khuôn mặt có thể nhìn rõ trong gương. Tôi đã nhìn chắ m chắ m không chớp mắ t. Ở ngay giữa là bộ ngực. Bắ u ngực cũng bé bé không khác gì của chị Makiko, núm vú thì xám xám đang nổi da gà, trông thật dỏ khóc dỏ cười. Cái hông ngắ n trông thô kệch, ở xung quanh rô ́ n nổi các ngắ n thịt như là bao bọc rô ́ n luôn vậy, bên cạnh có má y đường ngoắ n nghèo đang xoáy tròn. Trong làn hơi nước có lẫn ánh nắ ng buổi chiề u tà và ánh sáng đèn điện, tôi cũng không biế t cái này⁽²⁷⁾ tới từ đâu và đi đế ́ n đâu, nó cứ the ́ nhét tôi vào rô ́ i lại bị tôi nhìn và dường như nó vẫn cứ mãi nổi lên lò mò trong chiề c gương.

Phần 3

Tình yêu hấp hối

Giờ khi đã trở thành người lớn, vẫn chẳng tâm sự được với một ai, cũng chẳng để ý tới một khuôn mặt vật vãnh nào mà chỉ chọn những thứ cần thiết từ trong những thứ liên quan như tiền bạc, thời gian và những cảm xúc của chính mình, và đã có thể đi đến những nơi mình thích.

Cô gái nhớ lại những điều đó khi đang lướt qua các cửa hàng mỹ phẩm tập nập người mua ở chính giữa phố Shinjuku với một tâm trạng phẫn chí. Điều đó nói gì thì nói đáng lẽ làm cho cô gái cảm thấy dễ chịu nhưng đúng lúc đó có cái gì đó đột hiện khiến cô gái cảm thấy bị rúng động như thể bị vùi sâu trong lo lắng, và rồi cô đứng im như thể bất động. Nhưng điều đó chỉ thoáng qua nên cũng là việc hết sức nhỏ. Đến khi vòng xoay đó biến mất thì mọi việc đều ổn trở lại. Cô lại tiếp tục nhắm mắt, mở mắt, hít thở, rồi lại ngăm nhìn rất nhiều thứ.

Mùi được đầy. Cách trưng diện được đầy. Bình được đầy. Cơ thể được đầy. Rồi ở trong túi xách có hình dáng của cái gì đó cũng được đầy. Màu sắc được đầy. Mắt được đầy. Tóc được đầy. Ở trong quầy bán mỹ phẩm các cô gái vừa chọn lựa sản phẩm vừa dán mắt vào gương, ai cũng chọn lấy thứ “được đầy”. Hai bên miệng được kéo căng chéo lên phía trên, nhìn kỹ hóa ra là khuôn mặt các cô đang cười. Các cô gái ai cũng đều đang cười cả.

Mặc dù ngò i đối diện với người bán hàng trên chiếc ghế có hình giông miêng kem đã bị cứng nhưng cô gái vẫn giữ khuôn mặt đang nhoẻn cười. Miêng vừa phát ra tiếng à, ừm vừa giả vờ đang xem

những mẫu sản phẩm mới. Hàng tuấn đều có nhiều sản phẩm mới được tung ra nên khi nghĩ tới số mỹ phẩm từ trước cho tới nay chưa dùng hết hay đang dùng thì cô gái hơi đỏ mặt một chút. Mỹ phẩm cũng bốc mùi chẳng? Dầu đang bao quanh? Ánh đèn sáng lóa dùng để chiếu vào máy đồ kim loại quý rọi một đường thẳng từ trên đầu xuống nên khuôn mặt của cô gái trong chiếc gương hình ê-líp nhìn trông lãng mạn hơn khi nhìn bằng bất kỳ gương nào khác. Cũng từ bên trong bàn bán hàng, ánh sáng màu xanh dương nhạt cũng sáng một khoảng tròn, ánh sáng thẳng xuyên qua ánh sáng tròn trông như những con số. Vừa có cảm giác như thế vừa nhìn như thấy chiếc mũi của cô gái nổi hẳn lên trong đó có chút gì đấy thật duyên dáng. Hum. Hum. Nghiêng trái, nghiêng phải, tập trung vào mí mắt, kiểm tra cách lật mi.

Người bán hàng buộc cao tóc, trông rất trẻ, có đeo chiếc nhẫn gá đá màu hồng rất nhỏ ở ngón áp út vẫy vẫy tay vừa nói: “Thưa quý khách, có loại này mà “không thể tin được” đấy ạ!” vừa lấy chiếc hộp to rồi sau khi đeo chiếc găng tay nhẹ nhàng xoay nắp cho cô gái xem phần kem bên trong. Chỉ nhìn không thôi cũng không thể biết được phần bên trong đó mềm hay lạnh, hay bên trong có những thành phần nào. Đâu đâu cũng có mùi, mùi như thể làn đầu tiên ngửi, có vẻ rất được. Thực ra cô gái vốn cũng không am hiểu về kem cho lắm. Nhưng cô gái chú ý tới chiếc nhẫn đeo trên tay của nhân viên bán hàng đã bị phủ trong chiếc găng tay hơn là hộp kem “không thể tin được” kia hay thứ gì khác. Trong cả bảy mươi ngón tay, chiếc nhẫn đó đeo vừa khít ở ngón áp út tay bên trái nên đến chín chín phần trăm chắc chắn là quà tặng của người yêu. Nó được thiết kế theo kiểu mới nhất không hề vương vãi, rất hợp với cô nhân viên bán hàng không trang điểm hiếm thấy này, nhưng sự phô diễn đó vẫn có chút gì đó phản cảm. Cô gái và chiếc nhẫn, hai “thứ” chẳng có gì nổi bật này như đang về một phe với nhau, dường như người yêu của cô ta không hề nhận ra trong con

người anh ta yêu đang có gì đó không thật, cảm giác như nó đang đánh lừa từng chút từng chút một hàng tôi vậy.

Chiếc quần lót mỏng mềm, áo hai dây nhỏ chất cotton, chuỗi dây chuyên sang trọng hay gì cũng được, cứ có một thứ gì đó như là một điểm nhấn trên bề mặt toàn bộ cơ thể không gắn kèm cái gì thì sẽ thật tuyệt vời. Điều đó rất bắt mắt nhất là trên giường, trong bóng tối mờ mờ. Sự bắt mắt của những bộ phận vừa có thể để lộ, vừa để nhìn chằm chằm mà lại vừa giấu giếm được. Cái đó có lẽ cũng sẽ làm cho người yêu trở nên hưng phấn, với tâm trạng sáng khoái hẳn lên. Nhưng phần phản cảm, phần không ổn đó của người bán hàng này đã có thể làm cho người yêu của mình hưng phấn ở một thời gian nhất định nào đó, từng chút, từng chút một, sự hưng phấn đó và sáng khoái đó từ ngày này sang ngày khác nên nó đang lan rộng, bao phủ ra xung quanh như khiến bầu không khí bị “ô” đi. Vì thế, có khi ngay cả với mình, khi mình mới chỉ một lần gặp và giới thiệu về tác dụng của loại kem “trời ơi đất hỡi” này thôi cũng đã khiến người khác tưởng tượng ra những chuyện như thế này rồi. Cô gái đã nghĩ như vậy.

Cô gái vừa nhìn nhiều góc hàng thương hiệu khác nhau như thể đang đi trình sát vừa bước ra khỏi trung tâm thương mại, nhìn hóa đơn thanh toán, kiểm tra và biết rằng tới lúc hẹn gặp cũng phải tới bốn tiếng nữa nhưng lần này cô gái vẫn không sà vào đâu cả.

Không còn chút lo lắng nào nên chính điều đó đã khiến cô gái sải bước nhanh hơn. Gần đây, một giày đế bệt đang thịnh hành à? - Cô gái vừa đảo mắt nhìn những bước chân trên phố vừa hiện lên những câu từ trong đầu như là độc thoại vậy. Mình lại thích đôi giày cao gót điệu đà, vì nó phô diễn được phần mắt cá chân và mu bàn chân của mình, nó giống như là một phần của bàn chân, nói chung mình thích những đôi giày có hình dáng điệu đà một chút. Dù không có chủ ý mua giày nhưng cô gái vẫn bước vào cửa hàng giày vừa mới

để ý và rồi chỉ soi mỗi chân vào chiếc gương hình chữ nhật chuyên dùng để soi chân đặt ở góc phòng, trước khi có tiếng nhấc nhỏ của người bán hàng, cô vừa có thái độ rất lịch sự vừa xoay người thật nhanh lách ra khỏi cửa hàng.

Sau đó cô gái nghĩ xem nếu có khoảng bốn tiếng thì con người có thể làm những gì; đồng thời thử tạo ra một bộ cục soi vào chính bản thân mình từ trên xuống trên con đường đang từng người từng người bước đi trong ánh nắng heo hắt của buổi chiều chớm đông.

Vừa lúc đó, khi cô gái đang chăm chú nhìn vào khuôn mặt của nữ diễn viên được in trên tấm bảng lớn quảng cáo của điện thoại di động phía bên kia đường thì chạm mạnh vào vai cô gái đang bước tới từ phía trước. Cô gái do vô tình bị va chạm mạnh đang cố gắng chú ý nghiêng sang bên sao cho không bị ngã, rồi dù mong không chạm đất nhưng lại ở tư thế như đang ngõ ngẽ, lòng bàn tay chống xuống trắng xóa vết cào vào nền bê tông, da cũng bị toạc từng lớp mỏng như cánh chim xù lông.

Khi cô gái phủ tay và nhìn mặt cô gái trẻ vừa va phải, cô không những không xin lỗi mà còn lườm lườm, hậm hực thở hắt ra từ kẽ hở hai bên mép. Hơi thở đó như thể nhìn thấy bằng mắt vậy. Hai mắt mở to. Cô gái trẻ đó mặc váy ngắn, không có tất, đi đôi bốt phần thân kéo dài đến tận giữa bắp chân, bó khít và căng chặt, má thì trắng xóa, tuổi vẫn còn rất trẻ.

Cô gái quay mặt đi luôn, không nói gì, từ từ đứng lên, không thể nhìn chăm chăm mãi vào khuôn mặt của cô gái trẻ được nên sau đó cô lấy móng tay bóc những thứ màu đen dính trên lòng tay như là rác. Ở phần gót của chiếc giày cao gót có một vết xước dài khoảng một phân. Cô gái trẻ sau một hồi vẫn không có ý định bước đi nên cô gái chẳng còn cách nào khác liếc nhìn mặt cô gái đó lần cuối cùng. Khi đó, cô gái trẻ cũng đang nhìn cô gái một lượt từ trên xuống dưới,

miệng không nhúc nhích, nhưng mũi lại kêu khịt khịt, nói chung nhìn như đang cười toàn bộ con người cô gái.

Cô gái trẻ hùng hổ bỏ đi, khi cô gái còn lại một mình, không còn bóng dáng nào của cô gái trẻ, vậy mà cô vẫn cứ cô cá t tiế ng “hừm, hừm” hậm hực, cô tình phát ra tiế ng thở mạnh như dòn sâu từ chính giữa bên trong phổi, rồi đi tiế p, kiên trì đợi đèn xanh bật lên, nhưng vì trái tim ban nãy kiề m chế được mọi thứ trong tâm kiểm soát đã đập vào đầ ng sau lớp da trên khắ p cơ thể thứ âm thanh thật khó chịu, rồi chạy vòng quanh nên cô gái đã phải rấ t nhiề u lầ n kìm lại rồi mới bình tĩnh hẳn.

Hết đèn đỏ, khi tới góc phồ có cửa hàng giày và cửa hàng sách bỗng có ngón tay kẹp chiếc khăn giấ y chìa ra ngay trước mặt, ngay sau đó có tiế ng của một cậu con trai cá t lên: “Xin mời!”. Trong phút chồ c, cô gái không thể hiểu là mình được mời cái gì. “Xin mời! Xin mời!”. Rồ t cuộc là gì không biế t? Rồ i, cô gái như vô thức đáp lại luôn: “Cám ơn!”. Mặc dù câu cám ơn đó chứng tỏ cô gái có một khả năng phản xạ tồ t nhưng cậu con trai vẫn không hiểu câu cám ơn của cô gái đó thể hiện cô có một khả năng ứng xử vô n có rấ t tồ t nên hơi bực mình. “Cầ m hay không cầ m đây?”. Và dù vẫn vẫy mạnh chiếc khăn giấ y trước mặt cô gái như là chém không khí nhưng cô gái vẫn lơ đễnh, không hề có ý cầ m lầ y nên cậu con trai càng bực hơn và lắ m bắ m: “Cô gái này kiề u gì không biế t?”. Nhưng thay vì muồ n nói: “Thế nào đây?” thì cậu con trai vẫn cá t tiế ng nói tiế p: “Thật phiề n! Xin mời!”. Khi đó, lầ n đầ u tiên cô gái mới thắ y chiếc khăn giấ y nên cầ m luôn và lịch sự trả lời một lầ n nữa: “Cám ơn!”.

Lầ n này, cô gái mới nhìn một cách thực sự. Trông cô gái như thể đang sắ m soi vậy. Cô nhìn chắ m chắ m như kiề u đang nhìn rấ t sát vào phầ n lòng đen hơi ướt ướt trong mắ t của cậu con trai. Vì thế

ngay lập tức cậu con trai tràn ngập bởi thứ cảm giác rất khó chịu như khi bị ép tra nước rửa mắt.

Sau đó, cậu xoay người rồi tiếp tục giờ chiếu khăn giấy không phải cho cô gái mà cho người khác đang đi tới vậy mà cô gái lại vô lý luôn, rồi nói lời cảm ơn với thái độ thoải mái và giọng nói nghe trầm ấm hơn ban nãy. Cậu con trai cảm thấy khó chịu, bộ dạng có vẻ chán chường, không trả lời gì hết, tiến lên vài bước, tách xa chỗ cô gái đứng. Buồn không thể tả nổi, thật là, buồn vô hạn, chẳng có mục đích rõ ràng nào, tiến cũng chẳng nhiều mà những chuyện rủi ro như thế này kéo dài đến bao giờ đây? Thật đáng nghi, thật tầm thường... Cậu con trai đã thử sắp xếp một loạt những từ nguyên rửa như thế nhưng không chuẩn bị được những loại từ mà thể hiện rõ hơn cảm xúc này vào đúng lúc này. Và thế là cậu con trai ném xuống mặt đất, rơi la tả, dồn sức đá luôn mấy thùng các-tông, rồi tưởng tượng ra rằng khi về văn phòng, sẽ liên tục đá mắng cái gã phụ trách ít tuổi hơn đề tiện và ngạo mạn bằng bất kỳ vật cứng gì có ở đó cho đã đời thì thôi. Nhưng, vì cậu con trai không có một thứ gì trên tay nên cứ càng thử nghĩ điếu đó càng chìm sâu hơn vào sự u ám, buồn bã.

Cô gái chăm chú nhìn bộ dạng phía đằng sau của cậu con trai từ một nơi cách đó không xa. Rồi còn vừa tưởng tượng ra chuyện như là nếu mình là người một người nước ngoài nhạy cảm thì sẽ thử cất tiếng thật to: “Này anh!”, cảm giác như từ phía bên kia sẽ có cái gì đó xảy ra. Cô gái lại tiếp tục đi tới chỗ xe đẩy có để đồ đạc sách vở cao như núi ở trước cửa hàng sách không xa rồi đứng lại đó giả vờ đang chờ đợi ai đó, tiếp tục lén đưa mắt theo dõi cậu con trai.

Gặp một chàng trai không hề quen biết, rồi sẽ thử ngủ cùng cậu ta với một tâm trạng thoải mái. Cô gái thực ra gần như tối nào cũng nghĩ tới những chuyện đại loại như thế. Cô gái tuyệt đối không hiểu mình đang tưởng tượng điếu gì và sự tưởng tượng đó có trở thành

hiện thực, đang diễn ra hay ho hay đang thành một việc chẳng ra sao nên cô gái đã trải qua những đêm thật khó khăn.

Cô gái muốn ném trái dù chỉ một lần cũng được, để vẫn cứ ngỡ như mình đang tận hưởng sự thoải mái đó gần như hàng ngày. Cô có tâm sự với một cô bạn, cô bạn này cũng đã có người yêu. Nhưng trong bất kỳ tình huống nào mà cô bạn đó đề cập, cô chỉ hiểu những từ ngữ, lời nói của cô bạn đó như nó đang hiển hiện ngay trước mặt vậy chứ không biết mình sẽ phải xử trí sao cho phải khi đặt mình vào tình huống đó. Câu chuyện của cô bạn không có sự liên kết giữa các hành động. Ví dụ, cho đến hai mươi phút trước đang nói về chuyện mèo nuôi trong nhà, không hiểu sao lại nhảy sang chuyện cả hai cùng thờ dài, rồi sau đó cùng liếm đầu ti của nhau. Cũng chẳng biết khi xong việc sẽ chào nhau như thế nào. Nếu thế thì thà xem qua một bộ phim các diễn viên đóng cảnh ve vãn còn hơn, khi đó đâu có không chú ý để ý tới thì tất tịt những thứ đó cũng tự động đọng lại trong đầu.

Đó là một chuyện tuyệt vời nhất. Cô ấy nói với vẻ mặt trông khác lạ. Tớ liên tục đưa mắt nhìn cậu con trai đang đứng trước mặt khi ở trên con tàu chật kín người, cậu ta khiến tớ có cảm giác nếu có ai hỏi rằng tớ thích hay không thích cậu ta thì sẽ trả lời luôn rằng cũng khá thích. Ngay sau đó, đột nhiên tàu vắng hẳn nên tớ ngồi xuống ghế, chỗ bên cạnh cũng đang trống nên tớ mời cậu ta và cậu ta cũng ngồi. “Bạn đi làm đâu à?” - Cậu ta hỏi. “Tôi đang trên đường về” - Tớ trả lời. Rồi cậu ta mời tớ ăn tối và sau khi xuống tàu chúng tớ đã cứ thế cùng nhau đi ăn luôn.

“Có chuyện đó thật sao?” - Cô gái hỏi đi hỏi lại để xác nhận lại. Thậm chí cô còn muốn bỏ qua từ cảm thán “thế á?” mà định tiếp ngay sau câu: “Đi ăn rồi cứ thế ... ?” cô sẽ hỏi luôn một cách cụ thể chuyện diễn ra sau đó như thế nào nhưng cô ấy cứ chỉ nói qua qua rằng đó là một chuyện rất tuyệt vời rồi lảng lảng sang những

chuyện không đâu vào đâu. Dẫu cô gái có ý hỏi về ý nghĩa của chuyện tuyệt vời nhất thì cô ấy cứ nói kiểu như là chuyện đó tự bản thân nó đã như thế rồi. Đoạn, câu chuyện lại chuyển sang các chủ đề khác như là về chuyện kết hôn của một người bạn chung của cả hai, về chuyện làm ăn thất bát của chồng người bạn đó, về chức năng của chiếc máy quay, rồi lại về cách mua một căn hộ ưng ý và cuối cùng lại nhào sang chuyện về cách chữa sâu răng mới nhất. Cuối cùng, điều mà cô gái muốn biết mãi mãi vẫn không có.

Mất khá lâu để hồ i tưởng lại câu chuyện trên, cô gái lại vẫn đứng bên cạnh chiếc xe đẩy ở trước cửa hàng sách và tiếp tục nghĩ.

Con trai hay con gái đều có thể làm chuyện đó, nhưng giữa người vừa mới gặp nhau mà đã có thể làm tình khác với người không như thế ở điểm nào? Cho tới giờ cô gái phải nghĩ đến mười lăm về chuyện đó. Và hiện tại đây, cô gái cũng lặp đi lặp lại không mệt mỏi câu hỏi khá trẻ con đó. Cô gái nghĩ rất nhiều chuyện nhưng chính vì thế mà cô gái vẫn không thể hiểu nổi cuối cùng bản thân mình thực sự ở phía nào đây. Như là vẫn cứ luẩn quẩn ở con đường quen thuộc nhưng thật sự lại đi với tâm trạng khác thật yếu mề m.

Một người không biết, không biết là không biết gì? Trước tiên là không biết tên. Sau đó đến tuổi tác rồi tính cách cơ bản, nói chung là không biết toàn bộ tiểu sử. Chẳng hạn, liệu chuyện làm tình với một quan hệ tốt, tức ta có thể nói là làm tình khi đang yêu, đang được yêu cũng được, có thực sự làm thoả mãn tất cả hay không? Chắc chắn không phải vậy. Điều cốt lõi là ở đâu trong việc làm tình có sự đồng nhất? Cô gái lảm bảm trong miệng như thế nhưng thực ra cô không hề chú tâm vào việc mình không nói thành tiếng to những lời mà bản thân cô vừa lảm bảm đó. Suốt từ nãy tới giờ cô chỉ chăm chú tới việc đếm số lần thực hiện công việc của cậu con trai mà cô vẫn tiếp tục nhìn kia trong lúc cậu ta không hề hay biết. Trong lúc cô gái đang đứng ở đây, cậu con trai đã đưa được gâ n một

trăm chiếc khăn giấy. Nhưng khi trên tay không cầm chiếc khăn nào thì nhìn như cậu ta đang múa với những động tác rất kỳ cục. Cô gái vừa nghĩ như thế vừa thử tìm xem cậu con trai có những ưu điểm nào. Chỗ này vẫn ở trong phạm vi có thể quan sát được. Cậu con trai mặc chiếc áo giống áo choàng lông lên trên chiếc áo paca màu xám nhạt, mặc quần màu đen và xỏ chiếc giày cũng màu đen. Chà, chà! Kiểu tóc chẳng có gì đặc biệt, từ góc nghiêng nhìn loáng thoáng, thấy có vẻ như chiếc mũi cũng hơi cao cao. Sau đó cô gái hướng về phần lưng vừa cất tiếng nói nhỏ nhỏ trong đầu “Ái chà!” vừa đi vào trong cửa hàng sách vì hai cổ chân tự dưng lạnh buốt.

Và rồi cô gái vừa đi theo dãy sách chẳng mấy ưa thích vừa nhớ tới một cô bạn gái nữa. Cô đó chỉ làm tình với đồ ỉ tượng phù hợp.

Tớ đã đọc ở đâu đó đây. Cô bạn đó nói với vẻ mặt khá tự tin. Việc cứ tiếp tục làm tình theo đúng cách với đồ ỉ tượng bắt buộc phải phù hợp thì cực kỳ là... nói thế nào nhỉ... mang tính loài người thì đó quả là rất không chuyên. Tớ đã đọc ở đâu đó. Lúc ấy tớ đã rất đồng tình với ý kiến đó và buột miệng ra nói luôn: “Đúng thế!”. Người nào mà cứ thay đổi liên xoành xoạch người làm tình chỉ ít thì cũng không phải không thể đồ ỉ mặt với đồ ỉ phương mà gọi là tránh thì đúng hơn. Cũng không phải sợ bị trầy xước mà đơn giản là thấy nhàm chán. Vì thế hẳn có vấn đề gì xảy ra là chia tay luôn. Thấy chán lại đi tiếp. Quá nhàm chán nên hẳn có vấn đề xảy ra lại lập tức chia tay. Việc đó cứ lặp đi lặp lại. Đó chính là chủ nghĩa an toàn tuyệt đối đây. Đó là vì không biết cố gắng trong việc kết nối mối quan hệ. Cứ như khi vậy.

Cô gái lúc đó cũng nói: “Thế ư?” rồi tìm cách lảng sang chủ đề khác. Ngay sau đó cô lại cảm thấy hơi khó chịu đôi chút, đó là vì cô gái kia liên tục có những biểu hiện tự khuếch trương, tự hào về chính bản thân mình. Cô gái vừa nghe những câu chuyện quá cứng nhắc của cô gái kia vừa tưởng tượng mình sẽ cười và thử nói ra

những ý như là: nhưng mà tớ muốn làm với người con trai không hề quen biết. Đó thực sự là việc như thế nào tớ cũng chẳng biết. Vì tớ luôn có cảm giác muốn biết những cái điều không biết là như thế nào. Muốn lấy cơ thể của chính mình để thử xem cái có thể thực hiện được có thực sự là sẽ thực hiện được hay không. Tâm trạng đó thật khó chịu. Mà tớ cũng không biết bọn khi thực sự làm như thế nào. Hơn nữa, một người chưa từng làm tình với người nhất định hay với người không nhất định như tớ là... nhìn từ phía bạn, gọi như thế nào nhỉ... là đang chấp nhận chẳng? Với tư cách là một con người? Cô gái nhớ rõ sau đó đã uống ực hết luôn phần nước hồng trà còn lại đã nguội lạnh. Cô nhớ cả vị đắng của phần đọng ở phần đầu lưỡi, hoa văn của chiếc cốc lúc đó và cái vô nghĩa của chiếc mũ được làm bằng tay với màu vàng nhỏ nhỏ gắn trên chiếc đĩa.

Cô gái không biết cơ thể của mình có giá trị đến mức nào nhưng dù có không biết cô vẫn cứ rất thích mua quần áo để bao phủ lên cái cơ thể đó. Không có một sở thích nào nên cứ chủ nhật cô lại đến Shinjuku suốt từ sáng đến tối để săn tìm đồ mỹ phẩm và những bộ quần áo Âu. Dù là ngày chẳng phải làm gì hay là ngày chẳng phải gặp ai đi chẳng nữa buổi sáng khi thức dậy, cô cũng phải trang điểm ngay. Trang điểm một cách kỹ càng, tỉ mỉ. Lỡ có quên bỏ sót một bước trang điểm nào là cô lại trang điểm lại từ đầu. Nhiều lúc, làm mãi vẫn không có được làn da vừa ý, đến khi ra được khỏi nhà cô đã phải rửa mặt tới ba lần. Người ta khuyên cáo nên tránh để bị mất ngủ hơn tất cả những thứ khác, khi không ngủ đủ không phải vì sợ làn da bị xấu đi mà sợ quanh phần mắt sẽ có vân đen, khi đó có cần thận vẽ đường mắt thế nào đi nữa vẫn bị phát hiện ra da bị nổi mụn. Trông mặt cứ như là cái móng của con khủng long góm ghêc nên cô gái rất sợ khi nhìn trong gương.

Và cứ như thế hàng tuần dù cô gái với khuôn mặt được trang điểm kỹ càng và diện đẹp ra phố, dù có lên con tàu chật kín người đi nữa cũng không thể gặp được người giống như cô bạn gái kia, vẫn không được một tiếng gọi nào từ bất kể loại chàng trai nào đâu chỉ một lần. Từ lúc sinh ra, cũng còn chưa có nổi một lần nữa là. Ban đầu, cô gái cũng nghĩ rất nhiều về điều này nhưng khi việc cứ phải trải qua tình trạng này vào mỗi cuối tuần sắp bước qua năm thứ ba thì chẳng còn nghĩ mấy về nó nữa. Ở trong đầu cô gái, cái lúc nào cũng phải hoàn hảo chính là việc trang điểm thật kỹ lưỡng. Cứ có loại mỹ phẩm nào mới ra là cô phải mua ngay cái đó. Hễ cô soi khuôn mặt của mình vào trong chiếc gương cỡ lớn không có một chỗ nào bị mờ trong ánh sáng sang trọng đẳng cấp của tầng trệt trung tâm thương mại là tất cả tâm trạng của cô cứ thế cứ thế thặng hoa mãi, biến thành thứ mà bản thân cô cũng không hiểu rõ. Cô nhìn chăm chú rồi tiếp tục chỉnh sửa cho đến tận chân tơ kẽ tóc những thứ chỉ nhìn thấy từ trong gương.

Cô gái không thể hiểu nổi vì sao hiệu sách lại làm cho tâm trạng của mọi người chùng xuống đến vậy, chẳng bù cho chuyện kia. Chỉ có thử đi xem tất cả các giá sách của tất cả các tầng thôi cũng không thể có nổi quyển nào trên tay. Cứ có mùi gì đó là lạ, chỗ nào cũng bình lặng, mọi người chẳng hiểu sao như cưỡng ép đồ xô vào nơi này, rồi lại cưỡng ép cầm trên tay cuốn sách. Chẳng thấy một người nào mang khuôn mặt trông có vẻ tươi vui, ai ai cũng có khuôn mặt đăm đăm, đang trầm ngâm xem xét từng quyển, từng quyển một. Dưới ánh mờ mờ của đèn nê ông, nhất loạt tất cả mọi người trông trở nên già đi nhanh chóng. Cô gái hơi rùng mình. Phải ra khỏi chỗ này thật nhanh mới được. Trong lúc nhanh nhanh chóng chóng bước về phía lối ra, cô gái bỗng nhìn thấy khuôn mặt mình ở chiếc gương trong số những chiếc gương được gắn rải rác ở góc tường trên trần nhà. Cô mở to mắt. Đây là... Thật không thể tưởng tượng nổi. Đây là... Cô gái càng mở to mắt hơn. Lại có thể nghĩ được

một cô gái như thế này lại muốn làm tình với ai ở đâu đó. Ở nơi như thế này. Không thể thở được nữa. Trong ánh sáng, nếu mình không phát huy những gì mình có thì cuộc tuần này sẽ thành thứ không thể cứu vãn được nữa. Đây là một nơi rất... cực kỳ... sai lầm. Cô gái thấy tim của mình lại chuyển động nhanh với cảm giác rất khó chịu. Shinjuku, nơi mà tự mình đã chọn này nhìn giống như là góc của vật rất to mà không rõ là gì, không đoán được đứng ở đâu thì ổn, và không thể tìm lại nỗi sợ như có làn khói đang lan tỏa trong ngực.

Khi ra khỏi cửa đóng mở tự động, cô gái thấy trời đã tối đen, ở góc đèn tín hiệu giao thông vẫn có cậu con trai ban nãy, nhìn thấy cậu đang phát những tờ khăn giấy. Buổi tối đã đến, lượng người đi vào cửa tối hôm đó có vẻ như ngày càng đông. Màu của đèn tín hiệu giao thông sáng lên như dầm nước. Khi nhìn nó, không chỉ mắt mà cả người cô gái thật kỳ lạ cũng có tâm trạng như đang bắt đầu dầm nước. Rồi cô gái quan sát kỹ thân hình của chàng trai kia mà cũng không hiểu người không được to bằng thế, vừa nói lảm bảm trong miệng những chuyện chẳng liên quan gì, vừa xúc động nghĩ hình như cậu ta đang tiến bước nên sau khi thấy thế cô gái bỗng dừng cảm thấy cô độc, có cảm giác như trong số bao nhiêu người, chỉ có bóng dáng của cậu con trai đó là đôi chút đặc biệt vào buổi tối này.

Cậu con trai bắt đầu thấy mệt. Khăn giấy là một trong những thứ mà cứ phát mãi phát mãi không hết. Thình thoảng cậu vẫn nhớ lại lúc chưa biết gì, mới bắt đầu làm thêm loại công việc này, mà lúc đó là phát tờ rơi, cậu đã bị phát hiện việc mình đốt hàng thùng tờ rơi và đã bị đánh một trận đau đớn như thế nào. Cậu nhớ lại chuyện lúc đó. Vậy mà giờ tại sao mình lại đang làm công việc như vậy chứ? Vì đơn giản chẳng? Vì không cần nói chuyện với ai mà vẫn hoàn thành được chẳng? Vì không có năng lực gì chẳng? Vì những kẻ ném mạnh những tờ khăn giấy một cách ngạo mạn chẳng? Vì không một ai hiểu một cách căn bản việc này nên mình cũng phải sống một cách

không thoải mái như thế này? Cậu con trai do cái bụng đang đói mê m và phải đứng hơn bảy tiếng đồng hồ nên cảm thấy không thể chịu đựng cái cảm giác tê m ở chân, đén phát cáu, nhưng chỉ còn một tiếng nữa thôi, nếu làm không tốt sẽ phải làm đi làm lại động tác này không biết bao nhiêu năm. Cậu nhớ lại mà nước mắt cứ từ từ lặn xuống.

Ở chỗ góc cửa đóng mở tự động, để xem xem khuôn mặt mình dưới ánh đèn nề ông sẽ nhìn thấy như thế nào, cô gái đã mở nắp hộp phấn rồi soi một cách cẩn thận, chấm bột phấn vào miếng mút, sau khi vỗ vào mu bàn tay hai, ba lần cô mới thoa nhẹ lên má và sống mũi. Đây là loại phấn thiên kỳ. Tất cả đều biến thành một màu, trông rất mịn. Trong lúc cô gái đang bắt đầu thực sự hoàn toàn hài lòng với khuôn mặt của mình ở trong chiếc gương tròn tròn nhỏ nhỏ đó thì trong đầu cô gái bỗng hiện lên khuôn mặt của cô gái trẻ mà cô vừa va phải trước lúc trời tối. Cô gái đó có làn da căng mọng, phấn má thì mịn màng, phúng phính. Còn xung quanh mắt của cô gái ở trong gương thì đen đen, xù xì. Cô gái trong một phút bốc đồng, vô thức định muốn cứ thế ném hộp phấn đi nhưng đã kịp giữ lại, cất vào trong túi.

Cô gái thở mạnh một hơi, lấy lại bình tĩnh, khẽ háng giọng một cái, thẳng người hết cỡ tiến đén chỗ cậu con trai đang đứng làm việc. Cô cố gắng hết sức tạo cảm giác dễ chịu nhất. Sau đó cô vỗ vai, thử cất tiếng: “Này anh!” với khuôn mặt cười tươi.

“Này anh! Ô kìa! Ban nãy tôi đã gặp anh rồi mà. Anh nhớ chứ? Nhớ tôi không? Anh vẫn còn làm cơ à? Nhưng anh này, tôi đảm bảo rằng khăn giấy là thứ rất quan trọng đấy. Vì nó cực kỳ hữu ích. Vì thế sau khi xong việc, anh đi cùng tôi ăn tối không?”

Cậu con trai bất ngờ bị vỗ vào vai, lúc quay lại thì thấy có mặt của cô gái trông xám xịt như đang bị công lạnh nên vào đứng khoảnh

khắc áy, cậu chỉ nhìn thấy hình ảnh mờ nhạt tất cả mọi thứ như đang bay biến hết, khi cậu nhận ra thì đã đánh ngã cô gái. Cậu dồn hết lực vào bàn tay nắm chặt hết cỡ, vung từ vai xuống dưới, đúng chỗ mặt của cô gái, cậu con trai đã không thể phân biệt được bản thân mình đã đánh cái gì vào đúng khoảnh khắc đó. Chỉ thấy cái cảm giác khi chạm vào mà cậu chưa từng trải qua bao giờ đó cứ lan rộng, đó là lần đầu tiên từ lúc sinh ra cậu có một hành động bạo lực với một ai đó. Cậu con trai đang đà rất hung hăng, sóng chết vẫn tiếp tục muốn đánh từ trên xuống, không hiểu có gì cứ hét to liên tục nhảy chồm chồm một chỗ, dốc sức hít thở. Cảnh tượng đó khiến mọi người xung quanh cảm thấy khó hiểu. Chính cô gái cũng chưa kịp nhận ra đang có điều gì xảy ra với bản thân mình đã ngã nhào, đập đúng vào phần thái dương, hoàn toàn bất động. Những người đi đường liên tục đảo mắt hết nhìn mặt cậu con trai đến người cô gái đang nằm sõng soài để so sánh. Có thanh niên tỏ vẻ lo lắng nhưng cũng có nhiều người không hẳn là trốn tránh mà chỉ hoàn toàn có thái độ như là chẳng nhìn thấy gì từ đầu. Nói chung mọi người luôn tảng lờ rất giỏi những chuyện như thế.

Miệng chiếc túi xách của cô gái mở toang khi bị rơi xuống đất, máy đồ mỹ phẩm được bọc bởi từng tờ từng tờ giấy mỏng ở trong túi văng hết ra ngoài, phần đầu chiếc ví cũng lộ ra. Còn hộp phấn thì bị bay ra chỗ xa hơn chỗ đó một chút. Cả cục phấn, cả gương đều vỡ vụn, từ xa nhìn như xương của một loài động vật đã bị khô quắt. Những mảnh vỡ của chiếc gương bị bắn ra xa hơn nữa đang lập lờ trong phút chốc đã bị giầy của người đi đường giẫm vào tạo thành tiếng rảng rãc. Cô gái còn không có thời gian để hét lên, ngất đi luôn, ở phần má mà đã bị đập xuống đất với toàn bộ lực của cả người dồn vào máu bất đầu chảy loang ra từ từ, hòa vào nền bê tông vì thế chẳng có một tia sáng nhỏ nào chiếu tới trong buổi tối này.